

Cena Společnosti Agathy Christie 2017 (19. ročník)

Obsah

Bílá nádechraná peřina	2
Black Rose	6
Facebook story	20
Fotograf smrti.....	26
Hra na nejistotu	30
Hra na pravdu.....	38
Hrůzostrašný nález	45
Charakterní vrah.....	47
Jen mrtví nejsou nebezpeční	51
Matka slunce	59
Nesnesitelné bolesti života.....	65
Nováková je kurva	69
O vánocích se moc neděje.....	74
Propast.....	78
Předivo zla.....	82
Přepadení.....	90
Snesitelná lehkost bití	103
Ženská intuice	110

Dokument obsahuje povídky, které soutěží o Cenu Společnosti Agathy Christie za rok 2017. Obsaženy jsou jednak příběhy nominované na Cenu Havran organizace autorů detektivek AIEP, jež vychází ve sborníku Nejlepší detektivní povídky roku, a jednak příběhy zaslané přímo do našeho klání. Řadíme je v abecedním pořadí podle názvu a v rámci anonymity soutěže bez uvedení jména autora.

*Povídky může hodnotit jakýkoliv člen Společnosti Agathy Christie a systém hlasování zůstává stejný jako v předchozích ročnících: K dispozici máte **6 bodů**, které můžete libovolným způsobem rozdělit mezi povídky, popř. je udělit jen jedné povídce. Své hlasování můžete posílat na e-mailovou adresu hlasovani@agatha.cz **do 12. června 2017** – termín uzávěrky je tedy časnější než v předchozích letech.*

U povídek jsme neprováděli jazykovou redakci.

Přejeme pokud možno příjemné čtení!

Juan Zamora

místopředseda Společnosti Agathy Christie

Bílá načechraná peřina

Zasněžené pláně byly překrásné. Třpytily se v poledním slunci. Tak osamělé a neposkvrněné. Ten pohled by zahřál u srdce každého.

Ale Richarda už ne. Ten měl téhle zimní romantiky, třpytivé krásy a především pak toho vlezlého chladu plné zuby. A to doslova. Ploužil se tou zasněženou krajinou už od rána a nemohl najít záchranu. Mlha se rozpadla teprve před hodinou. Do té doby se vlastně motal pořád jen na místě. Auto zůstalo zapadlé kdesi v příkopu. Už ani nevěděl kde. Mobil nebyl k ničemu, v téhle části hor žádný signál nebyl a jak to pořád zkoušel znovu a znovu, vybil si nakonec baterku. A tak se vydal za záchranou po svých. Netušil, že by se mohl dostat do situace, kdy v téhle krajině nadobro uvízne a půjde mu o život. Tady přece není někde na Aljašce.

Jenomže teď už mu o život opravdu šlo.

Byl podchlazený, žíznlivý, hladový. A celých deset hodin na nohách, protože nebylo kam si sednout, kde se schovat. A taky se už blížila tma. V tomhle období to šlo rychle – slunce sklouzlo za vrcholky a krajinu sevřelo mrazivé temno.

Proto se zaradoval, když ještě před tím, než z obzoru zmizely poslední zbytky slunečních paprsků, spatřil tu osamělou horskou chatu. Vynořila se před ním ze sněhových závějů jako nějaký přízrak.

„Bože ... Bože, děkuju. Já na tebe snad začnu věřit,“ zamumlal sám pro sebe zkřehlými ústy a začal se brodit sněhem k tomu obydlí.

Byla to vlastně docela malá chata a byla opuštěná.

Okenice zabedněné, dveře zamčené. Zamčený byl i přilehlý přístavek, který zřejmě sloužil jako kůlna pro dřevo nebo nářadí.

Bylo pondělí. Špatný den. Dalo se čekat, že majitelé sem přijíždějí pouze na víkend. Nebo sem v zimě nejedí vůbec a nechávají si to až na jaro a na léto.

Musel se však dostat dovnitř. Za tmy dál v cestě pokračovat nemohl. A zůstat v noci na mrazu taky ne.

Kopal do dveří, narážel do nich ramenem. Všiml si, že už byly po stranách dost poškozené. Jakoby se do nich dobýval už někdo před ním. Zřejmě nebyl první, kdo tohle zkoušel. Neměl však už sílu, aby dokázal jen tak vylomit dveře.

Nakonec našel vedle přístavku kus tyče, čouhající ze sněhu. Posloužila mu jako páčidlo.

Tak se dostal dovnitř. Stálo ho to zbytek sil.

Oddechl si. Teď už má kde přespat. A ráno, až si odpočine, vymyslí co dál. Možná se tu ti lidé ukážou. A když ne – vydá se znovu na cestu.

Pořád ho uklidňovala jedna myšlenka.

Že tady není někde na Aljašce. Tohle jsou jen malé české hory. Že odtud už k lidem přece nemůže být daleko.

Uvnitř chaty sice žádný luxus neobjevil a ani ho ostatně neočekával, ale měl konečně střechu nad hlavou. Byl chráněn před větrem a mrazem.

Nejprve chtěl zatopit v krbu, to byla jeho první myšlenka, ale ke svému zklamání tu neobjevil nic, čím by mohl oheň rozdělat. Žádné dřevo ani žádné sirky nebo zapalovač. Napadlo ho, že dřevo bude možná v tom přístavku, ale nechtěl se tam venku v té tmě a zimě znovu dobývat přes další zamčené dveře. Byl už opravdu na pokraji sil. Električka tu byla vypnutá. Jistič nenašel a tak se uvnitř chaty pohyboval po tmě.

Objevil tady místnost s postelí a skříň, v níž byly uloženy deky. To mu stačilo. Na noc se zavrtá do dek a vydrží i bez ohně.

Pak začal pátrat po nějakém jídle a pití.

V maličké kuchyni, téměř poslepu, prošmejdil všechny zásuvky a poličky. Objevil konzervu s vepřovým masem. Pomocí nože ji otevřel a bez rozpaků snědl její obsah. Musel se obejít bez pečiva, žádné tu nebylo. Pak si otevřel sklenici s okurkami. Objevil ještě láhev s nějakým moštem, sáček s rýží a v nejhornější polici pak sklenici s marmeládou a sklenici sušených hub. Do toho už se ale nepouštěl, jen se trochu napil moštu a šel spát.

Potřeboval především odpočinek a spánek. Prohřát se a nabrat síly na ráno.

Nejprve se zabalil do několika dek. Vypadal jako nějaká motýlí larva, která tu hodlá přečkat do jara. Pak si uvědomil, že se vůbec nepodíval do peřin. Tak se rozbálil, vylezl z postele a o chvíli později už ji vytahoval. Tu krásnou, načechnou, bílou peřinu. Voněla starým dřevem. Znovu se zamotal do dek a peřinu si hodil navrch. Bylo to bez chyby.

Za stěnami chaty kvílela meluzína.

Přemýšlel, jestli ho už někdo hledá. Ale obával se, že spíš ne. Řekl přece, že bude pár dnů pryč a že se ozve sám.

Leda by někdo objevil jeho odstavené auto. Jenže jak to tak v téhle zdivočelé době chodí – případný nálezce by mu to auto možná spíš vykradl nebo rovnou odtáhl, než aby přivolával policii. Zdaleka ne všichni lidé jsou ochotni pomoci někomu v nouzi.

Tak přemýšlel a poslouchal to kvílení zimní noci, která drásala ledovými drápy okenice a dobývala se k němu dovnitř. Když se víchř chvílemi uklidnil, měl zase pocit, že odněkud slyší šramot. Jakoby pod postelí běžely myši.

Tak zavřel oči a snažil se usnout. V zábalu dek, završených peřinou, mu bylo dobře.

Nakonec usnul hlubokým spánkem.

Když se probudil, byla ještě tma. Brzy si však uvědomil, že je to jen tím, že je chata zabeďněná. Když otevřel vypáčené dveře, oslepil ho ostrý sluneční svit.

Bylo určitě už nejméně poledne. Tak dlouho vydržel spát.

Pláně, táhnoucí se od chaty, se třpytily ve své panenské čistotě. Nikde ani náznak po přítomnosti

nějakých lidí.

Bylo mu jasné, že tady se nikoho nedočká. To by se tu mohl schovávat taky do jara. Opravdu jako nějaký zakuklený motýl. Ovšem do jara by se zdejšími zásobami jídla nevydržel.

Tak se rozhodl vydat se znovu na cestu. Hned teď, aby na to měl celý den a nemusel se nijak honit. Půjde zkrátka pořád dolů. Do údolí. Až někam dojde.

Cítil se odpočatý, silný a vrátil se mu optimismus. Jednou budu na tohle dobrodružství s úsměvem vzpomínat a přidávat ho ve společnosti k lepšímu, pomyslel si.

Znovu se trochu napil z láhve s moštem. Pak neodolal a snědl marmeládu z té malé skleničky. Tím zahnal z nejhoršího svůj hlad. Nakonec vystrchal v jedné zásuvce papír a tužku.

Rozhodl se nechat tu vzkaz.

OMLOUVÁM SE, ŽE JSEM VNIKL NÁSILÍM DO VAŠÍ CHATY, ALE BYL JSEM OPRAVDU V NOUZI A MUSEL JSEM TADY STRÁVIT NOC. VŠE RÁD VYSVĚTLÍM A PONIČENÝ ZÁMEK SAMOZŘEJMĚ NAHRADÍM.

Pod to uvedl svůj telefonní kontakt. Předpokládal, že až si tohle budou majitelé chaty číst, bude už on dávno doma v teple. Na chvíli sice zaváhal – jestli to z jeho strany není až moc velká slušnost a vstřícnost, takhle se tu přiznávat a dávat na sebe číslo. Jestli nebude za blbce. Co když to ti majitelé zneužijí a budou pak na něm vymáhat úhradu škod, které ani nezpůsobil. Můžou tvrdit, že tu měli kdovíco a ono to zmizelo.

Tomu pokušení lístek zmuchlat a prostě jen odejít však nakonec odolal. Nebylo by to z jeho strany fér. Chata těch lidí mu bezpochyby zachránila život. V noci by venku asi nepřežil. Pokud mu tedy osud nabídl tuhle pomoc – jeho povinností bylo za to alespoň poděkovat.

Tak si upnul bundu až ke krku, naposledy se po chatě rozhlédl a pak se vydal dolů do údolí. K lidem.

Byl na cestě asi půl hodiny, když ho zastihla náhlá vánice.

Počasí v horách bylo opravdu nevyzpytatelné a on si ke své smůle vybral období jeho největších rozmarů. Chatu už dávno ztratil z dohledu a to, co snad mohlo připomínat jakousi cestu, zmizelo pod přívalem padajícího sněhu.

Bylo to k vzteku.

Brodil se závějí a proklínal sám sebe, že raději ještě nezůstal v chatě. Byl zase ve stejně svízelné situaci jako včera.

Jenomže vztek se náhle začal měnit v jakousi apatii. Lhostejnost. Malátnost.

Ten stav byl však kupodivu příjemný. Jakoby se najednou zbavil všech svých obav.

Nejprve si jenom sedl na bobek a díval se k mrazivému obzoru. Bylo mu příjemně. Nechápal to. Po chvíli si lehl do bílé sněhové peřiny. Byla tak krásně načechraná ... a měkounká...

Ne. Vůbec mu nebyla zima.

A odkudsi zdálky jakoby k němu doléhal nějaký hukot. Ten hukot byl však také příjemný. Konejšivý. Připomínal zvuk vodopádů.

Nechápal, kde by se tu vzaly nějaké vodopády, ale bylo mu to v podstatě jedno. Trochu se mu točila hlava. Měl chuť se tomu všemu smát.

Tak se začal smát.

Dostal se k chatě až pozdě odpoledne. Musel použít sněhové řetězy, protože zase připadlo té bílé nadílky. Cestou ho zastihla vánice, ale než dojel k chatě, vyčásilo se.

Když objevil vypáčené dveře, zlostně sevřel ruce v pěst. Jen loni se mu sem vloupali třikrát. A pokaždé uvnitř nechali brajgl.

Do chaty vstupoval velice opatrně. Ten zloděj, nebo zloději, mohli být ještě uvnitř. V ruce přitom svíral svou plynovou pistolí. Bral ji sem do hor pokaždé s sebou.

Jak se záhy ujistil, chata byla prázdná.

Ulevilo se mu, když zjistil, že ten neznámý zloděj uvnitř nic neponičil. Jen nechal na posteli složené deky, bílou peřinu a na stole vyjedenou konzervu, skoro vypitou láhev moštu a skleničku od

marmelády.

Od marmelády.

Nepamatoval si už přesně, co všechno do ní namíchal. Byla to především směs prášků na spaní a tak podobně. Nic, co by mělo případného strážníka zabít – jen by se po její konzumaci měl pořádně prospat. Možná i dva dny. A nakonec by to zakončil průjmem. To by ho mělo odnaučit vloupávat se do její chaty, pomyslel si, když tu marmeládu tehdy připravoval. Měl přitom strašný vztek a toužil po pomstě. Připadalo mu to samozřejmě humánnější než tu instalovat nějaké utajené samostříly a podobně. Skleničku pak nastražil v lince. O téhle pasti věděl jen on. Nikdo jiný sem nejezdil. Už pár let žil sám.

Teď se na chvíli zaradoval, že se ten cizí vetřelec nechal nachytat. Že si pošmákl. Že nejspíš měl pár dnů těžkou hlavu.

Pak si všiml lístku na stole.

Když si ho přečetl, projela jím neblahá předtucha.

Vrátil se ke dveřím a zadíval se ven.

Kdy tady mohl být ... včera ... předevčírem? Nebo snad dnes?

Nevěděl. Žádné stopy tady nezůstaly.

Sevřel ho nepříjemný pocit. Že takhle to asi být nemělo.

Nakonec podlehl panice, vzal skleničku od marmelády a dal ji do tašky. Někde ji musí vyhodit. Zbavit se toho. Nikdo nesmí vědět, že tu něco takového měl.

Pak si chvíli prohlížel ten vzkaz.

Mohl zkusit na to číslo zavolat. Zjistit, zda se odtud ten člověk dostal v pořádku domů.

Ale měl strach to udělat.

Tak lístek zmuchlal a strčil ho do kapsy.

No co ... vždyť tady vlastně vůbec nikdo nebyl, snažil se uklidnit sám sebe. Žádná marmeláda, žádný vzkaz.

Pak šel do přístavku pro nářadí, aby nějak opravil ty vylomené dveře.

Krajina, pokrytá sněhem, se po nedávné vánici znovu tak krásně třpytila. Neposkvrněná. Čistá.

A řady smrků hlídaly její klid.

- KAPITOLA PRVNÍ -

Jediné, na co si pamatuji, bylo, že jsem brečela. Rozteklá řasenka mi stékala spolu se slzami po tvářích a moje krásné líčení bylo za pár minut pryč. Vše jsme sušila do kapesníku, který mi dala má kamarádka Mary. Seděla jsem v kostele spolu s dalšími lidmi a koukala se na dřevěnou vyřezávanou rakev, v níž ležela má sestra – jedinečná holka se smyslem pro humor. Co budu bez ní dělat? Během roku mi ztroskotal celý život – máma s tátou se rozešli a teď si smrt vzala mou sestru. Byla jako jedna část mé duše, mé křehké herecké duše. Odešla jedna moje půlka a já teď sedím uvnitř kostela, brečím, obličej mi zakrývá černý klobouk a jsem v obležení spousty lidí. Herců, hereček, rodinných přátel, kamarádů, ale i lidí, které jsem nikdy neviděla, zřejmě kamarádů Lily. Jediné, co pociťuji, je vyhoření. Už nikdy asi nebudu taková, jako jsem byla. Šťastná a plná života. Venku navíc prší a fouká silný, nepříjemný vítr, to mi také moc nepřidává. Sedím v kostele, poslouchám písničku Mad World, která byla sestřina nejoblíbenější, a sleduji, jak se opona pomalu zatahuje. To je všechno, co si z pohřbu pamatuji. Byla jsem plná prášků na uklidnění. Jinak bych asi ani nikam nedošla.

Ještě před týdnem bylo vše jinak. Lily dýchala, smála se, povídala si se mnou a pak... Našla jsem ji na koňském závodě v bahně uškrcenou. Ještě teď to vidím. Měla jsem závody, velmi nadějně. Krom toho, že jsem herečka, druhá věc v mém životě jsou koně! Miluji ta zvířata nade vše, jsou to jedinečná stvoření. Odpoledne bylo krásné počasí, slunce páliло a já jela, na tváři jsem cítila vítr a byla jsem opět šťastná. Jela jsem jako o život, ale skončila jsem druhá, jako skoro vždy. Lily mě ale objala a pogratovala mi, i když by mě raději viděla na prvním místě. Převzala jsem cenu a po focení jsem šla do šaten. Venku se již pomalu stmívalo, osprchovala jsem se. Potřebovala jsem sprchu, umýt se, očistit. Horká voda mi byla nepříjemná, ale při přemýšlení mi to bylo jedno. Pak jsme se vzpamatovala a s červenými spálenými zády jsem sprchu opustila.

Nemohla jsem Lily nikde najít, říkala, že počká před stájemi, ale když jsem tam došla, byl tam jen George a Mary s Louisem. Ptala jsem se, kde je ségra. Jestli ji neviděli. Řekli, že ne, a tak jsem ji šla hledat. Po půl hodině jsem ji našla. Mrtvou, nedýčající a špinavou od bláta. Bylo pozdě. Na krku měla rýhu od provazu, měla vykulené oči a z jejího obličeje se dalo vyčíst jen jedno – nesmírná hrůza...

- KAPITOLA DRUHÁ -

Měsíce po smrti Lily se vlekly. Bylo to strašné, myslela jsem na ni pořád a celý měsíc jsem skoro nevycházela z domu. Každé ráno, když jsem vstala, cítila jsem jedno – prázdnotu. Nevěděla jsem co dělat ani jak se chovat. Tohle všechno jsem se snažila vytěsnit koukáním na filmy. Marně. Chodily mě navštěvovat kamarádky a kamarádi ve snaze, že mi pomohou, jenže já se tomu bránila. Snažila jsem se dělat, že mi nic není, ale pak to nastalo...

Nikdy jsem se nechtěla k tomuto vrátit, vzpomínky z mládí byly silné a říkala jsem si, že tohle už nikdy nemohu udělat. Ale úzkost byla stále větší a větší. Pak jsem to nevydržela a šla do koupelny. Vzala jsem si žiletku a řízla se třikrát po zápěstí. Cítila jsem tu úlevu, jak krev odchází i ze všemi problémy pryč. Rychle pryč. Chvilí jsem tam tak stála a koukala se po své ruce – po své rozřezané ruce. Po třech minutách jsem krev smyla, otřela si zápěstí a nechala dotéct poslední zbytky krve. Zhasla jsem v koupelně, svalila se na postel a usnula.

* * *

Když o tom všem nyní přemýšlím, říkám si, proč jsem se asi nikomu nesvěřila, proč jsem dělala tyhle blbosti z dětství, které jsem nikdy už dělat nechtěla? Bála jsem se svěřit? Ne, to ne, ale uzavírala jsem se postupně do sebe. Více a více jsem žila v tom, že jsem opuštěná bytost bez nikoho. Nikoho,

kdo by mě mohl milovat, nikoho, kdo by mě podržel, rozveselil. Byla jsem na tom blbě.

Jednoho dne mi přišel mail od režiséra, jestli bych nechtěla točit nový film, který má být velmi dobrý. Bylo to měsíc a půl od smrti Lily, kdy jsem stále měla rozřezané ruce a byla napumpovaná prášky proti depresím. Byla jsem bílá jako stěna a mé vlasy pomalu měnily barvu na přírodní blond. Rozhodovala jsem se tři dny, zda tu práci vzít. Koukala jsem se na mé staré filmy stále dokola a dokola. Chvilí jsem si říkala, že to vezmu, pak že ne.

Rozhodování bylo těžké. Nakonec jsem ale usoudila, že točit nový film prostě nedokážu. Byla jsem moc slabá a nešlo to. Nevím, jak bych to zvládla nebýt toho, že by se objevil můj nejlepší kamarád, který se vrátil ze Spojených států. Když zazvonil zvonek, nevěděla jsem, kdo to bude. Jediné, co si pamatuji, bylo, že jsem vyvalila oči – Erick se vůbec nezměnil...

- KAPITOLA TŘETÍ -

Ani nevím, kde bych skončila nebýt Ericka. Byl na mě hodný, chodil za mnou každý den, bavil se se mnou, rozmazloval mě. Když viděl mé řezance na ruku, okamžitě mi všechny žiletky sebral a řekl, že tohle nechce. Staral se o mně, uklidňoval mě, hlídal mě. Po třech měsících jsem se dávala dohromady.

A co moje máma a táta? Nevím. Nemluvila jsem s nimi, chtěli mi pomoc, ale já nechtěla. Vlastně můj táta nebyl mamky manžel. Neříkám, že bychom si nějak nesedli, ale po pohřbu jsem se uzavřela do sebe a nemluvila s ním a mamka to brala v klidu – mamka neměla Lily nikdy ráda. Proto její smrt na ní moc stop nezanechala. Viděla jsem ji brečet jen jednou, ale nikdy nepřiznala, že jí Lily chybí. Byla v jejím životě na víc.

Po třech měsících jsem byla schopná nějak jet. Byla jsem ráda, že mohu opustit to město, ve kterém jsem byla vězněm. Erick na mě čekal v autě a já nastoupila. Jeli jsme do divadla na jedno divadelní představení, o kterém jsem mu říkala, a on hned koupil lístky. Byl to prostě blázen, nic víc se nedalo říct.

Vzala jsem si na sebe ty nejlepší šaty a šperky, které jsem doma našla. Chtěla jsem, abych vypadala přímo božsky, aby si mě každý všiml. Den předem jsem si zašla do města koupit barvu, jelikož mé vlasy se mi nelíbily. Dala jsem si horkou vanu a přemýšlela. Nehty jsem si poté nalakovala červenou barvou a zkusila si šaty. Konečně jsem po třech měsících vypadala jedinečně. Pak jsem začala přemýšlet, co by tak řekla Lily.

„Tobě to ale sluší!“ nebo „Ty si ale kočka, s kým dneska jdeš ven?“

Přišlo mi divné, že jsem toto neslyšela, ale snažila jsem se na nic nemyslet, nechtěla jsem si kazit den.

S Erickem jsme si představení užili. Byla to komedie a tu jsem potřebovala. Pak na mě čekalo překvapení – večeře v té nejlepší restauraci, kterou jsem znala. Už ani nevím, co jsem si dala, ale to není podstatné. Po večeři jsme jeli ještě na mé oblíbené místo, kde jsem dříve s Erickem jezdila na koních. Bylo to blízko lesa, kde jsem poprvé sedla na koně a rozjela se. Byl to krásný pocit. Vystoupili jsme z auta a povídali si, venku byly již vidět hvězdy a já se dívala na Ericka. Nevím proč, ale věděla jsem, že když je tu on, jsem v bezpečí. Dal mi ruku kolem pasu a zadíval se mi do očí. Natáhl se ke mně blíže, ale nemohla jsem.

„Měli bychom jet, je mi zima,“ řekla jsem a nastoupila zas do auta. Polibek jsem mu dát nemohla, protože Ericka chtěla Lily. Prostě to nešlo. Nebo jsem ho vážně milovala? Tenkrát jsem si to ještě tolik neuvědomovala.

* * *

Myslela jsem si, že když zažívám znovu návrat do reality, nic to nedokáže změnit. To jsem ale netušila, co přijde.

Když toto píšu, snažím se popsat, jaké to bylo. Jak jsem byla na dně, pomalu se drápala nahoru. Pak jako kdyby mě někdo praštil do ruky kladivem a já opět spadla na dno. Byla to hrůza.

Ve schránce jsem našla jednoho dne dopis, nebyl podepsaný, adresa byla napsaná na počítači. Ten dopis mě zasáhl. Někdo psal, že sestra byla svině, zasloužila by si mnohem horší smrt, byla to feťačka, a tak podobně. Byla jsem z toho špatná. Ukázala jsem dopis Erickovi, řekl, že si z toho nemám nic dělat, že někdo chce, abych více trpěla, ale musím ukázat, že jsem mnohem silnější, než si myslí. Dopisy se ale stupňovaly a já opět propadala depresím. Nikde jsem nic nehlásila. Erick nevěděl, že chodily další dopisy.

Policie stále nevěděla, kdo je vrah. Bylo mi zle. Věděla jsem, že dopisy posílá buď někdo, kdo mi chce ublížit, nebo mi píše samotný vrah. Pak mi jednou přišel zas dopis, v tom byla i ampulka něčeho (později jsem zjistila, že to byl smrtelně jedovatý nikotin) a u toho napsáno:

Nechceš jít za svou sestřičkou? Stačí se jen napít! Sestřička by tě ráda viděla. Vůbec se nevzpírala, když jsem ji škrtil a do krku lil tuhle ampulku. Jen ti řeknu ještě jedno – tahle ampulka zabila tvou sestru, víš? Brzy bude konec i s tebou! Ani nevíš, jak se těším, až tě chytnu pod krkem a začnu tě jemně dusit. Pomalu ti do krku naliji tuhle látku a pak... SMRT!

Zhroutila jsem se, nemohla jsem. Vrah si mě najde. Brečela jsem na posteli a pak zřejmě usnula. Probudil mě až Erick, který vařil kávu.

- KAPITOLA ČTVRTÁ -

To, co se mnou udělal ten dopis, se mnou neudělalo nic v životě. Byla jsem bezradná, zničená. Bála jsem se být doma sama a chodit ven jsem nemohla, stále jsem se koukala z okna a sledovala dveře, zda v nich nestojí samotný autor dopisů. V tomto čase mi Erick pomohl nejvíce. Kdyby nebylo jeho, skončila bych na psychiatrii nebo někde mrtvá pod mostem. Víím, že dny se táhly, strach mě naplňoval až po konečky prstů a já nevěděla, co dělat. Na policii jsem dopis nahlásila, tedy Erick jej nahlásil. Ale k ničemu mi to nebylo.

* * *

Když tak přemýšlím nad tím vším a toto všechno sepisuji, ani si nevybavuji, že bych nějak myslela na Lilyinu smrt. Jako by ji všechn ten strach a nervozita vytěsnila z hlavy. Jediné, na co jsem myslela, bylo, kdo je pisatel dopisů. Erick se ke mně skoro nastěhoval, byl u mě pokaždé, když jsem ho potřebovala, objal mě, podržel mě, a co bylo hlavní, staral se o mě, jako nikdo jiný.

Pokaždé, když přišel, přinesl růži, čokoládu nebo něco jiného, co mi vyčarovalo úsměv na tváři.

* * *

Jednoho dne jsem seděla na pohovce v mém bytě a četla zprávy v telefonu. Na stole jsem měla horký mátový čaj a vedle položenou knihu. Potřebovala jsem se odreagovat, vypnout, vše hodit za hlavu a vzpomněla jsem si na knihu, kterou jsem kdysi četla. Kniha se jmenovala *Selekce* a já se pomalu ponořovala do děje. Ten příběh byl stejně poutavý jako tenkrát. Na mobilu se mi při čtení zobrazila nová zpráva. Čekala jsem, že to bude opět někdo od filmu nebo od koní, ale nebyl. Poslední nabídka na film mi přišla před dvěma týdny a poté jsem napsala do všech agentur a všem lidem, že nemohu nyní nic natáčet, že bych to nezvládla. Dostala jsem hromadu mailů se zprávami, aby se mi dařilo. Byla jsem ráda. Ale tento mail se mi nelíbil, ale na druhou stranu mi dodal nějakou novou sílu. Stálo tam toto:

Vážená slečno E. Quinová!

Vrchní městské komisařství žádá, abyste se dne 14. prosince dostavila k výsledku ohledně smrti Vaší sestry Lily Quinové. Prosím dostavte se přesně v 14:00h do kanceláře vrchního komisaře Josepha Groeninga. Jedná se o budovu D, čtvrté patro, severní chodba.

Jedná se o standardní postup při zjištění nových důkazů.

S pozdravem:
Gabriele McPalmorová

Mail jsem ihned ukázala Erickovi. Říkal, že nemám být tak moc nadšená a počítat s tím, že i něco nevyjde. Věděla jsem, že musím počítat se vším. Od smrti Lily uplynuly bezmála čtyři měsíce a já se za dva dny měla dostavit na komisařství. Ani jsem neměla žádné obavy, pokud si to všechno dobře vybavuji. Zabrala jsem se do čtení, které mi zvedalo náladu, ale pak za mnou přišel Erick, který psal nějakou práci do školy.

Možná jsem to zapomněla říci, ale v té době Erick dokončoval vysokou školu, a ještě k tomu se staral o mě. Bylo mi na nic z toho, že ho obírám o hromady času, ale on řekl, že nic není přednější než já. Hodně jsem se bála jedné věci. Toho, že ho něčím zklamu. Nevěděla, jsem zda Ericka chci nebo ne. Nechtěla jsem hlavně jednu věc, aby ode mě odešel. Nevím, co bych pak dělala.

Pustili jsme si film a koukali se. Když film skončil, opět jsem šla číst a ten můj student začal dělat večeři. Od příchodu toho dopisu jsem měla nějak lepší náladu, jako bych cítila, že se konečně povede najít vraha.

- KAPITOLA PÁTÁ -

Při vstupu na komisařství jsem byla značně nervózní. Erick mě dovezl ke komisařství a já šla sama po chodbě vedoucí ke kanceláři komisaře Groeninga. Zaklepala jsem na dveře a po vyzvání jsem vstoupila. Na křesle seděl příjemně vyhlížející muž, kterému nemohlo být více než padesát let. Byl trochu při těle, ale měl široký úsměv na tváři, což mě hned pohltilo, nějak jsem věděla, že mu mohu věřit.

Pokynul, abych si sedla na židli, která stála naproti němu. Sedla jsem si a on začal svůj monolog, který byl působivý a zněl nějak takto.

„Jsem rád, že jste se dostavila paní Quinová. Máme novinky ve vyšetřování smrti vaší sestry. Víte, před pitvou jsme odebrali nějaké vzorky z jejího těla a udělali další testy. Ty testy přišly nedávno a kvůli nim jsem vás také zavolal. Její smrt nebyla zapříčiněna jen udušením.“

V té chvíli se mi zrychlil tep a já nevěděla, co dělat, pevněji jsem stiskla kabelku, nadechla se a snažila se všechny informace vstřebat.

„Její smrt byla zapříčiněna malou dávkou nikotinu, který byl v jejím nápoji, podle výsledků testů byla dávka hodně malá, zato byla účinná tak, že by dokázala zabít až 20 lidí. Vaše sestra musela nikotin vypít, hádám, že v nějakém nápoji při dostizích. Je mi to líto, nápoj musela vypít tak hodinu až hodinu a půl před svou smrtí, poté ji někdo uškrtil. Jedno je jisté, jed by ji zabil stejně.“

Teď k balíčku, který jsme od vás dostali. Obsah ampulky, který byl k dopisu přiložen, je chemicky čistý nikotin, smrt by nastala za půl hodiny až dvě, podle požití a podle požitého jídla.“

Když komisař skončil, sklopila jsem hlavu. Co? Jed? Nechápala jsem to, někdo sestře podá jed, který by ji zabil, ale přesto ji ještě uškrtí? Komisař mi nabídl policejní ochranu, dokud pachatele nenajdou. Odmítla jsem. Měla jsem Ericka. Rozloučila jsem se a pomalu odešla.

* * *

Měla jsem ještě hodinu čas, než Erick přijede. Zašla jsem do kavárny, která byla na stejné ulici jako komisařství. Sedla jsem si k jednomu stolku. Objednala jsem si malou kávu a přemýšlela. Moc jsem nevnímala. Pak mě ale zaujal muž, který se na mě díval. Nespouštěl ze mě oči a jen se na mě koukal a občas se napil kávy. Měla jsem strach, napsala jsem Erickovi, aby si pospíšil. Napsal, že dříve než za čtyřicet minut se dostavit nemůže, a tak jsem seděla a projížděla zprávy na Facebooku. Byla jsem naštvaná, a proto jsem jedné známé holce napsala dosti nepříjemný komentář pod fotku. Měla jsem to udělat dávno. Za tu šikanu, za to trpění, trápení si zasloužila mnohem víc, než napsat pod fotku větu, která zněla: „Myslíš si, že jsi hezká? Ne, jsi jen coura!“

Nebyla jsem ve škole moc oblíbená, šikana, podřezávání a nepříjemnosti. Problémy v rodině mi moc nepomáhaly. Domácí násilí, stres. V té době jsem si začala myslet, jaká je asi smrt, co je vysvobození? Když jsem se jednou podřezávala na školních záchodech s pocitem, že pak vše bude jiné, poznala jsem svou první lásku, byla jsem zamilovaná až po uši, ale nic nemůže vydržet věčně. Jsem ale strašně vděčná za jednu věc, kterou pro mě udělal. To, že mi pomohl se dostat z depresí a ze dna. Z černého dna!

* * *

Stále na mě ten chlap koukal. Byla jsem nervózní. Dopila jsem a zaplatila. Když jsem se oblékala, vstal a přišel ke mně. Bála jsem se, chtěla jsem volat o pomoc, ale nějak jsem nemohla, dodnes nevím proč.

„Nebojte, nechci vám ublížit,“ řekl, když ke mně přistoupil. „Jste Elizabeth Quinová? Potřeboval bych s vámi mluvit.“

„Vy jste prosím kdo?“ zeptala jsem se ho.

„To je na déle, prosím posadte se.“

Nemohla jsem, něco mi řeklo, abych utíkala. Proto jsem ho odstrčila a utíkala. Utíkala jsem takovou rychlostí, jako když si jednou můj kůň zlomil nohu a potreboval pomoc. Běžela jsem a narazila na Ericka. Padla jsem mu do náručí a řekla mu, ať mě okamžitě odveze domů. Vzal mě k autu a já mu vyprávěla celou příhodu z kavárny. Chtěl volat na policii, ale řekla jsem, aby to nedělal. Nevěděla jsem, co ten člověk chtěl, třeba nebyl nebezpečný nebo ano? Sama sebe jsem se pak doma ptala, proč jsem utekla. Proč jsem začala utíkat a křičet na lidi, aby uhnuli z cesty. Přemýšlela jsem, co ten muž chtěl, ale nakonec jsem to pustila z hlavy.

Večer jsem si s Erickem pustila film Pana nebo orel a pak usnula. Zdál se mi divný sen o sestře. Bohužel si nevzpomínám, o čem byl, ale vím, že mě nějak povzbudil, abych byla klidná a jistá. Pamatuji si, že sestra měla v mém snu svatbu. Druhý den ráno nabraly věci nečekaný spád!

- KAPITOLA ŠESTÁ -

Když zase přemýšlím, co jsem dělala ten den po shledání s tajemným mužem, nic z rána si nepamatuji. Jako bych spala až do odpoledne, i když to je také možné. Erick jel do školy a já zůstala doma sama. Řekla jsem si, že se nesmím zaobírat tím chlapem a že si musím udělat krásný den. Seděla jsem na pohovce, četla knihu, pila kávu, byla zabalená ve své dece a na nohách jsem měla ponožky, které mě zahřívaly. Cítila jsem se dobře. Mobil jsem si tentokrát vypnula, jelikož jsem chtěla dočíst knihu.

Byla jsem asi dvacet stránek od konce knihy, když zazvonil zvonek u dolních dveří. Přešla jsem k telefonu a zeptala jsem se, kdo je.

„Slečno Quinová, potřebuji s vámi mluvit, je to důležité, prosím, jen deset minut!“

Byl to opět ten chlápek ze včerejška. Nevěděla jsem, zda ho pustit do bytu nebo zavolat policii, ale v jeho hlase jsem slyšela, že je nervózní. Proto jsem mu řekla, ať počká pět minut. Šla jsem se převléci a vyčistit zuby. Poté jsem postavila vodu na čaj nebo kávu a muže pustila dovnitř. Erickovi

jsem raději nepsala, že přijde, jen by ho to při zkoušce rozrušilo.

U dveří se objevil muž s delšími blond vlasy, zelenýma očima a poněkud zvláštním výrazem v obličeji. Byl středního vzrůstu a hodně hubený. Bylo mu okolo šestadvaceti let.

„Jmenuji se Jason Hook. Jsem moc rád, že jste mě pustila Elizabeth, opravdu s vámi potřebuji mluvit!“

Řekla jsem mu, ať jde dovnitř. Vstoupil a já jej zavedla do kuchyně, kde jsem mu udělala malinový čaj a sedli jsme si naproti sobě. Koukal se po bytě, jako by hledal nějaké nebezpečí, což jsem dělala také, když jsem byla v cizím prostředí a nevěděla o něm nic. Zadívala jsem se z okna a zamyslela se, když v tom začal vyprávět. Rozhovor si pamatuji nějak takto:

„Víte, byl jsem kamarádem vaší sestry. Dlouholetým kamarádem, chodil jsem s ní na školu. Byla to opravdu úžasná holka. Stýkali jsme se v poslední době celkem často, nevím, zda vám o tom říkala? Ale očekávám, že ne, když jste se mě včera tak bála a shodila mě na ten stůl v té kavárně.“

Měl pravdu, neznala jsem ho a Lily se mi ani nikdy nesvěřila, že by Jasona znala. Omluvila jsem se mu za tu kavárnu, což jsem musela. Chvilí ještě povídal o tom, jaká podle něj Lily byla. Musel mi dát kapesník, jelikož mě to dojala. Znal se s ní prý od školy, vždy se mu líbila, ale nikdy jí to neřekl. Snažil se to nedávat najevo, nechtěl jí ublížit. Vždy jsem se jí snažil pomáhat.

„Nejsem tady ale proto, abych vám říkal, jak byla vaše sestra krásná. Jsem tu, abych vám přišel říci jednu informaci. Doufám, že vás nějak nevykolejí. To bych nerad. Vaše sestra se v poslední době trochu změnila. Chodili jsme spolu v poslední době hodně ven, ale ona byla den ode dne divnější. Nejednou se klepala, brečela. Nevěděl jsem, čím to je, ale pak mi to řekla. Nějaký muž ji vydíral, šel po ní, ale neřekla mi, kdo to byl. Bála se. Chtěl jsem, žádal jsem ji, aby vám to řekla, nebo někomu blízkému, ale řekla, že je to její boj a na konci bude jen jeden vítěz. Nechápal jsem to. Pak mi nebrala telefony a já se na policii dozvěděl zprávu, že zemřela. Je mi to líto Elizabeth. Kdybych věděl více, mohl jsem ji třeba zachránit. Chtěl jsem vám toto říci, protože nevím, zda vám to Lily řekla.“

Nevěděla jsem co říci, včera ten nikotin, teď tohle. Sestra byla v některých věcech hodně tajemná a nikomu se s nimi nesvěřovala. Bála se toho, že nebude tak tajemná, že to nebude ona. Seděla jsem tam a poslouchala Jasonův příběh o tajemném muži a nezmohla se ani na jedno slovo. Nevím, kdo to je. Vůbec. Nikdy jsem Jasona neviděla, pak se mi ale vybavil, jako blesk z čistého nebe. Fotky ze základní školy. A bylo, věděla jsem.

Lily byla o tři roky mladší a Jason byl její kamarád, ale pak o něm přestala nějak mluvit a prostě jsem ho vytěsnila z hlavy. Teď tu seděl naproti mně a mluvil o nějakém chlapovi. Možná o někom, kdo zřejmě zabil mou sestru. V hlavě se mi rodila jedna myšlenka. Sice jsem jen herečka a milovnice koní, ale musím zjistit, kdo zabil mou sestru! A to i za cenu mého života!

Jason mi dal na sebe číslo, řekl, že kdyby cokoli, mám zavolat. Poděkovala jsem mu za pomoc a zavřela dveře. Dočetla jsem knihu, a protože jsem byla celkem rozjetá ve čtení, začala jsem číst *Elitu*, druhý díl ze série. Pak přišel Erick, dal mi pusku na čelo a zeptal se mě na můj den, přivezl večeři. Řekla jsem mu o Jasonovi. Byl překvapen, že jsem ho pustila, a udiven, jaké informace přinesl. Zeptal se, co budu dělat. Když jsem řekla, že na policii rozhodně nepůjdu, zasmál se a řekl:

„Elizabeth? Co máš v plánu?“

Já jsem mu řekla, že nic. Byla jsem unavená, šla si lehnout do postele a přemýšlela. Poté jsem chvilí brečela. Sestra mi chyběla! Moc! Nevím, co mě to napadlo, ale jak jsem o všem tak přemýšlela, zašla jsem do koupelny. Když jsem viděla červené umyvadlo, byla jsem klidnější. Jen, když jsem smývala krev, otevřely se dveře. Erick mě objal a odvedl do obývacího pokoje, kde mi ruku ošetřil. Žiletku vyhodil a sedl si vedle mě. Opět jsem to udělala, i když jsem v hloubi duše nechtěla.

- KAPITOLA SEDMÁ -

Nějaká síla mě pohltila a nechtěla pustit. Z depresí jsem se nějakým způsobem dostala a teď

jsem se rozhodla najít vraha mé sestry. Nebo alespoň někoho, kdo by mi pomohl najít odpověď.

Od mého posledního pořezání uběhl týden. Slíbila jsem Erickovi, že už to neudělám. Když to šlo, byl u mě, ale pokud někam musel odjet, volal mi nebo psal každou chvíli. Byla jsem mu za to vděčná. Byla jsem ráda, že byl se mnou. Týden utíkal a já střádala plán. Když jednou Erick odjel na dva dny na školu, kde měl psát jedny z posledních zkoušek, vydala jsem se na místo činu. Ani nedokážu popsat, jak to pro mě bylo těžké, kolik síly jsem musela vydat na to, abych nasedla do auta a odjela na závodíště, kde byla nalezena má sestra. Cíl byl vzdálený od mého bydliště asi hodinu autem. Jela jsem pomalu, pouštěla si své oblíbené songy v autě a zpívala si. Uklidňovalo mě to. Na místo jsem přijela okolo druhé hodiny odpoledne. Hlavní branou jsem vstoupila na závodíště a šla klidným krokem k osudnému místu. Brečela jsem.

Koukala jsem na prochladlou zem. Byl konec listopadu a já byla ráda, že zatím nesněžilo. Chvíli jsem tam tak stála, když ke mně přišla jedna žena. Zнала jsem ji ze závodů. Prodávala v hospodě, která byla otevřena při každých závodech. Stoupla si vedle mě. Měla na sobě červený kožich a vysoké boty. Chvíli jsme vedle sebe beze slova stály, koukaly se.

„Je mi to líto, velmi líto, slečno Quinová,“ pronesla a podala mi kapesník, abych si otřela oči. Podívala jsem se na ni:

„Děkuji vám,“ pronesla jsem, „mohu se vás na něco zeptat?“

„Klidně se ptejte, ale pojdte do tepla, tady byste akorát prochladla,“ řekla a usmála se na mě. Pomalu jsme šli do hospůdky.

„Tu noc, kdy má sestra zemřela, neviděla jste něco podezřelého? Něco, no však víte.“

„Vaše sestra si u mě kupovala víno, jako vždy, když tu byla. Červené a k tomu pytlíček oříšků. Koukala se na vás, jak jedete. Byla zaujatá. Pak přinesla prázdnou sklenici a poděkovala. Závodý skončily a bylo focení, tam jsem ještě vaši sestru viděla. Dala si jednu vodu, kterou vypila hned. Poté jsem ji viděla až mrtvou.“

„Nebyl u ní nějaký muž? Někdo podezřelý? Nechovala se podezřele nebo něco takového?“

„Nejsem si jistá. Viděla jsme ji dvakrát za celý den, to víte, stále jsem uvnitř, to víte. Ale moment, počkejte, na něco si vzpomínám. Ano, když si šla pro víno, tak se párkrát otočila přes rameno ke dveřím.“

Cože? Znamenalo to, že vrah byl na závodech? Že ji sledoval? Proč ale nic neřekla?

„Byl v těch dveřích někdo?“ zeptala jsem se a napila se limonády, kterou mi položila na stůl Helen.

„Nevím, nekoukala jsem tam, stále po mně někdo něco chtěl a já jsem byla ráda, že jsem stíhala a nikdo nemusel čekat. Byla to fuška, to vám musím povědět.“

Někdo musel ale vědět, proč se Lily dívala do dveří. Někdo ji sledoval, ale kdo? Kdo to mohl být? Byl to vrah? Nebo nikoli? To věděla jen sama Lily.

* * *

Zeptala jsem se hospodské Helen ještě na pár otázek, ale žádnou informaci jsem z ní už nedostala. Podívala jsem se nad krb, spousta fotografií, hlavně ze závodů. Byly hezké. Našla jsem i jednu, kde jsem byla já. Nakonec jsem poděkovala a řekla jí, že se zde ještě porozhlédnu. Rozloučila jsem se a odešla.

Venku byla zima. Nasadila jsem si rukavice a procházela jsem se. Vzpomínala jsem opět na ty bezstarostné chvíle, když jsem natáčela jeden film za druhým, byla jsem šťastná, Lily mě podporovala a rodiče také.

Lily byla zvláštní typ ženy. Když jsme byly mladé, já chodila na střední školu a Lily na základní, moc jsme se nemusely. Hádaly jsme se, nemohly jsme se často vystát. Pak přišlo období, že Lily byla vegetariánka a její osobnost se zcela změnila. Byla jsem ráda, že jsem byla pryč na škole, kde to ale také nebylo růžové. Pak ale nastal zlom, nějak se všechno změnilo a z hubené vegetariánky, věčně

nafoukané a lezoucí všem na nervy, se stala žena. Za jedno léto se změnila k nepoznání. Začaly jsme spolu lépe vycházet, poznaly jsme se a zjistily, že jedna bez druhé nemůžeme být. Lily byla kouzelná, chtěla být jako já, už od mala a já to poznala až po té její proměně.

Šla jsem kolem trati, koukala se na opadané stromy, keře, které byly v dálce. V hlavě se mi honilo to, jak jsem zde jela svůj první závod, plná obav, očekávání a nervozity. Předtím, než jsem vůbec vyjela, jsem zvracela, málem jsem ani nevystartovala. V té době jsem měla ještě blondáté vlasy sčesané do culíku. Rozklepaná jsem sedla na koně a vyjela. Cválala jsem jako o závod, rychleji a rychleji. A bronz byl doma! Byla jsem tak šťastná! Dokázala jsem to! Byla jsem na sebe pyšná a moje mamka také!

Začínala mi být zima, a tak jsem šla zpět k autu. Nastartovala jsem ho a pomalu odjížděla. Pustila jsem si naplno topení, abych se zahřála. Když jsem vjížděla na silnici, podívala jsem se na jednu stranu, kde stálo černé auto. Věděla jsem, že předtím tam nestálo. Jako bych to auto už někde viděla, ale nemohla jsem si vzpomenout kde nebo kdy. Vyrazila jsem rychle domů, do teplé vany a horké vody! Ve zpětném zrcátku jsem uviděla, že nejsem sama...

- KAPITOLA OSMÁ -

Slyšela jsem pípání přístrojů. Kroky někoho. Měla jsem zavřené oči a pomalu je otvírala, ale nešlo to. Světlo bylo moc silné. Snažila jsem se přivyknout. Všechno mě bolelo. Po pár minutách jsem oči otevřela. Ležela jsem na pokoji. Na nemocničním pokoji, připojená na přístroje a k ruce připojenou infuzi. Hlava mi třeštila a chtělo se mi zvracet. Na nic víc si nepamatuji. Pak jsem asi opět usnula a probrala se, když byl večer.

Sestra, která přišla do pokoje, byla starší červovlasá žena s milým pohledem. Stále jsem měla nutkání se dívat po pokoji. Sledovat. Sestřička do desek napsala nějaké informace a u toho se dívala na přístroje. Dala mi napít čaje. Byl černý, nechutnal mi.

Zeptala jsem se jí, co se stalo. Odpověděla, že jsem měla autonehodu a že zde ležím druhý den. Nic vážného se mi nestalo. Mám jen otřes mozku a pár pohmožděnin. Snažila jsem se si vzpomenout, co se stalo. Ale nějak jsem nic nevěděla. O pár hodin později jsem si vzpomněla. Auto. Někdo mě sledovalo, když jsem jela ze závodistiště. Věděla jsem, že jsem se dívala do zpětného zrcátka, ale neviděla jsem té osobě do obličeje a pak náraz. Tma. Nic víc si nepamatuji.

Podívala jsem se vedle sebe. Na stole byly květiny. Růže, bílé růže. A vedle toho byl vzkaz, který byl napsaný ručně.

Pro mou malou vílu bílé růže. P.S. černé nebyly.

Zasmála jsem se. Jednou mi Erick k narozeninám dal černé růže. Koupil bílé a inkoustem je obarvil. Byla to moje oblíbená barva. Vzpomněla jsem si na ty časy. Podívala jsem se na hodiny, které byly na stěně pokoje. Ukazovaly půl jedenácté večer. Zavřela jsem oči a skoro hned usnula.

Pamatuji si, že se mi zdál sen. Běžela jsem po lese. Křičela Erickovo jméno, ale nikdo se neozýval. Cítila jsem nebezpečí. Musela jsem utéct, běžela jsem rychleji a rychleji. Někdo mě sledoval. Tep se mi zrychloval. Bála jsem se. Cítila jsem hrozný strach, trému. Beznaděj. A pak. Někdo se objevil přede mnou. V ruce držel ampulku čehosi a na rukách měl rukavice. Chtěla jsem utéct, ale nemohla jsem. Jen jsem tam tak stála a nechala ho, aby si pro mě přišel. Pomalu mě začal škrtit a pak...

Probrala jsem se. Rychle jsem dýchala. Byla jsem celá zpocená, navíc jsem dostala křeč do nohy. Po chvíli přiběhla sestra a řekla, že se mi něco zdálo. Mám prý hluboce dýchat a uklidnit se. Přinesla mi léky.

* * *

První, co jsem po ránu uviděla, byly černé vlasy a pak ty modré oči. Erick stál u mé postele a díval se, jak spím. Usmál se na mě a posadil se na židli vedle mé postele. Chytl mě za ruku a zeptal se, co jsem to vyváděla. Pověděla jsem mu o mém výletě a o všem, co jsem si pamatovala. Byl znepokojen tím, co se mi stalo. Že mě někdo málem zabil. Řekla jsem mu, aby byl v klidu. Ale sama jsem se bála. Řekl, že mluvil s doktorem a odpoledne mohu jet domů. To byla pro mě hodně pozitivní zpráva. Doma se budu cítit více v klidu než v nemocnici.

Celé dopoledne jsem proležela a čekala, až přijede Erick. Byl opět přesný jako hodinky a už ve čtyři hodiny odpoledne jsem ležela doma na gauči, který připravil Erick, a čekala na večeři, kterou měl uvařit. V televizi zrovna dávali můj oblíbený film a já se na něj koukala. I když bych si raději četla, ale myslím, že moje hlava by tuto zátěž zvládala velmi špatně. Už jen to koukání na televizi bylo značně namáhavé.

Měla jsem strach. Velký. Někdo se mě pokoušel zabít, chtěl abych přestala dýchat. Nedávala jsem to najevo, abych nerozhodila Ericka, ale uvnitř mě to sžíralo. Bolelo mě to, chtěla jsem toho hajzla, který zabil mou sestru a nyní se zřejmě pokoušel zabít i mě, zabít také. Chtěla jsem ho dostat k soudu, vidět, jak půjde do vězení, nebo ještě lépe ho nechat trpět. Chtěla jsem, aby trpěl stejně jako má sestra. Aby věděl, co musela prožívat. Jak se bála.

Erick mi řekl, že zítra přijde návštěva. Moje mamka s tátou mě prý chtějí vidět. O všem už vědí a chtějí se mnou mluvit. Moc nadšená jsem nebyla. Oni dva byli ti poslední, které jsem chtěla vidět a mluvit s nimi. Řekla jsem ale nakonec, že mohou přijít, ale jen na chvíli, protože poslouchat moji mámu se mi nechtělo. A mého nevlastního tátu jsem ani nějak vidět nechtěla. Nevím proč, ale ne. Zeptala jsem se Ericka, jestli volal ještě někdo. Řekl, že jen jeden režisér a scénárista a pak mé dvě kamarádky, které ale ještě zavolají. Prý by mě chtěly navštívit. Řekla jsem, že pokud budou volat, ať klidně přijdou. Alespoň budu mít nějaké rozptýlení. Obě dvě mám ráda a nevím, co bych bez nich dělala, protože ony dvě mě chápaly opravdu hodně a byly jako mé dvě kmotry, které na mě dávaly vždy pozor a radily mi co dělat.

Ano, to samé dělala i Lily, ale kamarádky jsou k životu také hodně potřeba, neříkejte, že ne. Erick přinesl špagety a oba jsme se koukali na film. Poté mě objal a pomohl mi do ložnice, dal mi pusku na rty a objal. Poté odešel do obývacího pokoje. Nějak jsem nemohla usnout, a tak jsem si vzala deku a přešla k němu. Cítila jsem se s ním v bezpečí. Chvíli jsem brečela, protože jsem se bála, bála jsem se smrti. Nechtěla jsem umřít! Chtěla jsem ještě poznat hodně věcí. Po chvíli koukání do stropu jsem usnula.

- KAPITOLA DEVÁTÁ -

Při psaní toho, co následovalo, si nejsem jistá, zda všechny události půjdou za sebou, protože sama mám ve všem zmatek i po těch dvou letech. Nedivte se mi. Psaní toho, co se událo není lehké. Hlavně proto, když si uvědomím, proč mi to nedošlo už dříve.

Ráno jsem se vzbudila a udělala si čaj. Ericka jsem nechala spát. Spát vedle něho bylo pro mě velmi příjemné. Věděla jsem, že v něm mám oporu. V klidu jsem si vypila v kuchyni čaj a snědla jeden rohlík namazaný máslem. Koukala jsem na něj, jak spí. Tak sladce, nevinně. Udělala jsem kávu a rozhodla se ho vzbudit. Políbila jsem ho na tváři a pohládila. Probral se a podíval se na mě. Vypadal zmateně, ale za chvíli mu asi došlo, kde je. Podala jsem mu kávu, kterou přijal a skoro celou ji naráz vypil.

Podívala jsem se na hodinky, které ukazovaly právě deset hodin. Otevřela jsem na mobilu mail a prohlédla si zprávy. Přišla mi opět jedna nabídka na film a jedna na rozhovor. Nechala jsem je být a řekla si, že na ně odepíšu večer, jako jsem to ostatně vždy dělávala. Pak když jsem se vrátila na hlavní stránku mailové adresy mi přišel nový mail. Podívala jsem se. Naštěstí jsem si ho schovala, takže ho zde mohu přepsat:

Milá Elizabeth,

od smrti tvé sestry uběhly skoro čtyři měsíce a ty stále žiješ! Máš pevné nervy, to se musí nechat. Tvoje sestra žadonila o smrt, brečela a mě dělalo potěšení ji dusit. A přidání nikotinu do pití? Jak lehké. Stačila chvíle nepozornosti, když jsi jela do cíle – lusk a nikotin vypila. Jedna malá dávka a měla umřít, ale nechtělo se mi čekat, tak jsem ji uškrtil. I když jsem mohl počkat, aby záchvat dostala při jízdě autem, třeba by bylo po vás obou! Jsi hnusná, Elizabeth! Jako tvá matka! Už jen chvíle a bude po tobě! Věř mi! Úkol bude splněn!

Komisař Groening se na mě podíval. Seděla jsem naproti němu na komisařství a čekala až dočte email, který jsem mu vytiskla a ihned spolu s Erickem přivezla. Klepala jsem se a on mě uklidňoval. Vrah si pro mě jde. Věděla jsem to, ale nevěděla, co dělat. Byla jsem skoro v pasti a bála jsem se. Hodně jsem se bála. Když si komisař mail dočetl, podíval se opět na mě.

„Slečno Quinová, nemáte ponětí, kdo by tento dopis mohl napsat? Alespoň malé podezření by nám pomohlo. Mailová adresa je samozřejmě vytvořena jen pro účel poslání tohoto mailu, není nějak ověřena a mail byl pravděpodobně poslán z nějakého místa, kde je na internet volný přístup.“

To jsem si samozřejmě uvědomovala. Ale podezření jsem neměla. Nevěděla jsem, kdo je tím osudným vrahem a vyděračem. Zda je to žena nebo muž. Známý, nebo neznámý člověk? Prostě jsem to nevěděla a ani netušila.

Po odchodu z policejního komisařství si toho opět moc nepamatuji, asi to bylo tím, že jsem byla vystresovaná. Víím, že mě Erick odvezl domů a já dostala před dům policejní ochranku, která se skládala ze tří členů. Věděla jsem jedno, budu si muset opět promluvit s Jasonem Hookem. Nevím proč, ale myslela jsem si, že něco ví. Něco důležitého.

Když jsem na to všechno po čase myslela, musela jsem se sama sobě zasmát, protože nálady se střídaly velmi neplánovaně. Chvilí jsem byla naprosto v pořádku a věděla, co dělám, ale stačila minuta, sekunda, prostě chvilinka a byla jsem opět na dně. Ale jak rychle jsem na to dno padla, tak rychle jsem se zas ze dna zvedala. Bylo to jako nějaké kouzlo. Ten, kdo mě většinou ze dna vytáhl, byl Erick nebo já sama. Bylo to jako jet na koni, spadnout a zase se zvednout. Bylo to neuvěřitelné.

Doma jsem si vypila kávu a nad vším uvažovala. Nyní mi nehrozilo žádné nebezpečí, jelikož dole mě hlídali policisté a nahoře jsem měla Ericka. Ericka, který se o mě vždy staral, byl tu pro mě vždy, když jsem ho potřebovala. Byl jedinečný, úžasný. Byl pro mě všechno. Zvedla jsem mobil, který stál přede mnou. Vytočila jsem číslo Jasona, které jsem si uložila po poslední schůzce. Zvedl to za pár sekund.

„Dobré dopoledne, Elizabeth. Co byste potřebovala?“ zeptal se mě.

„Potřebovala bych si s vámi promluvit, pokud možno co nejdříve,“ řekla jsem mírně rozklepaným hlasem a sjedнала si schůzku za hodinu v kavárně Retrica. Jason říkal, že přijde. Byla jsem ráda. Konečně se snad dozvím pravdu.

Podívala jsem se na hodinky. Hodina času, to snad půjde, řekla jsem si pro sebe a šla se pomalu připravit. Erick se mě zeptal, kam jdu a já mu odpověděla, že na malou schůzku. Kdyby asi zjistil, kam opravdu jdu, nevím, zda by mě pustil. Spíš nepustil. Byla jsem rozrušená, nervózní. V břiše jsem měla nepříjemný pocit, ale musela jsem to vydržet.

Z domu jsem vyrazila do kavárny rychlým krokem. Viděla jsem policejní auto, ale nekoukla jsem na něj. Snažila jsem se působit klidným dojmem. Což se mi asi moc nedařilo, ale auto jsem za sebou neviděla. Nesledovalo mě a vše šlo zatím dle plánu. Až moc dobře, říkala jsem si. Zrychlila jsem a zašla za uličku. Otevřela jsem dveře do kavárny Retrica a objednala si kávu.

Venku začalo silně pršet a foukal vítr. Lidé se snažili schovat za deštníky, ale mnohdy to nepomohlo. Nevím proč, ale musela jsem se začít smát. Potichu, ale přeci. Za pár chvil se otevřely dveře a dovnitř vstoupil Jason. Jiný Jason...

- KAPITOLA DESÁTÁ -

Proč jen říkám jiný? To si teď snažím vybavit. Prostě mi tak přišel. Byl jinak učesaný, oblečený, jiný styl, ale přesto to byl Jason, který byl u mě v bytě. Podíval se na mě a přešel ke mně. Nejdříve si ale objednal u baru vodu a silnou kávu. Poté přešel ke mně a podal mi ruku. Měl ji chladnou.

„Dobrý den, Elizabeth.“ pronesl a ruku mi políbil. „Je mi ctí se sejít s takto významnou herečkou na veřejnosti. Nebojíte se?“

Věděla jsem, kam míří. Před pár měsíci mě kamery přistihly s mužem, který byl můj bratranec a udělali z toho malou aférku. Prostě noviny, co více říct. Pamatuji si na to, když jsem byla v pubertě, jezdila na koních a byla na intru ve škole a starala se o koně. V té době vyšla v novinách má první povídka. Jmenovala se Dark Angel. Prostě nevím, byl to zvláštní pocit vidět něco v novinách, co je mé, a lidé to čtou. Byla jsem nesmírně ráda! Vážně! A pak ta nabídka na film, který jsem moc ráda přijala. Spojení filmu a koní byla má nejlepší volba v životě. Mohla jsem se o koně starat a být s nimi i u filmu. Pro mě to bylo skvělé.

Na Jasonovi bylo něco vážně jiného, ale nevěděla jsem, co to je. Možná seděl v jiném úhlu naproti mně, teď už vážně nevím. Zeptala jsem se ho, jestli si vážně nevzpomíná na nějakou osobu, která se motala okolo Lily, kterou viděl třeba vícekrát. Ale nic. Ptala jsem se, jestli se třeba Lily nesvěřila o nějakém problému.

„No víte, ono mi přišlo, že Lily se uzavírala čím dál více do sebe. Byla jakoby sevřená. O ničem nemluvila, nevím, proč si dělala starosti. Ptal jsem se i jejich jiných kamarádů, ale ti také nic nevěděli, nevím, co se s ní stalo. Jako by ji někdo vydíral.“

To jsem už věděla. Někdo ji vydíral, ale kdo? To se mi nedařilo zjistit.

„Jasone, kde jste vůbec byl v den závodů?“

Bylo vidět, že tato otázka u Jasona vyvolala stres.

„Myslíte si, že bych ji zabil? To jste na omylu! Pokud vám to udělá dobře, byl jsem u nemocné matky. Měl jsem přijet na ty závody, ale odmítl jsem.“

Odpověděla jsem, že chápu a chvíli jsem si s Jasonem ještě povídala. Pak mi zapípal mobil, podívala jsem se. Byl to vzkaz od mámy. Chtěla abych přišla na oběd. Nevěděla jsem proč, ale přijala jsem. Poděkovala jsem Jasonovi a řekla, že musím jít, matka píše, abych přišla na oběd. Řekl, že to chápe. Poděkovala jsem a dala mu pusku na tvář. Poté jsem pomalu odešla. Během rozhovoru se mi něco začalo vybavovat, ale nevím, co to bylo. Víím, že něco hodně důležitého.

* * *

Doma jsem opět poslouchala mámu s tím, proč nevezmu nějakou nabídku na film a proč dělám zle sobě, když si všechno tak беру. Přišlo mi, že si stále neuvědomila, že Lily zemřela nebo ji to bylo značně jedno. Myslím, že druhá varianta byla správná. Moje matka by se dala popsat dvěma slovy, které tady ale psát nebudu. Zkrátím to na to, že to je megera, která jde jen za svým štěstím. Vlastně ani nevím, kdy ji na Lily záleželo. Asi nikdy. Co by se dalo čekat, když byla Lily nechtěné dítě, které měla má matka s chlapem na jednu noc a na potrat přišla už pozdě. Lily jsem si oblíbila, byla moje mladší sestra, moje všechno. Vlastně nás dvě vychovával mámin přítel a babička.

Když jsem přišla domů, lehla jsem si na postel. Na lednici byl vzkaz od Ericka, že musel jet na přednášku. Moc mě to nepřekvapilo. Vzala jsem si knihu a chvíli četla, přemýšlela, četla a knihu jsem za dvě hodiny dočetla. Koukala jsme z okna. Přišlo mi, že je se mnou v bytě Lily. Jako by její duch byl se mnou.

Sedla jsem si na gauč a vzala jsem si rodinné album, které jsem měla v knihovně. Chvilku jsem listovala, koukala se na fotky, když jsme byly malé. Bylo to krásné, jak si my dvě hrajeme samy. Obě dvě živé. Došla jsem až na konec alba, kde byla fotka ze závodů. Ze závodů, kde naposledy dýchala Lily. Album jsem zavřela a otřela si slzy. Musela jsem zjistit, kdo ji zabil, prostě jsem musela toho

vraha najít a dostat ho k soudu. Pak mi to došlo. Ta myšlenka, která mi uvízla v hlavě. Viděla jsem ji před očima. Vzala jsem si znovu své album a podívala se na fotku ze závodů. Za mnou někdo stál. Někdo s Lily. Podívala jsem blíže a uviděla jsem ho. Pak se mi vybavilo to, co jsem celou dobu měla na jazyku. Dvě slova, která mi vlétla před oči – krb a fotka. Chvilí jsem přemýšlela, co to znamená a pak - BUM! Věděla jsem to!

- KAPITOLA JEDENÁCTÁ -

Chvilí jsme seděla nehybně na pohovce a koukala před sebe. Smála jsem se, protože jsem byla pobavená. Kdybych se podívala už tenkrát, uviděla bych to. Uviděla bych to už dříve. Rychle jsem se oblékla a zavolala mé matce, že s ní potřebuji okamžitě mluvit. Řekla, že mám přijít a ihned jsem běžela. Běžela jsem po ulici, rozhořčená na sebe a naštvaná na jediného člověka! V ruce jsem měla deštník a v uších sluchátka, abych se trochu uklidnila. Pustila jsem si písničky. Silně přšelo. Nakonec jsem to vzdala a nasedla do metra. Za pár minut jsem byla v cíli, před domem mé matky. Odemkla jsem klíčem, který jsem měla, a vyšla nahoru.

Moje matka byla a je malá žena – měří asi metr šedesát pět, má hubenou postavu a hnědé vlasy. Podívala se na mě a já ji položila mezi dveřmi jednu otázku.

„Ano, jmenuje se tak. Proč to potřebuješ vědět? Děje se snad něco?“ zeptala se mě má matka, ale já se rychle otočila a běžela pryč. Rychle zpět domů, kde jsem si vzala auto a vyrazila. Klepala jsem se. Hodně. Předtím, než jsem odjela, jsem nechala Erickovi na stole vzkaz. Řítila jsem se ohromnou rychlostí po silnici mým novým autem BMW, které jsem si koupila.

Možná bych měla zmínit, že jsem přijala roli v jednom filmu, trochu jiný žánr, ale věděla jsem, že je to dobře. Film se jmenuje Risk a je na motivy knihy od Dicka Francise, takže koně a detektivka. Režisér byl rád, že jsem nabídku přijala.

Koukala jsem se stále do zpětného zrcátka, zda za mnou nejede nějaké auto, ale silnice byla naprosto prázdná. Jela jsem po ní jen já. Zhluboka jsem dýchala a vše promýšlela. Snažila jsem se chovat klidně. Zastavila jsem před závodistištěm. Brána byla otevřená. Vystoupila jsem z auta. Pro jistotu jsem si vzala pepřový sprej, který jsem si koupila po mé autonehodě. Šla jsem přes bránu k místu, kde zemřela má sestra. Věděla jsem, že to, co jsem se dozvěděla, byla lež. Sprostá lež! Podívala jsem se na to místo a omluvila se sestře, za vše, co jsem jí kdy udělala. Utřela jsem si slzu a šla směrem k hospodě. Zaťukala jsem na dveře a chvíli počkala. Za pár minut vyšla Helen – byla udivená, že mě vidí, a pozvala mě do tepla.

„Kdepak se tu berete v takovéto zimě?“ zeptala se mě.

Řekla jsem, že jsem měla cestu kolem, a tak jsem se stavila se podívat. Nabídla mi sklenici džusu, který jsem neodmítla. Potřebovala jsem se napít.

Helen se mě zeptala, jak pokračuje vyšetřování. Pověděla jsem jí, že když jsem jela minule od ní, měla jsem nehodu, a stále mi chodí výhružné vzkazy. Podívala se na mě a pronesla, že policejní sbor je hloupý, že nic neudělá. Podívala jsem se na ní a usmála se. Vstala jsem a podívala jsem se na fotografie nad krbem.

„Už je tam i ta letošní z posledních závodů a jste na ní i vy!“ pronesla vítězným hlasem. „Jen škoda, že nejste první! Velká škoda, pokaždé zde trénujete tak pilně, k tomu ještě ty filmy...“

„Podívala jsem se na tu fotografii a pak na Helen. Poté jsem si sedla zpět. Podívala jsem se na džus a vzala jsem ho do ruky a upustila.“

„Omlouvám se, ale vzala mě křeč. To mám ještě asi po nehodě.“ řekla jsem a poprosila jsem o obvaz, abych si ruku trochu zaškrtila. Helen mi obvaz přinesla a já si ruku obvázala. Podívala jsem se na ni.

To, co tady teď budu psát, si přesně pamatuji, ale něco si i domyslím. Snad vše přesně popíšu. Jde o to, co s v následujících minutách stalo.

„Helen, mohu se vás zeptat? Neviděla jste na závodech tohoto muže?“ z peněženky jsem

vytáhla fotku Jasona. Jeho fotku jsem si našla na Facebooku.

„Ne, neviděla,“ řekla Helen a zmateně se podívala.

„Opravdu? Opravdu vám nikoho nepřipomíná?“

„Ne! Vážně ne!“

„Lžete, Helen! Vy to víte, a i já to teď vím! Tak se mi sakra podívejte do očí a řekněte mi pravdu! Hned!“ zařvala jsem na ni. Podívala se na mě a vstala. Otočila se k oknu a pak na mě. Její obličej byl rudý, bála jsem se, ale stále jsem měla v kapse ten pepřák.

„Nelžu, nevím o čem mluvíte, Elizabeth!“

„Ale víte, celou dobu jsem to tušila, jen jsem nevěděla, co to vlastně je a došlo mi to, když jsem viděla Jasona podruhé! Fotky, krbo, on, můj otec! Vy to nechápete?“

„Nevím,“ pronesla, „co tím chcete říct?“

„Tak já vám to povím. Moje sestra zemře na následky uškrcení a podání nikotinu do pití. Díky dávce nikotinu, která by zabila více lidí než jednoho! Kdo tam ale nikotin dal? Tu otázku jsem si kladla. Pak jsem se podívala na fotografii z focení po závodech. Za mnou stojí Lily s nějakým mužem! Víím, kdo je ten muž! Bylo to tak lehké. Vy! Vy jste ji ten nikotin podala do pití! A řekla svému synovi, aby jí ho donesl! Jenže je tu jeden problém! Není Jason jako Jason! Vše jsem si dnes ověřila!

Helen, vy máte dva syny! Že? Jeden byl do Lily zamilovaný – Jason. A druhý to hrál – Miki. Helen, vy jste s pomocí svých dvou synů zabila mou sestru! Na fotografii, když se podíváte, je Lily a vedle ní chlapec, který tam tak stojí, ale Lily nikdy nebyla tak blízko muži, kterého by neznala. Víím to! Je to Miki, který mě dnes navštívil v kavárně. Jediný odlišný znak je, že mají jinou barvu vlasů – jeden je černovlasý, druhý má blond vlasy! Už chápete?

Podle mě se to stalo takto. Vy jste dala do sklenice s vínem nikotin a Miki, se kterým byla Lily tajně na závodech a já ho neviděla, jí víno odnesl. Pak si s ní dal schůzku a uškrtl ji, aby nezemřela v autě. Mysleli jste si, že pitva nebude potřeba, že nikotin se nenajde, ale on se našel. Teď otázka, proč jste to udělali? Na ni jsem nemohla přijít, až jsem se zeptala mé matky. Vííte, nikdy jsem se nezeptala na vaše celé jméno, ale teď už ho víím! Helen Q. Hooková. A to Q? Vy jste totiž byla žena mého otce! Našeho otce. Že Helen Quinová Hooková!“

* * *

Helen na mě koukala. Měla v očích strach.

„Co? Co si to vymýšlíte? Jaká Quinová? Kde jste to vzala? To je lež, žádné syny nemám!“

„Vážně? A jak vysvětlíte to, že vaše kluky má matka zná? Ptala jsem se! Otec od vás utekl! Pak, abyste odvedli alibi, kluci říkali, že byli za matkou, která byla nemocná, ale to nebyla pravda. Dopisy jste mi posílali na zastrašení, ale já se nadala! To se nebojte! Nejsem taková, abych nevyptávala vraha! Jak jste mohla? Jak?!“

„Elizabeth! Tvůj otec mi zničil srdce! Byl se mnou, miloval mě a pak utekl. Když jsem zjistila, že Lily měl rád, chtěla jsem mu vzít to nejvíc pro něj cenné! Ji! Neví, že zde pracuji. Změnila jsem se, obarvila se, aby mě nepoznal. Vzal mi peníze, vzal mi všechno! Váš otec je hajzl, Elizabeth!“

Podívala jsem se na ni. Věděla jsem teď všechno, kromě jednoho! Kdo mě srazil autem? Na to mi Helen odpověděla:

„Když jste byla u nás, myslela jsem si, že vás to odstraší a že nebudete dál pátrat! Byl to Jason. Ten vás srazil autem.“

Zavolala jsem policii a počkala, až přijede. Nevím, ale trochu mi bylo Helen líto. Kluky zavřeli o pár hodin později. Všichni se přiznali. Říkala jsem si, že snad jsem udělala pro mou sestru vše.

Když dnes za mnou přišel Miki do kavárny, všimla jsem si jeho vlasů. Miki byl blond a barva na vlasy byla bohužel vidět. Jason byl opravdu okouzlující, i mě trochu okouzluil, ale nevím, jak. Asi to bylo jeho tajemství. Když jsem se matky ptala na to, jestli se tátova bývalá žena jmenovala Helen Hooková, odpověděla, že ano. A to byla ta poslední věc, vše zapadlo na své místo. Škoda, že to

muselo dopadnout takhle. Prostě pomsta za zničený život! O nic víc vlastně nešlo. Můj otec je alkoholik, násilník a všechno možné a teď vlastně i vrah! On může za to, že je má sestra mrtvá! Může za to jedině on!

- KAPITOLA DVANÁCTÁ -

Seděla jsem na sedačce v objetí Ericka. Koukali jsme na sebe a líbali si. Řekla jsem mu vše, co se stalo, jak mě komisař Groening ocenil, že jsem odhalila vraha. Věděla jsem, že i on na mě byl pyšný. Dívali jsme se na film a já měla pocit, že můj život nabírá konečně nový směr. Měla jsem milujícího přítele, skvělou práci, život bez depresí a věnovala jsem se tomu, co mě skutečně bavilo – natáčet filmy!

* * *

Když píšu tento závěr a přemýšlím o minulosti, říkám si, že jsem přeci jen mohla Lily ochránit. Kdyby mi řekla dříve, s kým chodí, byla by tu s námi. Smrt si ale nevybírá. Je to pouze osud! Nic víc!

Facebook story

„Chybějícím vývojovým článkem mezi zvířaty a skutečnou lidskou bytostí jsme s největší pravděpodobností my.“ Konrad Lorenz

Zase. Škubnutí svalů v celém těle v děsivém úleku bez příčiny, srdce bušící zuřivě do mříží žeber, jako by se skrz ně chtělo dostat na svobodu, a dech vyčerpaného dálkového běžce, který se marně snaží vtáhnout do svého oběhu každou molekulu kyslíku z okolí. Tohle už znal. Zamžoural na červené číslice promítané na strop nad manželskou postelí a unaveně si povzdechl. Čtvrt na tři. Pomalu se zvedl a nejistým šouravým krokem došel potmě do kuchyně. Naučenými pohyby si napustil vodu a lačně vypil celou sklenici. Spokojeně a konečně trochu klidné vydechnutí a... Ne, zaváhal jen na okamžik. Vzápětí se nad linkou jako duch vznášel modře nasvícený obličej. Mobil na noc už nevypínal, jen tlumil zvuk, takže stačilo zmáčknout, přejet prstem, kliknout na modrobílou ikonu a nechat si žaludek pošimrat směsicí natěšeného očekávání a neurčitých obav, když na horní liště uviděl červené upozornění. Dvě siluety. Takže? *Rahmat Arzaven si vás chce přidat do přátel.* Sakra. Kdo to je? Podle malé profilové fotografie nikdo, koho by opravdu znal, takže rozhodování bylo snadné. *Odstranit žádost.* Zakládal si na tom, že nehraje na efekt a nesbírá přátele jako na běžícím pásu. K dnešnímu dni jich měl 152, a to mu bohatě stačilo. Za poslední dobu měl navíc často pocit, že se o nich dozvídá mnohem víc, než by potřeboval vědět. Rychle prolétl nové příspěvky. *Jan Coufal si aktualizoval(a) profilový obrázek.* (On ještě nespí? Nebo taky nespí?) *To se líbí uživateli Alice Zlámalová: Ošetřili zraněného pejska. Co se dělo potom, tomu neuvěříte!* (Ach bože, video si určitě pouštět nebudu.) *Jan Coufal přidal(a) nové fotky. Fantastická večeře, slávky na víně s vínem.* Modrý obličej zhasnul a zmizel ve tmě. Teď snad už bude spát až do rána. Na Facebook to nakonec nenapsal, i když ho to v jedné chvíli napadlo.

„Mas pro me konecne tu databazi a tu replikaci SQL?“ Chvíli mu trvalo, než rozeznal nový zvuk firemního komunikátoru, který si včera sám nainstaloval. Znělo to jako cinknutí vršku od piva po otevření láhve. Měl v úmyslu používat ho i pro rodinnou komunikaci, ale jeho žena takové věci nedokázala ocenit a v podstatě je nepoužívala.

„Dělám na tom,“ odpověděl okamžitě a z energických úderů na klávesnici sršelo odhodlání, že dnešní den stráví výhradně prací. No dobře, tak převážně prací. Ale dnes už to rozhodně vyjde, žádné rozptylování, jen produktivita, tah na branku, zaměření na cíl. (Už aby byla dovolená!) Jeho nadřizený v centrále podniku o deset kilometrů dál zrovna pil kafe a neviděl bohužel ani pracovní zápal, ale naštěstí ani svého zaměstnance v pyžamu, jak si na pracovním notebooku pouští video s označením *Amazing!*, na kterém nějaká dívka malovala nosem portréty filmových hvězd. Jen to kafe pili oba muži společně, dokonce stejnou značku, ale o tom neměli navzájem ani tušení.

Tony Rocky Burčák *A wellness kouč jako dělá co? Tak a teď si paninko vlezeme do vířivky to bude paráda? Takovou práci bych taky chtěl.*

Jana Stojaniková *Neposmívejte se něčemu co neznáte!*

Tony Rocky Burčák *Aaa, že vy jste taky koučka, trenérka, lektorka, mentorka a mentolka? Děláte i mapování penysu? Mám si ho strčit do atlasu?*

Jana Stojaniková *Takové tupce mám nejrači!!! Některým lidem by jsem přála, aby potkaly sami sebe!!!*

Karel Pátý váhal. Něco ho napadlo, ale zkušenost mu říkala, že ve výsledku si užene jen bušící srdce a vztek, který nebude mít kde vybit. Mohl zaútočit na jejich pravopis, to se nabízelo samo, ale je by to stejně do knihovny nevyhnalo. Kromě toho by to v takové společnosti asi schytl i za své jméno, to zažil už několikrát. Mohl také zaútočit na celý princip komentování, protože se evidentně jednalo o ten typ lidí, kteří odněkud zkopírovali v podstatě libovolný článek, a ten pak v komentářích rozcupovali na kusy. Většinou také nadávali na Facebooku na Facebook a na počítačích a mobilech

psali o tom, jak kvůli počítačům a mobilům nemají děti žádné dětství. Ne, Karel Pátý právě přesvědčil sám sebe, že tohle opravdu nemá cenu, a pootočil ukazováčkem kolečko myši směrem k sobě. A bylo to tady zase. Nějaká neviditelná síla mu postupně sevřela krk, hrudník i žaludek a prsty připravila na startovní pozici na klávesnici.

Evžen Silný Z Ruska nikdy nepřišlo nic dobrého.

Komentář byl pod nějakým článkem o ruských motorkářích. Evžen Silný, spolužák ze základní školy. Přáteli na Facebooku se stali teprve před časem (kdo komu vlastně poslal žádost?), profil měl vyplněný velmi ledabyle a osobně se neviděli více než dvacet let, takže Karel neměl žádnou představu o tom, co jeho bývalý spolužák dělá a jaký se z něj stal člověk. Podle sdílených příspěvků a komentářů to ale asi nebude nic moc, pomyslel si a dal průchod spravedlnosti.

Karel Pátý To je trochu povrchní názor, ne? Co jejich umění, věda nebo nerostné bohatství?

Nervózně se protáhl a popojel o kousek níž.

Pokud budeš sdílet, tak budeš mít v životě štěstí! Smutný příběh: Jedna holka tohle ignorovala a do 4 dnů se celá rodina v autě nabourala, ale jenom ona umřela. PRAVDA!

Karel se rozhodl, že ve svém životě zase jednou pořádně zariskuje, a příspěvek sdílet nebude. V té samé chvíli se na modré zeměkouli objevila červená jednička. To šlo rychle, pomyslel si.

Evžen Silný Jistě, omlouvám se. Depresivní literatura plná alkoholu a duševních nemocí, Mendělejova tabulka chemických prvků a hokejisti. A jinak, jak říkám, nic dobrého.

To je ale blbec! Karel Pátý si zakládal na svém vzdělání, všeobecném přehledu a znalosti historických souvislostí. Ne vždy se mu ale podařilo do komentářů dostat všechno, co vířilo jeho rozrušenou myslí. Teď musel uznat, že Evžen podle odpovědi působil jako zdatný soupeř, a o to víc ho trápilo, že zrovna nemohl přijít na žádnou chytrou a uzemňující odpověď, za kterou by nasbíral pár lajků od svých sympatizantů. Náhle se ovšem na monitoru objevil další komentář.

Kopec Kopecký A ještě vodka! Ale to byl pro náš národ dunajský dar.

Tentokrát Karel nezaváhal. V jeho přátelích žádný Kopec nefiguroval a kromě ocenění od těch inteligentnějších nic neriskoval:

Karel Pátý Děkuje neznámému hňupovi za to, že zpestřil náš dialog. P.S. – Používání cizích termitů je velké riziko a často může skončit fiaskem.

Evžen Silný ☺

Nepřirozeně modrý obličej se vznášel místností. Protože to pro něj ale byl neznámý prostor, už podruhé zanádal. K obličejí totiž patřil i zbytek těla, a ten jednou bolestivě narazil na roh nevkusné komody a jednou šlápl na figurku z lega. Bohužel to byl zrovna středověký rytíř, takže byl dost špičatý. A k tomu to úmorné vedro, povzdechl si Karel a konečně se usadil na modře natřenou rozvrzanou židli.

Vyprávějte příběh. No, příběh to zrovna nebude, ale fotky z prvního dne bych tam dát mohl, mumlal si Karel pro sebe a palec mu jezdil po skle jako zběsilý.

Dovolena, hura! Vybral jednu z patnácti fotografií, na které si připadal nejvíc fotogenický a uvolněný. Za jeho zády bylo moře.

Jitka si dala chobotnici, říkal popisek u druhé fotky. Z Jitky byly sice vidět jen ruce a prsa nad stolem, protože do záběru se mu toho víc nevlezlo, ale lepší obrázek neměl.

Rodina idylka. Čtyři přesvětlené hlavy těsně u sebe se širokými úsměvy.

Tak, to by snad stačilo, i když možná... ano, ještě jednu s dětmi ve vodě, ať je to úplné.

Karel byl spokojený. I další dny byla dovolená podle jeho představ a za jeho zády se objevovaly pozoruhodné věci.

Kamros, amfiteatr. Filerimos, unikatni rozhledna. Plaz Prasonisi, pujcili jsme si auto. Taky jsem si dal chobotnici. Deti se zahrabaly do pisku.

A lidem se to také líbilo, což ho samozřejmě těšilo.

Jan Coufal *Super! Užívejte!*

Alice Zlámalová *Jééé vy jste ale krásná rodinka!*

Luci Kolářová *A Káji, kde to jste?*

Aleš Richter *Já bych tam nejel, to jste odvahy, je tam klid, jak to tam zvládáte?*

Karel na sobě pociťoval blahodárný účinek odpočinku, byl ve formě a bryskně odpovídal do několika minut:

Díky za kompliment, klid tu není, hrozně tu řvou cikády a to množství skvělého jídla a vína je někdy fakt o život, ale bojujeme ze všech sil. Pozdravuj v Bulharsku!

Na parapet bubnoval déšť, vítr se naléhavě opíral o okenní tabule a v pokoji bylo šero. Karlovi se chtělo spát a měl svou obvyklou mizernou náladu. Chvilí si lámal hlavu nad tím, co si právě přečetl: *Vědci varují – alkohol způsobuje sedm druhů rakoviny!* A vzápětí v dalším příspěvku: *Abstinence není zdravá, podle vědců by se mělo pít každý den!* Články se mu ale nechtělo číst, ostatně většinou reagoval už jen na titulky, protože textů přibývalo, a kdyby je měl všechny pročitat... Pohlédl toužebně na sklenici vína vedle sebe a rozhodl se, že pravdu mají ti druzí vědci bez ohledu na to, co jsou vlastně zač. Prokousával se dál dneškem a trochu se mu ulevilo.

Alice Zlámalová sdílel(a) fotku uživatele Michael Douglas. No vida, Alice, jestlipak by i Michael sdílel tvou fotku? Ta představa ho rozesmála.

To se líbí Alice Zlámalová: Mít místo, kam se můžeš vracet, je domov. Mít někoho, kdo tě miluje, je rodina. Mít oboje, je dar. Aha, to jsem nevěděl, pomyslel si jízlivě a napil se vína.

Alice Zlámalová: *Venku prší. Nepřišel ten podzim letos nějak brzy?* Ta holka má tedy postřeh! V zimě napíše, že je zima. A jak se dnes rozjela, už zbývá jen příspěvek o zvířátkách a bezcitných žroutech masa, a tím by vyčerpala celý svůj repertoár. Jednou se dokonce chtěl přidat k recesistické skupině *Fuck the Cucumbers!*, ale protože by to bylo gesto jen na truc Alici Zlámalové, kterého by si ani nemusela všimnout, nakonec to neudělal.

Cinknutí vršku od piva: „V utery rano v 9 je schuze, bud tam včas, je to dulezite.“

„OK,“ odepsal bezmyšlenkovitě.

Už to začalo! A bude hůř!

Tenhle titulek viděl už asi pětkrát, a pokaždé pod ním našel nějaký katastroficko-konspirační scénář, samozřejmě doplněný velkým počtem ověřených tvrzení typu „Elvis žije na Havaji“. Už se chystal pohnout myší a zanechat text mezi odpadky virtuálního smetiště, kam podle něj jednoznačně patřil, když na něj z džungle zasvěcených komentářů vykouklo známé jméno.

Evžen Silný *Drahý pane, mezi sebou se neumí domluvit často ani sousedi nebo manželé, kteří spolu žili dvacet let. Dokonce ani tady v diskuzích se nedomluvíme. Jak by se podle vás potom mohly domluvit celé národy? Lidstvo je tupá nepoučitelná masa, my jsme chybějící vývojový článek mezi zvířaty a skutečnou lidskou bytostí, jak trefně kdysi napsal psycholog Konrad Lorenz. Naše úloha na planetě je veskrze tragická.*

Zrychlený tep. Bušení srdce. Prsty na klávesnici a nervózně těkající oči. Karel se nezdržoval zjišťováním, na jaký názor Evžen vlastně reagoval, a hned se vložil do hry.

Karel Pátý *Tedy ve tvém světě bych nechtěl žít. Tolik pesimismu a strachu...*

Evžen Silný *To říká kdo? František Nebojsa? Lidé se přece přirozeně bojí změn a nových věcí, a nemusí být ani nijak dramatické. Copak ty necítíš napětí, když jedeš na dovolenou? Je pro tebe snadné se přestěhovat? Zvyknout si na nové město, lidi, kolegy? Nebál by ses změnit práci, kdyby ti vadila?*

Ten chlap Karla iritoval tak moc, že si ani nedokázal uvědomit, čím to je. A nedokázal se už ani uklidnit. Nalil si další sklenici vína a jeho prsty vyťukávaly do plastových písmenek staccato tak zuřivě, až se otřásl celý stůl.

Karel Pátý *Nepromítej na mě prosím své strachy. Klidně sed' doma, na dovolenou nejezdí, a jestli máš problémy s mezilidskými vztahy, navštiv odborníka.*

Evžen Silný *S dovolením použiju parafrázi F.X.Šaldy: Takové ubožáctví duševní nemá se uctívat polemikou, nýbrž míjet jen mlčením.*

Knokaut. Karel strnule seděl a koukal skrz monitor. Znal ten citát a nechával si ho v záloze pro skutečně vyhocenou a zásadní příležitost, jako klenot mezi pointami, jako eso v rukávu, které by vynesl v pravou chvíli a se slastným pocitem vítěze by bral všechno. Proto si ho také šetřil, a ten Silný idiot ho použil jen tak, bez příprav, bez varování, bez skutečné pointy, v běžné slovní přestřelce! Zamrzlá krev v žilách se znovu rychle dostávala do varu. To je vrchol!

Kolem něj se náhle ovinula vůně dámského parfému smíchaná s cigaretovým kouřem. Chvíli ten podnět jen bezradně vnímal. Že by Jitka začala zase kouřit? Ne, teď ne, teď nedokázal tu myšlenku dál rozvíjet.

„.....,, šššššššš, šššššššššš zítra večer?“ Další vjem. Někdo na něj mluvil. Aha. Zase jeho žena.

„Hmm,“ odpověděl. Ticho. Dezorientované flotile jeho myšlenek nějakou dobu trvalo, než si uvědomil, že taková reakce nebude stačit, a tak to prostě risknul: „Ale jo.“

„Tak fajn,“ dostalo se mu odpovědi, aniž by měl tušení, co právě odsouhlasil.

Jak to má napsat? Jak to jen napsat, aby bylo nad slunce jasné, že ví, kdo to udělal, ale zároveň aby nikoho přímo neosočil? Karel Pátý se chvěl. Ráno našel své auto v hrozném stavu. Propíchnutá přední pneumatika a poškrábaný lak na dveřích u řidiče. Ten zákeřný ubožák! Jak se jen mohl opovážit se takhle primitivně mstít?

Konflikty s Evženem Silným nabraly poslední dobou na intenzitě a Karel nepochyboval o tom, že to byl on. Samozřejmě, vedli spolu docela otevřenou kyberválku, ale tohle tedy nečekal. Byl si celkem jistý, že několik vzkazů zaslaných „omylem“ paní Silné z falešných ženských adres a pirátské napadení Evženova profilu byly akce natolik profesionální a z hlediska časových odstupů tak obezřetně dávkované, že ten samolibý knihomol neměl šanci ho odhalit. Musel mít přece spoustu jiných nepřátel, když dával na Facebook takové žvásty!

Když se Karla policie ptala, jestli je s někým ve sporu nebo má na někoho přímo podezření, žádné jméno neuvedl. To považoval za obzvlášť chytrý tah, protože až vymyslí a zrealizuje odvetu, nebude mezi ním a Evženem Silným žádná reálná spojitost.

Rychle prolistoval nové příspěvky a dokonce se zasmál při krátkém dialogu svých oblíbených umělců, který si hned opsal, aby ho mohl případně použít při další přestřelce s Evženem:

Chtěl bych se také stát kreténem, poradíte mi, jak na to?

Ano. Zůstaňte sám sebou.

Dál už ho ale ovládal jen vztek. Ke článku o novém českém filmu napsal: *Nemám rád české filmy, protože u nich nedokážu snít. A protože mu to nestačilo, tak ještě přidal: A ještě horší je filmový klub - škaredí lidi dělají škaredé věci, a to celé s titulkama (jak napsal trefně jeden americký recenzent). Kromě toho, pokud chtějí autoři nějakou filmovou cenu, stačí natočit něco srdcervoucího o menšinách, o postižených dětech nebo o válečných obětech. Z některých filmů ten kalkul číší na sto honů. K tomu disharmonické housle, šero a rozkymáčená kamera – a máte snímek na ČT2 jak vyšitý.* Karel Pátý pokračoval neohroženě ve svém válečném tažení virtuální krajinou. Napadl prokrastinaci a nemilosrdně vyplnil nejen samotný termín, ale i jeho propagátory a prodavače údajné léčby. K infantilnímu citátu s kytičkami přidal mezi srdíčka jeden našťvaný emotikon. Výzvu ke sdílení informace o ztraceném snubním prstýnku okázale ignoroval. Jako armáda spravedlivých vtrhla jeho písmena mezi šiky kritiků, kteří zrovna cupovali fotografii známého herce, na níž pózoval před svým novým autem. Za normálních okolností by se přidal k posměchu, ale teď šel tvrdě proti proudu: *Jest údělem hloupých, neschopných a zakomplexovaných neunášet pohled na to, jak se někomu jinému daří nebo jak je někdo druhý spokojený.*

A nakonec, snad aby dokázal, že mu není nic svaté, přidal pod deset romantických rad na šťastný vztah svou vlastní: *Chlapi, recept je jednoduchý - dokud se neoženíte, musíte mít koule na to ženy opouštět. A až se oženíte, musíte mít koule na to s nimi zůstat.* Tak. Pomalu vypustil vzduch z plic, zaklonil hlavu, zvedl ruce a protáhl se. Na ikoně zeměkoule se zvyšoval počet upozornění, takže Karlovi bylo jasné, že jeho výlevy nezůstaly bez odezvy, ale rozhodl se je ignorovat. Více ho totiž

trápilo, že ačkoli i dnešní láhev byla prázdná, stále nepřišel na způsob, jak vzít Evženovi Silnému klidný spánek veřejným sdělením, že ví o jeho barbarském činu, a že mu to rozhodně jen tak neprojde.

Evžen Silný přidal nový příspěvek: *Včera v noci zapálil nějaký pitomec mému otci altánek na zahradě. Shořel v něm mj. i můj náhradní vozík, který jsme neměli v paneláku kde skladovat. Prosím sdílejte a pomozte nám najít a dopadnout tu lidskou zrudu, která napadla naši rodinu. Vzkaz pro tebe: Nám se neschováš, jsme ti na stopě, zmetku!*

Tělesná schránka Karla Pátého připomínala exponát z muzea voskových figurín. Jako by se v něm na chvíli zastavil veškerý život, jen mozek se snažil počtem operací za sekundu dohnat své konkurenty ze světa informačních technologií. Altánek patřil Evženovu otci? Evženův otec se jmenuje také Evžen? Dům není Evžena juniora, ale seniora? Evžen bydlí v paneláku a je na vozíku? Může chlap na vozíku propíchnout pneumatiku od auta? Co všechno ještě přehlédl?

Při poslední myšlence se skelné a strnule vytřeštěné oči konečně rozmrkaly a Karel překotně vymazal internetovou historii. Vyhledávání slov „koktejl Molotov“, stejně jako „velká prsa“, „seznamka“, „italská vína“ a mnoho dalších zmizelo. Kéž by tak snadno šla odstranit i historie reálného světa!

Diskuze pod Evženovým příspěvkem byla přehlídkou pohoršení, vzýváním spravedlnosti a voláním do zbraně, úplný hon na čarodějnice. Chtěl pryč, daleko od světa Evžena Silného, a tak rychle přejel ukazováčkem přes kolečko myši a zastavil se u jedné z nových fotografií. *Jana Milá si aktualizovala profilový obrázek*. No tedy... Zvětšil si obrázek na celý monitor a zálibně si ho prohlížel. Na chvíli dostal neodolatelnou chuť napsat pod něj nějaký kompliment, obdivný sonet či lechtivou poznámku, ale měl strach, že by to vyznělo vilně a nepatřičně. Nakonec se zmohl na poněkud bezzubé: *Sluší ti to*. Ta fotka v něm ale spustila film plný emocí, ve kterém se políčka vzpomínek libovolně prolínala s políčky představ a Karel se nechal kolíbat na vlnách romantiky a bezpečí. Možná že vnější svět vůbec neexistuje, možná je jen výsledkem nějakých chorých lidských fantazií...

Neurotický ukazováček ale dlouho nevydržel na klidné frekvenci a automaticky poslal Karla do dalších světů. V jednom z nich přidal slavný zpěvák příspěvek: *Malý Říšik říkal – tati, to je smutné, ale zase to tomu Ronaldovi přeju, ale zítra si dáme svoje finále a já vyhraju, joo???? Tak dobrou*. To se líbí Alice Zlámalová a 1.5 tisíc dalších. Neviditelná ruka v hrudníku o něco málo zesílila své sevření. Patnáct set lidí? U takové věty? Možná má Evžen pravdu a lidem skutečně není pomoci. Jenže Evžen je na vozíku a je zřejmě našťavaný na celý svět, proto je tak zapšklý.

Cinknutí vršku od piva. „Chci se s tebou rozvést.“

Ve voskové figuríně ustaly i mozkové pochody. Jako když v tovární hale vypnete stroje a máte pocit, že ticho mezi stěnami ještě nějakou dobu rezonuje. Zpětně nedokázal odhadnout, kolik ročních období se vystříдалo za oknem, než se znovu probral k životu a pochopil smysl té věty, jakož i skutečnost, že mu ji nepíše jeho nadřízený z práce. Teď zkoumal facebookovou stránku své ženy, ale nic znepokojivého na ní neviděl. Měla tam jen jednu profilovou fotku, a na ní se usmívala. Za poslední rok navázala jen dvě přátelství - pravda, jedno s nějakým mužem, kterého neznal, ale to nemuselo nic znamenat. Jinak žádný velký život, minimum sdílení a vlastních příspěvků. Na jedné z několika mobilních fotek zahlédl v její ruce cigaretu. Takže skutečně začala znovu kouřit, a už je to asi docela dlouho. Proč to před ním ale tajila? Nebo netajila?

Jeden hlas z jeho vnitřního dialogu říkal, že je možná lepší o své ženě nevědět všechno. Ano, a o svých kamarádech také nemusíme vědět všechno, hlavně to, co si myslí, přitakal na chvíli druhý hlas. Vzápětí ale šel do opozice a zneklidnil Karla tvrzením, že by měl na tu větu nějak reagovat, něco udělat, *skutečně* udělat. Prsty nad klávesnicí vypadaly bezmocně, jako pařáty dravce, který chvíli před útokem na kořist zkameněl. A po několika dalších ročních obdobích konečně napsal:

„A proč?“

Na gymnáziu své spolužačce v jedné zamilované básni napsal: „Srdce jak v ptačím hrudníčku roztlouká žebra na padrť.“ Teď měl podobný pocit, ale se zamilováním to nemělo nic společného.

Seděl ve tmě na gauči v obýváku, ztěžka dýchal a mohl jen odhadovat, v kolik hodin ho to zase probudilo. V uších mu zněly útržky vět, které byl v minulých dnech schopen vnímat. Jitčiny mrazivě věčné argumenty. Emočně příliš vyčerpávající dotazy dětí, které neunášel a snažil se jim proto vyhýbat. Oznámení plukovníka Balcárka, že poškození jeho vozu bylo uzavřeno jako vandalismus - té noci nebyl údajně jediný poškozený. A také upozornění, že pan Evžen Silný jej uvedl jako člověka, se kterým měl v minulosti spory, a proto bude muset být vyslechnut v rámci vyšetřování trestní věci obecného ohrožení a poškozování cizí věci, je to rutinní postup, pokud má čisté svědomí, nemusí se ničeho bát, hahaha, rozumíme si, pane Pátej.

V takových chvílích by člověk neměl být sám. Karel ucítil naléhavou potřebu svěřit se svým přátelům, říct jim, že mu není dobře, že nemůže spát, že byl zatažen do zájmu o celý svět, ale nějak nedokáže uchopit svůj vlastní život, že už se nechce snažit vidět všechno v souvislostech, aby mohl zůstat objektivní... Probuzení telefonu, přejetí prstem, bílé *f* v modrém čtverečku.

Karel, oslavte s uživatelem Evžen rok vašeho přátelství!

Modrý obličej ještě chvíli koukal na dvě fotografie, které program svévolně spojil a vložil do jednoho rámečku. Potom zhasnul a zmizel ve tmě.

Fotograf smrti

Alan Hoffman připravoval novou výstavu svých fotografií. Byl ochoten pro to udělat cokoli, aby měl úspěch. Upsal by se třeba i čertu, aby prorazil do světa umění. A hlavně se v něm udržet, protože konkurence byla stále větší. Proto roztřídil své snímky na tři části a každou fotografii detailně porovnal se svou představou. Nejmenší hromádka obsahovala vybrané fotografie. Ty, které zaváněly tuctovým zbožím, vyřadil a dal stranou. U ostatních dosud váhal a nebyl definitivně rozhodnutý, ale cítil, že mu ve sbírce chybí mimořádný snímek, který by všechny zaujal. Trápil se nad tím celé hodiny, ale nic nového nevymyslel.

•••

„Musíš to dokázat,“ přesvědčoval Alana majitel galerie. Milan Petrám věděl, co mluví. Alan Hoffman byl jeden z nejlepších fotografů, s jakými kdy spolupracoval. Jméno známého umělce bylo zárukou kasovního úspěchu. Výstava jeho fotografií přilákala do galerie známé osobnosti a mecenáše, kteří finančně přispívali na provoz jeho podniku. Když mu Alan telefonoval, že výstava je ohrožená, všeho nechal a přijel za ním.

„Nic se mi nedaří,“ stěžoval si Alan. „Chybí mi snímek s velkým es. Obávám se, že výstava bude propadák.“

„To neříkej ani z legrace. Musíš se víc snažit,“ naléhal na něho Petrám.

„Ztratil jsem inspiraci a cit pro detail.“

„Měsíc před výstavou?“

„Co má dělat? Fotografování není pečení housek.“

„Vždycky jsem obdivoval tvoje nápady.“

„Teď je to jiné.“

„Chceš vyšší honorář?“

Alan Hoffman mávl rukou. „O peníze nejde...“

„Tak moment, kamaráde,“ mračil se Petrám. „Už nemůžu couvnout. Akce je rozjetá a příliš jsem do ní investoval. A nejen já. Tady přestává všechna legrace. Chceš, aby mi zapálili střechu nad hlavou?“

„Přeháníš...“

„Vy umělci jste všichni stejní. Žijete v oblacích a netušíte, co se děje kolem vás. Byznys má svá pravidla, a když je porušíš, je s tebou konec...“

Alan Hoffman ho neposlouchal. V poslední době stále častěji přemýšlel o sobě. Rozvedl se a syn se k němu nehlásil. Žil jen pro své fotografování. Získal pár prestižních cen, psalo se o něm v novinách, ale popularita ho začala dusit. Byl nejvyšší čas změnit způsob svého života.

„Bude to moje poslední výstava,“ pronesl rozhodným hlasem. „S fotografováním končím.“

„Vždyť nic jiného neumíš.“

„To si o mně myslíš?“

„Zapomněl jsi na důležitou maličkost,“ připomněl Petrám.

„Co je to?“

„Já jsem tě udělal, a taky tě můžu zničit. Budeš odepsaný.“

„Vyhrožuješ mi?“

„Smlouvu musíš dodržet.“

„Potom mám poslední možnost.“

„Jakou?“

„Spolčit se s ďáblem,“ zašeptal Alan. Řekl to z legrace, ale vzápětí měl pocit, jako by někdo stál za ním a hleděl mu přes rameno. Otočil se, ale nikoho neviděl.

„Dělej, jak umíš, ale já chci vidět výsledky,“ odbyl ho Petrám.

„Budeš je mít.“

„Tak výstavu dokončíš?“

„Dej mi čtyřicet hodin a dostaneš na stůl exkluzivní snímek, i kdybych měl ztratit duši...“

...

Potřeboval novou inspiraci a dobrý nápad. Městský ruch a stereotypní okolí ho deprimovaly. Mačkal spoušť fotoaparátu a vkládal do něho jeden film za druhým, ale výsledek znal dříve, než snímky vyvolal. Úhel jeho pohledu se nezměnil – podobný obrázek již měl ve své sbírce. Potřeboval změnu a větší prostor, který by mu nespojoval ruce a mohl reagovat na skutečný život.

Vyrazil do přírody, kde denní jas a pestrost barev nahradily světelné efekty. To je ono – jeho sbírka potřebovala více světla a volnost myšlení. Dosud používal výlučně černobílý film a nahrané situace. Přirozený projev je perla lidské činnosti. Nic nepředstírat a dát na vlastní pocity. Proč by někoho ovlivňoval a dával mu do rukou katalog jasně formulovaných postav na vystavovaných fotografiích? Ať každý uplatní svou fantazii a vybere si pro sebe to, co potěší jeho srdce. Potom jeho sbírka bude mít skutečnost hodnotu velkého díla.

...

Den byl nádherný a jako stvořený pro fotografování. Město ho dnes nezajímalo. Bylo ponořeno do šedých odstínů, které vrhaly výškové budovy, s labyrintem ulic dusících se v oparu smogu a horkého vzduchu. Zamířil na autobusové nádraží, odkud už jako kluk jezdil s tátou na chatu. To on ho přivedl k fotografování a koupil mu první přístroj. Byl to Flexaret domácí výroby, bez vestavěného expozimetru. Dnes už požíval modernější fotoaparát s teleobjektivem, ale dosud sám zpracovával negativy a fotografie, a necítil potřebu svůj zvětšovač a nádoby s chemikáliemi vyměnit za počítač. Digitální zrcadlovka takřka za 70 000 korun, kterou vyhrál v nějaké soutěži, ležela ve skříni a ještě ji ani nevybalil.

Před půl rokem otec zemřel. Zapletl se do podivných obchodů a východisko hledal ve výstřelu z revolveru, který obrátil proti sobě. Zastřelil se na chatě. Od té doby tam nebyl a nemohl se k tomu odhodlat. Vyřešil situaci jednoduchým způsobem – prodal chatu prvnímu, kdo o ni projevil zájem. Dnes měl poslední možnost se na chatu podívat, než dojde k převodu na nového majitele.

Konečně ji uviděl před sebou. Stála na mírném svahu, jediná v širokém okolí, vyšperkovaná novým nátěrem oken a opravenou střechou. K chatě se nedalo přijet autem, ale o to víc bylo její okolí působnější a nezasažené civilizací. Zbývalo mu vyjít do kopce a přebrodit potok, kde se napájela lesní zvěř. Rozhrnul křoví v očekávání, že se mu podaří zahlédnout paroží vůdce stáda, kterého by rád vyfotografoval. Pokaždé, když se k tomu chystal, samec jako by vytušil nebezpečí a zmizel v lese. Zvěř je součástí přírody a vstup člověka do jejího království je občas rušivým prvkem.

Teď spatřil jiný obraz, než čekal. Pod nejbližším stromem ležela žena a nad ní se skláněl muž, který svíral její hrdlo. Už nevnímala, co s ní dělal, a ani se nebránila. Přes tvář se jí vlnily dlouhé vlasy, které pozlatil paprsek slunečního světla, pronikající mezi větvemi. Bylo to poslední pohlednutí, které učila dříve, než zemřela. V zápalu své fotografické vášně a ve snaze získat unikátní snímek Alan Hoffman stiskl spoušť fotoaparátu. Jednou, podruhé...

Muž zvedl hlavu a zadíval se do křoví. Alan na víc nečekal. Dal se na ústup a nezastavil se, až chata zmizela za lesním horizontem a on se ocitl ve volné krajině.

Až doma pochopil, co vlastně vyfotografoval. Před objektivem jeho fotoaparátu byla spáchána vražda.

Byl si jistý, že má v ruce jasný důkaz zločinu. Vtom ho zaujal detail ruky ženy se zlatým prstenem. Stejný masivní prsten s červeným kamenem ve tvaru slzy nosila Simona Hájková. Všiml si ho, když se s ní setkal a domlouvali podmínky prodeje chaty. Vzpomněl si, že s Hájkovou měl včera domluvenou schůzku. Měl jiné starosti a na chatu úplně zapomněl. Nepochyboval o tom, že zavražděná žena je její nová majitelka.

Alan Hoffman měl zpocené čelo a trásl se mu ruce. Měl fotografii na profesionální úrovni, ale kdyby se s ní objevil na výstavě, tak definitivně skončil. Vášně pro fotografování mu vzala soudnost a přehlížel problémy ostatních lidí, jako by vůbec neexistovaly. Nevěděl, nebo nechtěl znát pravdu?! Teď je žena mrtvá a on má snímek, který musí schovat do trezoru. Měl jedinou možnost, jak si napravit reputaci, aby se nemusel stydět sám před sebou – fotografii předat na policii. Chtěl dodržet

svůj slib, a tak originál poslal majiteli galerie. Hodil jej v zalepené obálce do poštovní schránky, která visela na zdi jeho domu. Bude na něm, aby rozhodl, jestli ho zařídí do sbírky, kterou vystavuje. Když se vrátil domů, negativ filmu schoval na bezpečném místě. Pálil ho v ruce jako rozžhavené železo, které vypálí na jeho čelo Kainovo znamení. Vždyť ženě nepomohl, nepřivolal pomoc, neudělal nic, aby jí zachránil život. Byl stejně vinen jako ten, kdo měl na rukou její krev.

V zahradě za oknem se mihl stín.

Alan Hoffman připravil fotoaparát a sedl si na židli. Předtím stiskl samospoušť. V okamžiku, kdy spoušť cvakla, a ostrý záblesk výbojky prosvítil pokoj, ozval se výstřel. Střela ho zasáhla přímo do srdce. Byl okamžitě mrtev.

•••

„Vypadá to na loupežnou vraždu,“ konstatoval poručík Elgart, když si s kapitánem Pazderou prohlíželi místnost, kde Alan Hoffman vyvolával filmy. Na první pohled bylo znát, že černou komoru někdo prohledával a snažil se něco najít. Doplatil na to rozbitý zvětšovák, který ležel na zemi, stejně bylo zacházeno s rámečky pro vkládání negativu a s ostatními věcmi, které někomu překážely. Všudypřítomný pach rozlitých chemických roztoků nebyl moc příjemný, ovšem policistům nebývalo nic jiného než ohledat místo činu.

„Zajímá se pouze o tuto místnost,“ poznamenal kapitán Pazdera. „Dalších pokojů se ani nedotkl. Proč asi?“

„Neměl moc času. Potřeboval něco najít a rychle zmizet,“ uvažoval poručík Elgart.

„Zajímaly ho především negativy filmů. Buď je zničil, nebo odnesl s sebou,“ dodal kapitán Pazdera.

„Teď musíme zjistit, proč kvůli tomu vraždil...“

„Hofman byl fotograf, a dost dobrý. Dokázal jít za exkluzivním snímkem jako ohař. Co když někoho kompromitoval?“

„Lovec senzačních snímků? Víš, jak se takovým lidem říká – paparazzi. Myslíš, že byl jedním z nich? Uvědom si laskavě, že nejsme v Itálii...“

„Spíš se o fotografování zajímal jako o uměleckou činnost,“ opravil ho poručík Elgart. „Chtěl uspořádat výstavu svých fotografií. Byl dost ctižádostivý. Jak daleko byl schopný zajít, aby měl úspěch, to nevím.“

Poručík Elgart si prohlížel stěnu polepenou fotografiemi. Zobrazovaly různé typy žen, které byly hlavním objektem pro autora. Některé snímky byly mimořádné zdařilé, což hlavně ohodnotil technik, který zajišťoval stopy. Kapitána Pazderu víc zajímalo okno, přes které pachatel střílel. Vedlo do zahrady, kterou teď prohledávali policisté se psy. Výstřel zaslechl souseď, který informoval policii. Našli zastřeleného fotografa a vypáčené dveře jeho domku.

Kapitána Pazderu pořád něco rušilo. V zařízení obývacího pokoje, kde něco bylo navíc, co tam nepatřilo nebo přímo provokovalo. Chvilí mu trvalo, než na to přišel. Byl to fotoaparát se stativem, který stál uprostřed místnosti jako němý svědek události, která se zde odehrála. Co když je to výzva, a ne obyčejné konstatování? Pazdera zavolal technika a dal mu pokyn, aby přístroj důkladně prohlédl. Jednalo se mu o film, který mohl být nafocený.

Ráno mu poručík Kana předložil fascinující obrázek z vyvolaného negativu. Zobrazovala muže, který seděl na židli, v jehož tváři bylo znát napětí... a strach! Nic takového dosud neviděl.

„Podívej se tady,“ zabodl technik prst do fotografie. „Při zvětšeném detailu můžeš rozeznat, kde do jeho těla vnikla kulka. Člověče, ten fotograf si vyfotil vlastní smrt!“

Kapitán Pazdera se o tom mohl přesvědčit na vlastní oči. „Tak to je unikát,“ hlesl sotva slyšitelně. Oba s němým údivem stáli nad dokumentací činu, která na ně dýchla něčím neznámým a tajemným, co narežíroval sám život...

„Ne tak docela,“ ozval se technik. „Když porovnáš snímek s ostatními fotografiemi, které dělal Hoffman, tak uvidíš ten rozdíl. Všechny mají středové rozložení snímaného objektu, pevnou stavbu, ale tady jako by centrum pozornosti objektivu bylo někde jinde. Podle úhlu zaměření bych soudil, že autor snímku se spíše zajímal o zeď za svými zády nebo o hodiny, které měl nad hlavou, než o vlastní

osobu. Jinak řečeno, fotografie je nepovedený aušus...”

Kapitán Pazdera okamžitě odjel do bytu Alana Hoffmana. Podle fotografie zrekonstruoval situaci tak, aby odpovídala době vraždy. Svou pozornost věnoval bicím hodinám, které nebyly funkční. Jedno ze závaží se dotýkalo zčernalých parket. Kapitán Pazdera závaží nadzvedl a odstranil parkety, pod kterými objevil dutinu a v ní kazetu s filmem.

Když se vrátil do kanceláře, našel na stole pitevní zprávu. Kromě potvrzené příčiny smrti Simony Hájkové, kterou pachatel zardousil, obsahovala důležitý dovětek. V pěsti zavražděné ženy byl nalezen řetízek, který strhla útočníkovi z krku.

...

Muž se toulal lesem a něco hledal. Občas klekl na zem a rukama kolem sebe prohmatával mech a jehličí. Když uslyšel za sebou praskot větviček, ani se nezajímal, co způsobilo tento zvuk. Potřeboval najít věc, kterou tady ztratil. Občas zvedl hlavu a podíval se k nedaleké chatě, která stála na kopci. Podle oblečení a rychlostí, s jakou se k němu postavy přibližovaly, se nejednalo o lesníky, jak si původně myslel. Byli to policisté...

Igor Caudr se tváří nezúčastněně, dokud mu kapitán Pazdera nepředložil fotografii, na níž poznal sám sebe. Nacházel se na ní v situaci, která ho usvědčovala z vraždy Simony Hájkové.

„Já ji tam našel ležet,“ chvěl se mu hlas. Nic hloupějšího si nemohl vymyslet.

„Proto svou oběť držíte pod krkem? Její krev jsme našli na vaši košili. Potřísnila váš oděv, když jste ženu udeřil do tváře. Musel jste zlomit její odpor, když se bránila znásilnění. Svého jste dosáhl, až byla mrtvá. V její sevřené pravici jsme našli řetízek, který vám strhla...”

„Provokovala mě,“ hlesl muž. Poznal, že nemá šanci se z případu vylhat, i když se o to snažil se zvrácenou logikou člověka, který vinu svého zločinu svádí na svou oběť.

„Potřeboval jste se zbavit svědka,“ pokračoval kapitán Pazdera. „Stejně jako náhodného fotografa, který se u chaty objevil v nejméně vhodnou chvíli. Sledoval jste ho domů a zastřelil. Když jste zjistil ztrátu řetízku, vrátil jste se na místo činu, kde jsme vás čekali. To jsme už věděli, co jste zač. Podle této fotografie,“ poklepal na ni pěstí kapitán Pazdera. „Udělal jste chybu. Prohledal jste byt fotografa, ale zapomněl jste na jeho fotoaparát. Alan Hoffman ho použil těsně před svou smrtí. Označil nám místo, kde ukryl negativ filmu, který vy jste marně hledal. Film, který i po jeho smrti je svědectvím o vašem zločinu. Byla to jeho poslední fotografie...”

Třískl jsem s dveřmi, v boku mi vystřelil šíp s pečlivě vysoustruženou špičkou, a já ucítil, jak mi začíná krev prosakovat košilí. Tou, kterou jsem si dnes ráno tak pečlivě vyžehlil. A na límci jsem si dal speciálně záležet, protože první dva týdny v nové práci jsou nejzásadnější, to mi vtloukal otec do hlavy. Slyšel jsem, jak tři kulky rychle za sebou narazily do zdi, u níž se krčila sekretářka nebo účetní, ještě jsem pořádně neznal její funkci. Mohl jsem maximálně tak doufat, že nějakou tu čtvrtou zbloudilou střelu nedostala, ale když nevykřikla, žila. Dýchala a žila a to bylo víc, než v co mohlo doufat několik jiných lidí, kteří zůstali v kasinu. Včetně chlapa, který tu kroutil už devátý rok, a zdálo se, že tu bude do důchodu. Oči mi sklouzly k plachtě, pod níž se neskrývalo nic pěkného. No, nebude...

Zaklapl jsem bleskově oba bezpečnostní zámky i těžkou kovovou petlici a sednul si na zem. Prohlídnul jsem si díru v košili, na pravé straně, okolo ní se rozpíjela moje cévní tekutina, vsakovala se do látky a kapala po opasku kalhot na koberec, a rozhlídl jsem se.

Byli jsme tu čtyři, což bylo číslo, které nevzbuzovalo příliš optimismu. *Trojka je kouzelné číslo*, říkávala mi babička před třiceti lety, když jsem jí pomáhal rvát knedlík do krku husám u ní na samotě, *trojka je kouzelná, dvojka je osamělá a čtyřka je nebezpečná*.

Když jsem to zapíchl u policie a dal na slova bývalého kolegy, který prý z renty vyžije *báááááječně* a *pohodově*, nemaloval jsem si nějaké černé scénáře. Neplánoval jsem si, že si koupím ostrov v Karibiku, to samozřejmě ne, ale doufal jsem v lososa k večeři místo gothaje a dvou rohlíků.

Ale ať jsem počítal, jak jsem chtěl, ten zatracený gothaj mi vycházel pořád dokola, kolečka salámu se mi točila před očima a já potřeboval něco, co mi zvedne životní úroveň. A o to se měla postarat nová práce. Hlídat někde v supermarketu jsem nechtěl, troufám si tvrdit, že moje kvalifikaci je někde jinde, a na soukromého detektiva jsem si netroufal. Nebo možná ano, troufal, jen jsem nebyl tolik trpělivý, abych vydržel sedět v zakouřené kanceláři a čekat na prvního klienta.

Tenhle kraj je prolezlý kasiny, menšími i většími (naše milované město spíš těmi většími) a nebyl problém si pár z nich obejít, prokletit si cestu těmi podezřelými a najít to, kde mi nikdo nebude moc kecat do práce a spíš trajdat po světě.

Jaká je pravděpodobnost, že přepadnou za bílého dne hernu, a že ji přepadnou dva týdny poté, co nastoupím? Vypočítávat to nebudu. Neměl jsem čas skoro ani dýchat, natož řešit něco, co jsem nemohl ovlivnit.

Sekretářka dál seděla schoulená do klubíčka vedle automatu na vodu, nohama pořád narážela do koše, v němž chrastilo pár plastových kelímků.

Posunul jsem se nohama po zemi, přidržoval jsem se rukama a snažil se, abych nebyl vidět oknem. Netušil jsem, jestli ti, co před pár minutami stříleli okolo sebe jako zběsilí, nemají venku zálohu.

„Jak jste na tom, Jitko?“

Podívala se na mě, jako by mě viděla poprvé v životě, její rusé vlasy zvláště nakoso sestřižené jí padaly přes oči a překrývaly bezesporu usazené oči. Ve třiadvaceti si představovala jinou práci, to dá rozum, ale já z ní teď potřeboval vypáčit jednoduchou odpověď.

„Nezasáhli vás?“

Zavrtěla hlavou. „Měla bych být někde jinde. U soudu.“

U božího soudu, napadlo mě možná trochu nevhodně.

„Budete mít dobrý vysvětlení pro to, proč jste tam nebyla,“ pohladil jsem ji po rameni. Jedno uklidňující gesto vydá za sto slov, příručka Jak přežít přestřelku, strana osm. „Tohle vám jako omluvenka bude krásně stačit.“

Otočil jsem se na druhou ženu v místnosti. „Je někdo zraněný?“ zeptal jsem se rovnou.

Starší dáma, která dovnitř vpadla jen díky tomu, že jsem ji tam dotlačil násilím, protože vycházela z dámských záchodků a stála nám v cestě, krátce škubla hlavou.

„Jak se jmenujete?“ Pokusy o seznámení mi nikdy moc nešly, ale ve vyhrocených situacích to jde přece snáz, ne? Možná to není pravidlo, ale někde jsem to četl nebo viděl. Asi nějaká zásada trapných amerických akčních filmů.

„Kateřina.“ Tiskla si k tělu kabelku. *Hazard se nevyplácí, milá Káto. Jestli máš manžela, měl ti to říct.* Něco uvnitř mi říkalo, že nemá, ženská kolem padesáti neleze do kasina, když má doma milujícího chotě. Tohle vypadá na jednu z bandy zábavychtivých rozvedených dam, jen si vybrala špatnou chvíli na úpravu karoserie.

„Jestli má někdo škrábnutí, máme tu od toho lékárníčku.“

Klidně se jí prohrabejte, jsou tam prášky na bolest a další chuťovky. Nepředávkuje se mi tady, a když budete někdo chtít vodu, načepujte si, ale držte hlavu dole.“

Když jsem viděl, že se k tomu nikdo nemá a rozhodl se, že začnu ošetřením vlastního těla, zachrastila vysílačka v pouzdře nad stolem. Po čtyřech jsem k ní došel a stiskl.

„Slyšíme se?“

„Slyšíme, a krásně,“ odpověděl jsem. „S kým mám tu čest?“

Chvilí bylo ticho, slyšel jsem jen šumot a občas problesklo pár slabik. Zaznamenal jsem číslo frekvence a nějaké strohé příkazy.

„Držte se na téhle frekvenci,“ ozval se znovu ostrý a sytý hlas. Trochu mi připomínal mého tchána. Ten, když zařval, že chce ovladač od televize, sám mu skákal do ruky. „Jsem nadporučík Stratil a mám za úkol vás dostat ven. Mám před sebou plány budovy a štěstí, že mám inteligentní kolegy, kteří mě upozornili

na to, že v téhle místnosti se někdo může schovávat, když bude mít kliku.“

No, kliku...

„Jak to tam u vás vypadá? Potřebuju vědět, kolik vás tam je, jak jste na tom po zdravotní stránce. Jestli někdo nepotřebuje akutně zdravotní péči. Děláme si tu venku harmonogram a zatím vůbec nevíme, proti čemu stojíme. Můžu vědět vaše jméno?“

„Chcete toho po mně nějak moc najednou.“

„Tak začněte jménem, to bude náš odrazový můstek.“

„Adam Bertram.“ Toho času s dírou v boku. „Jsou tu se mnou tři lidi. Dvě ženy a muž.“

„Výborně, Adame, jste z personálu kasina?“

„Jsem vedoucí bezpečnosti.“

„Takže máte zbraň.“

„Jo, a oni jich mají sedm.“

Slyšel jsem, jak si něco zapisuje. „Bezvadně, dostáváme se k věcem, které potřebujeme vědět.“

„Já potřebuju vědět, jak jste se sem dovolal.“

„Hm. Vykoukněte na moment.“

Zahleděl jsem se na zamřížované okno. Byla druhá hodina odpolední, v tuhle dobu slušný člověk trávil oběd a ne se plazil po studeném koberci. Neměl jsem chuť vystrkávat čumák, ale potřeboval jsem klid v duši.

Venku bylo vzdálené parkoviště narvané policejními auty, za nimiž prosvítala bílá dodávka regionální televize, a v jejích dveřích posedával muž s kamerou na ramenou. Blondýnka vedle něj si upravovala spodek kostýmu, jako by na tom závisel její život. Zajímalo by mě, kdo má dneska hlavní roli.

„Vidíte mě?“ ozvalo se ve vysílačce. „Modrá bunda, rozepnutá, a pod ní triko s budíkem. Mávám vám.“

Viděl jsem policistu, jak kynul mým směrem. Vypadal robustně, žádný střízlík to nebyl. Měřil určitě přes metr osmdesát, stál zpříma a okolo něj svištěly rychlostí světla ostatní uniformované osoby.

„To tričko jsem dostal včera od manželky a musel jsem si ho povinně vzít. Protože co by se mohlo stát, vidíte?“ Slyšel jsem povzdechnutí. „Nikdy si neberte boxerky s Cipískem, nevíte, kdy vás to trefí a která sestřička vám je bude sundávat. Tak se poposuneme. Zkoušeli jsme různé frekvence, než jsme se k vám dostali. Dneska už máme dost vymožeností na to, abychom vás chytli.“

„Je štěstí, že vysílačka v týhle místnosti se nevypíná.“

„Můžete definovat *tuhle* místnost?“

„Je to taková místnost poslední záchrany. Taková kápézetka pro lidi, jestli mi rozumíte. Neprůstřelné sklo v okně, dveře z dvacet čísel tlusté oceli, takže dostat se sem bude komukoli trvat půl dne. Pokud by se sem samozřejmě někdo dostat chtěl, ale to nepředpokládám.“

„To nemusíte, ale z kasina ještě nikdo nevylezl, ani nikoho

nepropustili, takže musíme počítat s jakoukoli možností.“

„Na propouštění je ještě trochu brzy,“ podotknul jsem.

„Možná.“

„Už komunikují?“

„Pomalu. Zatím jen pozvolna. Teď musíme, Adame, dát dohromady, co víte. Pomůže cokoli. Asi chápete, že v tuhle chvíli jsou pro nás prioritou lidé, které drží jako rukojmí, vy jste alespoň v jakéms takéms bezpečí. Ale jste pro nás cenný zdroj informací.“ Někdo ho přerušil, a když se vrátil k vysílačce, zněl jeho tón trochu pobaveně. „Tak mi tu kolegové oznámili, že jste bývalý policista. To rád slyším, snad nám to usnadní spolupráci.“

„Nejdou telefony,“ řekla skoro s brekem sekretářka nebo účetní. Koukala na mě z protějšího rohu s výrazem raněného štěněte a asi doufala, že mávnu kouzelným proutkem a vyčaruju jí na přístroji tři čárky.

„Nejdou telefony,“ papouškoval jsem do vysílačky.

„Používají rušičku signálu,“ odvětil policista. „To je moc chytrá věc a trochu nám ušetřili práci, protože ji nemusíme zapínat my.“

Zavrtěl jsem se na zemi. „Když vlítli dovnitř,“ začal jsem, „napočítal jsem sedm chlapů. Stříleli do ochranky u dveří a byl docela zmatek, ale myslím, že jich bylo sedm. Jednoho jsem trefil někam do horní části těla a možná ještě někoho zastřelil někdo z ostatních strážců, ale to vám asi nepovím. Podle mého soudu ale musíte minimálně s pěti muži počítat. Všichni mají samopaly padesát osmičky, takže se obávám paseky. Měli šedý kukly, nebylo jim vidět do tváře. Jestli jdou po penězích, v pokladně jich najdou spoustu, takže to může ukojit jejich potřebu. Jen nechápu, jak se potom plánujou odsud dostat.“ Mrknul jsem na plachtu.

„Potřebuju, abyste pro mě něco udělal.“

„Povídejte.“

„Pracoval tu v ostraze kluk jménem Filip Holíš. Mám ho tady pod plachtou, v krku má díru a jeho manželka čeká dítě. Je mi z toho všeho špatně, ale především jsme tu měli velikonoční párty, mluvil jsem s ní a ona byla nešťastná ze zaměstnání svého muže. Neprosila vyloženě o to, abych se o něj postaral, ale cítil jsem z ní, že věří mému rezavému služebnímu odznaku. Požádala mě o jedinou věc. Jestli se dostane Filip do maléru, jestli to bude malér, z kterého se nebude moct vyškrabat, ať jí dám hned vědět. Nechce se dozvídat věci ze třetí ruky nebo přes média.“

„A vy po mně chcete, abych jí zavolal.“

Neptal se, konstatoval.

„Byl byste tý lásky?“ Kateřinina hlava mi dopadla na hrud’.

Připadal jsem si jako kazatel se svojí ovečkou. „Chápu, že to není vaše prá-“

„Někoho tím pověřím.“

„Díky.“

„Vy si zkuste vzpomenout, jestli ještě není něco, co by nám mohlo pomoci. Ozvu se za chvíli.“

Jestli mi něco zabralo těch dvacet minut, nebylo to přemýšlení, ale starání se o sebe. Vyndal jsem ze skříňky nad umyvadlem malou koženou lékárníčku a vsedě se o sebe zkoušel starat. Šlo mi to se střídavými úspěchy.

Možná tahle moje „malomocnost“ vyprovokovala Kateřinu a ta vyslala do boje svoje křehké padesátileté prsty, roztrhla mi za tichého brblání košili a společně jsme zjistili, že mám na boku dvě malé díry, kousek vedle sebe. Kulka proletěla kůží a tukovou tkání, ale neměl jsem pocit, že by mi nějak vážně ublížila.

Nechal jsem Kateřinu plácet desinfekci na ránu, vesele jsem se potil a raději jsem zaostřil na čtvrtou osobu v místnosti. Pokud mi paměť sloužila, byl mladý blondák krupiérem u stolu číslo šest. Vídal jsem ho tu obden, přicházel brzo, s nikým se moc nevybavoval a nestýkal.

Teď se zdál o level nervóznější než my ostatní. Třikrát po mně kouknul, posmrkl a nakonec sklopil hlavu, nechal nohy sklouznout na podlahu a položil ruce na kolena. Jestli se mi předtím hádal těžko věk, teď bych mu tipoval na čerstvou dvacítku, vypadal jako student před maturitou. Nebo možná po maturitním večírku s pořádnou kocovinou.

„Můžete být v klidu,“ pronesl jsem do ticha místnosti, které jen jednou přerušila sekretářka nebo účetní, když si napouštěla vodu do kelímku a ostýchavě z ní upíjela, jako by tím ostatní připravovala o vzácnou a nedostatečnou tekutinu. „Jestli jste mě slyšeli, tak venku už pracují na tom, aby kasino vyčistili. Takže tady počkáme a vyjdeme ve, až bude po všem.“

Sekretářka nebo účetní zvedla hlavu od kelímku. „A oni se sem nemůžou dostat?“

„Ti chlapi venku? Ne. Tahle místnost je stavěná přesně pro takovéhle případy.“ *A pro neplánovaný sex.* „Jde jen o to, jak dlouho tu budeme.“

Vedle mě se hromadily krvavé kapesníky. Kateřina měla prsty od mé krve, jazyk vyplazený v koutku, když se snažila náplast dostat na správné místo a soustředěný pohled. Možná to byla sestřička z místní nemocnice, to by dávalo vcelku smysl.

„Chtělo by to zašít,“ podotkla a vytáhla z lékárníčky obinadlo.

„Ale na to si netroufám.“

Takže těsně vedle, sestra to nebude. „I tak díky.“

Znovu jsem ucítil mladíkův pohled, skoro mě s ním spaloval.

„Chcete něco říct, mladý muži?“

Zavrtěl hlavou, ale řekl něco, co s tím pohybem nekorespondovalo. „Jsou tu kvůli mně.“

„Na to jste přišel jak?“ S obtížemi jsem se naklonil, protože mi Kateřina ovazovala obinadlo přes záda. Ucítil jsem na krku její odbarvené vlasy a ať už jí bylo padesát nebo víc, moje adrenalinem zblblé tělo to přivítalo. „Proč si to myslíte?“

„Dlužím peníze jednomu Arménci ve vilové čtvrti za městem. Potřeboval jsem... no potreboval jsem hodně, protože dneska člověk musí jezdit lepším autem, když chce nějak působit, to

chápete ne? A v téhle práci... je docela strašidelný.“

„Ten člověk?“

„Jo,“ nešťastně přikývl. „Úplný prototyp mafiána.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Našli by si vás jinde. Věřte mi, že ať už byste dlužil komukoli, nešel by po vás v herně plné lidí a neriskoval by příjezd policie. To by pro něj byla konečná.“

Nevypadalo to, že se mu ulevilo. Sice zmizel ten jemný stín, který mu hnízdl na obličeji, ale do skutečné úlevy to mělo daleko. Pokud je to jeden z bláhově zadlužených lidí, s kterými jsem se během práce u kriminálky setkal, uleví se mu za hodně dlouho. Podobné půjčky končí málokdy happyendem, spíš napomáhají stoupající paranoie, jako v tomhle případě.

Za dveřmi se ozval nejdřív dusot a následovalo několik výstřelů.

Kateřina sebou škubla a pak pokračovala v omotávání obinadla. Sekretářka nebo účetní seděla strnule na svém místě, prázdný kelímek se jí povaloval u nohou.

Byl jsem rád, když zachrastila vysílačka.

Kateřina k ní byla blíž, natáhla se a podala mi ji. Chvilí si dala s ošetřováním pauzu.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se a ani jsem nevěděl, jestli chci slyšet odpověď.

Nadporučíkův hlas zněl ve vysílačce přerušovaně a udýchaně.

„Zdá se, že zastřelili jednoho z rukojmích. To znamená, že zásahový tým jde dovnitř, nemůžeme riskovat další životy. Každá minuta je drahá, oni s námi nekomunikují a nemají požadavky. Není na co čekat. Vy jen zůstaňte, kde jste. To znamená v bezpečí za zamčenými dveřmi.“

Paní Holišová dostala zprávu o manželově smrti. Osobně jsem s ní nemluvil, takže vám neřeknu, jak reagovala, ale to asi vědět nepotřebujete.“

Povzdechl jsem si. „Ne, to nepotřebuju. Potřebuju ošéřit ránu na boku a převzít vládu nad kasinem. Tohle schovávání pro mě není dobrá vizitka.“

„Vedete si dobře. Možná vám to tak nepřijde, ale venku mezi stoly byste byl k ničemu. Jen další člověk na zemi s rukama za hlavou. Díky vám aspoň zhruba víme, proti čemu stojíme.“

„Velíte zásahovce?“

Zasmál se. „Neblázněte, sejmulí by mě jako prvního. Byl bych odstrašující případ. Budu v jejich závěsu, kontrolovat jim záda a až někdo zaklepe na vaše dveře, budu to já. Osobně. Velký nadporučík vám přijde oznámit tu dobrou zprávu.“

Někdo mu do toho začal mluvit. Hlas zněl netrpělivě a úsečně.

Vysílačka utichla a nadporučík už se neozval.

Položil jsem ji vedle sebe, kde už ležela otevřená lékárnička.

Kateřina se ke mně naklonila, nejspíš chtěla pokračovat v ovazování, ale zavrtěl jsem hlavou. Pokud vše půjde podle plánu, budeme brzy venku a trocha fáče navíc už nic nevylepší.

Nekrvácím, obvaz krev držel a to bylo důležité.

Za dveřmi bylo ticho, které mě možná děsilo víc, než samotné výstřely. Přivítal bych nějaké výkřiky, nějaké známky toho, že tam jsou dýchající lidé. Někaké známky života by nebyly od věci. Otočil jsem se na sekretářku nebo účetní. Jitka vypadala klidně, jestli brečela, slzy jí na tvářích dávno oschly. Pořád si určitě přála být jinde, ale už snad chápala naši současnou situaci. To z nás byla možná jediná. Doplazil jsem se k ní následovaný bolestí v boku.

„Teď bych potřeboval vědět, Jitko,“ načal jsem opatrně konverzaci, „kde jste to měla být.“

Těžko odhadovat, kolik výstřelů pár chvil poté, co jsem se občerstvil u automatu a zkontroloval si zásobník zbraně, zaznělo. Některé splývaly, některé zněly spíš jako výkřiky. Jisté bylo, že to netrvalo dlouho. Minutu, možná dvě. Nemámě několikapodlažní kasino, těch pár čtverečních metrů s deseti stoly zvládne šikovná jednotka vyčistit, než se rukojmí rozkoukají. V půl čtvrté se ozvalo klepání na dveře. Nejdřív nesmělé, opatrné, ale postupně nabývalo na síle.

„Jste tam všichni vcelku?“ ozval se nadporučíkův hlas.

Nikde jinde jsme nemohli být víc vcelku, než tady.

Obrátil jsem zrak ke třem lidem, kteří věřili v lepší zítřky. „Za chvíli budeme venku. Tam na druhé straně je ten, s kým jsem mluvil přes vysílačku.“

Odemkl jsem zámky, odepnul kovovou petlici v horním rohu a otevřel dveře.

S napřaženou paží jsem vystřelil dvě rány do vzdálenějšího muže se samopalem v obou rukách. Nestihl se ani zatvářit příliš překvapeně, mezi rty mu uniklo trochu vzduchu, vyslal mám směrem rezignovaný povzdech a pozadu se skácel do místnosti. Druhý výstřel jsem směřoval do nohy muže přímo před sebou. Zaječel, chytl se za stehno a předklonil se. Zbraň, kterou upustil, jsem kopl za sebe do místnosti, strhl jsem muže kulku, chytl ho za vlasy, stáhl ho s sebou dozadu, zamkl a dveře znovu zajistil.

„Jak se ti to líbí teď? Připadáš si pořád sebejistě?“ zeptal jsem se.

„Všichni... všichni do jednoho jste mrtví,“ pronesl nadporučíkovým hlasem. V očích měl ale strach, ten už jsem viděl nesčetněkrát.

„Nemyslím si. Nevím, co jste si mysleli, ale v tuhle chvíli to je remíza.“ Skopl jsem plachtu a ukázal na několik krabic s notebooky. „Na ty se nesmí prášit, nemyslíš? Vypadá to jako tělo? To asi ne, ale bůh ví, kdo se sem oknem dívá... Když s někým přes vysílačku mluví, prověřím si ho. A jediná šance, jak si prověřit tebe, byla, říct ti lež. Žádnej Holiš neexistuje. Rušíte signál, takže jste neměli možnost si to ověřit, a krupiéři, v případě, že byste se jich ptali, neznají jménem lidi z ochranky. Když jsi mi řekl, že to ‘paní Holišová’“ naznačil jsem volnou

rukou uvozovky, „nevzala dobře, bylo mi jasné, že nemluví s policistou. Dokážu si představit, že někdo mluvil s tím policistou venku, říkal mu, co má dělat, možná jste vyhrožovali střílením rukojmích, a ty jsi mluvil se mnou. Málem mě dostalo to, když mi ukázal to pitomý triko s budíkem. Pro peníze tu určitě nejste, když jste tak aktivně bojovali o to, abyste se dostali sem dovnitř... touhle fintou. Takže byl potřeba zjistit důvod. Ten pravý důvod, proč tu jste.“

„Mlčel.“

„A jediný člověk, který se tu má čeho obávat, je naše dobrá účetní, nebo možná sekretářka, která jde svědčit proti gangu obchodníků s drahými kameny. O tu vám šlo. Jenom o ni. A ty mi teď, protože si to tu spolu trochu natáhneme, řekneš podrobnosti, ať má u soudu nějakou výhodu. A řekneš mi, jak jste se odsud měli dostat, protože ti je evidentně jedno, že venku slyšeli ty předchozí falešné výstřely.“

Mrknul jsem na Jitku, ale reakcí byl jen vykulený výraz.

Muže jsem chytl pod krkem, strčil mu horkou hlaveň ke krvácející ráně a usmál se.

„Tak jdeme na to, máme pro sebe trochu času...“

„Zahrajem si,“ navrhla Alice v pátek večer, ten pátek, co jsme se sešli jako vždy za posledních pět let. V mraze, dešti, blátě, vánici - *byl pozdní leden, vraždy čas* - jak jednou zabásnila Val. Výročí Danovy smrti nás spojilo na jeden den v roce a rozdělilo na zbytek života. Časy, kdy naše parta spolu trávila víkendy, prázdniny, později volna v práci a propašené sobotní noci, byly dávno minulostí.

„Nejsme na *Člověče, nezlob se* trochu starý?“ usmál se Libor. Vždycky ho bavilo introvertní Alici provokovat a taky měl už v sobě půl láhve červeného.

„Na *Flašku* rozhodně,“ ušklíbla se krásná Valérie a otočila se na mě. Čekala, co vtipného ze mě vypadne? Dneska?

„Já jsem pro,“ odtušil jsem.

„Chlapi jsou prostě věčný děti, co Hynku?“ odpověděla Val, spokojená, že mě dostala.

„Nechte toho, sakra!“ odsekl Tom, „Zbláznili jste se? Dan je mrtvý pět let, dodnes nenašli vraha, a my si tu budeme hrát jak malý děcka.“

Tom, školní šprt a nervák, kdysi zamilovaný do Alice, byl obvykle po chlastu nasraný na všechno a na všechny. Dřív bych s ním souhlasil, ale bože, už je to pět let. Dana je mi líto, ale přece nebudeme do konce života truchlit. Jsme živí, měli bychom spíš oslavovat. Tenkrát mohl pod hladinou skončit kdokoli z nás. Asi.

„Na co chceš hrát, Alice?“ Libor se ležérně usadil v křesle a věnoval tiché černovlásce povzbudivý úsměv.

„Je to trochu morbidní, vím, deskovku koupila loni ségra dětem k vánocům. Jmenuje se to Detektiv na stopě. Háže se kostkou, klasika, a plní úkoly a...“

„A hledá se vrah,“ doplnil Libor a zasmál se vlastnímu vtipu.

„No, ano.“

„Cože? Jste magoři, nebo co?“ Val vyskočila z pohovky, modré oči jako dva blesky, přihnala se ke mně a zatnula mi nehty do ramene, „Hynku, řekni něco!“

„Proč ne, budu hrát. Lepší než chlastat a hádat se.“

„Přestaňte,“ uklidňovala nás Alice, „je to jen neškodná dětská hra. A pak, já nevím, nenapadlo vás to někdy? Jaké by to bylo přijít Danově smrti na kloub?“

„Najít vraha?“ řekla Val nahlas to, na co jsme my ostatní jen mysleli.

Před pěti lety jsme slavili... co vlastně? Začátek léta? Liborovu cestu na stáž do zahraničí? Druhou Valériinu svatbu? Důvod se našel vždycky. Vidět se, vypadnout z práce, utéct ze života. Sešli jsme se, popili, postěžovali si jeden druhému, zanádalí na ten zkurvený nepřátelský svět tam venku a ráno, ráno jsme se na sebe nejistě podívali, přátelsky se poplácali po zádech a v levných autech vyrazili k domovům.

Ten večer se v ničem nelišil od ostatních. Chalupa Tomových rodičů na polostrůvku rozlehlého rybníka, všudypřítomný pach rybiny, komáři a chatařská kolonie na opačném břehu, která byla oblíbeným předmětem našeho výsměchu. Jo a taky ve sklepě zásoby alkoholu a uzeného sýra, co ho Libor sám udil a jedl po kilech. Slavili jsme, už ani nevím, co. Důvod a vzpomínky na průběh večera a noci přebila nejvyšší karta - Danova smrt.

Za svítání, nebo spíš kousek po něm, prostě jak se rozednilo, jsem šel ven močit a našel kamaráda ležet na hladině, hlavou dolů. Bunda se mu zamotala do rákosí na břehu, mezi kopřivy a svízel, a vlny tělo neustále nadnášely a houpaly, sem a tam. Zíral jsem na to snad minutu, než mi došlo, že tohle je vážně průser.

Zbytek rána se mi slil do jedné šílené šmouhy plné zmatku, hluku, barev a prázdnoty. Prý jsem ostatní vzburcoval a nedokázal říct, co se děje. Překvapivě praktická Valerie prý zavolala policii, zatímco se zbytek party pokoušel Dana oživit. Marně. Nepamatuji se. Probral jsem se, až když se mě dojemně se starající Alice zeptala, zda taky nepotřebuju jet do nemocnice. Že bych vypadal hůř než mrtvola?

„Tak jaký jsou pravidla?“ naklonil se Libor k Alici a pomohl jí vyskládat komponenty stolní hry z krabice na stůl.

„Rozdám všem karty. Každý hráč je vyšetřovatel a sbírá stopy. Některé má na kartě v ruce, jiné se dozví, když hodí kostkou co nejvyšší číslo. A jak háže, postupuje jeho figurka od místa činu dopředu až k věznici, kam vítěz strčí viníka.“

„Alice, kluci si hrajou na četníky a zloděje, ale házet kostkou, kdo je vrah, to je docela silná káva, ne?“ vedl si Tom svou, „to, že děcka čučej na americký krváky přece neznamená, že je v tom mají rodiče podporovat!“

„Nekaž zábavu,“ poprosila ho Alice a mimoděk jej pohládila po rameni, „zítra můžeš napsat výrobci hry, co si o něm myslíš.“

Tom se urazil, Libor všem dolil víno a ženské rozdělovaly karty na pět úhledných hromádek. Já si četl návod, stále mi princip hry nebyl jasný. Nakonec jsem ho našel, to skutečné vysvětlení, důvod honby za důkazy a stopami, smysl předhánění se, která figurka bude dřív u cíle.

Jeden z nás si vylosuje kartu s názvem *Vrah*.

Policie nás tehdy vyslýchala dlouhé týdny, taky naše rodiče, přátele, kolegy z práce, partnery i sousedy. Byli jsme hlavními podezřelými od chvíle, kdy se ukázalo, že za kamarádovu smrt nemohla nešťastná náhoda ani úspěšný pokus o sebevraždu. Neřekli nám nic konkrétního, ale na temeni Danovy hlavy zela hluboká rána. Úder způsobil bezvědomí a následně došlo k utopení oběti. Vražedný nástroj – ten termín znám z televize – se nenašel. Upřímně, žádný hloubkový průzkum dna přehradu se kvůli tomu neprováděl. To ve filmu už by se hladina čeřila policejními potápěči. U nás jen příslušníci propátrali břeh a nejbližší metry bahna. Bezvýsledně.

Z Valeriiny horké dlaně jsem sejmul čtyři karty a vybral si panáčka se žlutou čepicí.

„Jaký případ řešíme,“ napíjala nás Alice, „to vám řeknu, až si všichni hodíme kostkou. V tabulce, tady zevnitř na krabici, je napsaný číselný seznam trestných činů.“

„O co, že vím, jak to dopadne?“ zašeptal Tom.

Nehádali jsme se s ním. A to bylo dobře. Měl totiž pravdu. Pod sedmnáctkou se ukrývala... *Vražda*.

Díval jsem se na krásnou Valérii, jak si strká pramen blond vlasů za ucho, oči upřené na líc karet a vzpomněl si, jak jsme se o ní kdysi s Danem vsázeli. Kdo dřív. Vyhrál jsem. Skvělý okamžik vítězství, cítil jsem se jako král. Jenže právě jen na okamžik. Dan svoji snahu vzdal, Val si brzy našla někoho jiného a oba zůstali dobrými přáteli. Mně zbyla jen horká noční vzpomínka, co zakrátko vyprchala, a neurčitý pocit zklamání.

Tomáš držel karty s křečovitě sevřenými prsty, jako by chtěl kartónové obdélníky rozmačkat. Bavil jsem se představou, že by mohl právě on hrát *Vraha*. No jo, jeho vyšetřovatelé tenkrát dusili nejvíc, asi ho to poznamenalo. Pocházel z blbý rodiny, máma alkoholička a táta, teda tátové, co se u nich vystřídal, mu málokdy do života přinesli něco pozitivního. Tom se uměl prát. Měl náš obdiv. *Jednou v hospodě si místní maník dovoloval na Alici a my se s Liborem holedbali, jak mu ukážeme. Jenže za klukem najednou stála celá banda a nebýt Tomovy pravačky, dopadli bychom s Liborem dost špatně. Jenže policajti, vyšetřující Danovu vraždu, právě tyhle situace brali úplně jinak.*

Libor okázale vraští čelo a teatrálně vzdychá nad nabídkou karet. Alici tím rozesmál. Ze zvyku. Za ty roky se mu zvětšilo břicho i kouty na hlavě, ale nezapomněl používat úsměv jako řešení všech problémů. Odzbrojující, to je ten správný termín. Občas jsme ho s klukama nesnášeli - jak mu vše vycházelo, jak mu stačilo zvednout koutky a holky mu padaly k nohám, jak se ani nesnažil a osud mu přihrál skvělou pozici ve firmě s účtem v zahraniční měně. Kdyby měl kartu *Vraha*, odhalil by ho někdo?

Val si četla karty zleva doprava a mračila se na rozložený plánek hry. Z jejích přimhouřených očí nešlo nic vyčíst. Mohla za tím být nespokojenost s výsledkem losování, stejně jako promýšlení strategie, vedoucí k vítězství. Valérie měnila své nálady každou minutu, odjakživa. Nejčastěji oscilovala mezi

bezohlednou cílevědomostí a touhou po ochranitelské náruči.

„Tak co máš v ruce, Hynku? Samý trumfy, co?“ usmála se Alice a naklonila se ke mně a téměř mi umožnila nahlédnout do svých karet. Mrkl jsem tam, ale pro neznalé oči to byla jen změť barev a neznámých symbolů. Jak vypadá *Vrah*? Poznal bych ho?

„Hážu první,“ zahlásil Libor. Padla mu šestka. „Bingo, za odměnu se dozvím identifikaci mrtvého.“

Kostka skákala po nerovné ploše stolu a padající čísla odkrývala stopy. Teoreticky. Prakticky jsem spíš ztrácel přehled. Moc stop, detektivova noční můra. Šlépěje pod oknem, krvavé skvrny na čtvrtém schodu a otisky cizích prstů na parapetu. Noční chodci, tajemné milenky anebo záhadné dvojče. Vyšetřování byla zábava, aspoň navenek. Tom se uvolnil, Libor přiopil a holky se úplně zažraly do vymyšlení teorií, jakým způsobem pachatel zabíjel.

Já se vlekl na konci startovního pole a sbíral drobky z místa činu a informace o počasí v hodině smrti. Pršelo. Zvláštní, stejně jako tehdy s Danem.

Než jsem došel ke břehu, měl jsem boty obalené blátem a mokrý límec trika. Šlápot v bahně za námi zůstalo tehdy nepočítaně, asi jsme - nejdřív já a pak i ostatní - zničili dost stop. Vyšetřovatelé si stěžovali, ale co chtěli, kurva? Náš kamarád tam ležel jak leklá ryba!

Bouchl jsem pěstí do stolu. Rozhostilo se ticho. Konečně všichni zmlkli. Jak se tu můžou bavit a smát, zatímco já mám před očima Danovy vypouklé oči a rozmáčené rty, sakra?

„Co blbneš, Hynku?“

„Já? Zrovna ty jsi chtěla přijít Danově smrti na kloub, ne?“ odpálil jsem Alici. Nezasloužila si to. A kdo jo?

„Pořád to chci.“

„Vážně? Mělas taky motiv, ne? Všichni víme, co Dan provedl ve firmě, tvůj brácha kvůli tomu přišel o práci a barák, nebo se pletu?“

„Co? Cože?“ Alice zalapala po dechu, na vteřinu se rozhostilo naprosté ticho a pak následoval výbuch. Alice brečela a ostatní řvali na mě a pak na sebe, jeden na druhého.

„Idiote!“ Val by mi dala facku, kdybych jí nezadržel ruku. Zblízka a v hněvu se její krásný obličej úplně změnil, zvrásněl a zrudnul, svítily z něj jen dvě přimhouřené oči. „Motiv? A co já? Můj znáš taky?“

„Láska a žárlivost jsou hlavní motivy pro nejhorší lidské chování,“ zašeptal Tom.

„Nenávist, víš? Ne láska. Nenávist a žárlivost,“ opravila ho Valérie stále čelem ke mně.

„Tys měla něco s Danem?“ nestíhal Libor směr konverzace.

„No a? Jako že se nehodím na roli matky, když Dan pořád bájil o kupě dětí?“

„Ne, jenom... řekl by nám to, Hynkovi, Tomovi... aha, vy jste to věděli...“

„Je to dávno, myslím, žeš byl zrovna v zahraničí,“ pokrčil Tom rameny.

„A neozýval ses,“ doplnila Alice, pořád tiše, asi pořád trochu v šoku.

„Pracoval jsem, studoval, nemáte ponětí, jak těžký to...“

„V pohodě, člověče,“ přerušila ho Val, „tak teď už to víš a je ti to na hovno.“

„Val!“

„Co?“

„Nenávidělas ho, že tě nechal?“ vrátil jsem se k otázce motivu.

„Ne, Sherlocku, mýlíš se. To já se vykašlala na něj.“

„Hynku,“ otočila se ke mně Alice. Čekal jsem výčitky, vysvětlování nebo řeči o to, jak mi do jejího bráchy nic není, ale řekla jediné slovo. „Hraješ.“

Hodil jsem kostkou, padla mi konečně šestka, a postoupil na herním plánu na pozici *Výslech*. To sedělo. Alice se ode mě odsunula, Valérie obrátila oči v sloup a Libor stále napůl nevěřícně zíral z okna, jako by chtěl vrátit čas a na něco se Dana zeptat. Ostatně – to my všichni. Jediný Tom mě upřeně pozoroval:

„Tak se ptej, fízle.“

„Kde jste byl v době činu, už víme,“ imitoval jsem vyšetřovatele z béčkové kriminálky, „může vám

někdo vaše alibi dokázat? Někdo, kdo sám není podezřelým z vraždy?“

„Ne.“

„Měl jste s obětí spory? Osobní konflikty? Vážné neshody?“

„Ne.“

„Zabil jste dotyčného?“

„Ne.“

„Výslech je u konce.“

„Blbče,“ odpověděl Tomáš. Jinak nehnul ani brvou.

„Nekecej, Tome, jednou jste se porafali, že jsi mu dal přes hubu,“ vzpomněl si Libor. Pořád se usmíval, jen trochu strojeně. Ze zvyku. Anebo z vína?

„Teď mě, do prdele, vyslýcháte oba?“

„Tom má pravdu, nechte toho,“ vyjekla Alice. Měla vyděšené oči a slzy na krajíčku. „Je to moje vina, neměla jsme tu hru vytahovat, nenapadlo mě...“

„Ale ne, jen do mě, mi to nevadí, Val otevře novou flašku a nalijem si čistého vína.“

„Tome, prosím...“ Alice jako vždycky uhlazovala ostny sporů, její černé vlasy jako by nás spoutaly, obtočily či schovávaly pod svá křídla, jak poletovaly všude okolo, když se jejich majitelka obracela na všechny hráče v místnosti.

„Měl jsem domluvený kšeft a Dan mě předběhnul, to jsme ještě pracovali oba v jedné firmě. Nutně jsem ty prachy potřeboval a on to věděl. Tss, kamarád,“ zasyčel Tom.

„Nějaká zakázka s počítačema, pamatuju se to dobře?“ Val přimhouřila jedno oko. To ona vždycky, při přemýšlení. Jako všechny krásné ženské vypadala nejlíp, když si svůj vzhled neuvědomovala.

„Přesně. Tak co, je to dostatečný důvod k vraždě?“ Tom lehce položil otázku, ale na dramatický účinek už bylo pozdě. Víno, uplynulý roky, nevyčtená slova a napůl zapomenuté vzpomínky už měly větší moc, než jakkoli šokující termín.

„V kriminálkách se říká, že nejvíc se zabíjí pro prachy, ze strachu a z lásky,“ informovala nás Valérie.

„Fajn, já jsem podezřelý kvůli penězům, Val pro lásku. Jaký motiv mají ostatní?“ ukázal Tomáš směrem, kde jsem seděl já, Alice a Libor.

„Cože?“ hlesla Val a sklenička jí vypadla z ruky.

„V tom případě jsem z toho venku, peněz jsem měl víc, strach žádný a na chlapy fakt nejsem.“ Libor se hlasitě zasmál vlastnímu vtipu. Došlo mi, že má pravdu. Drželo se ho štěstí. Sáh po kostce a... padla mu pětka. „Našel jsem předmět doličný, vážení, mám vražednou zbraň.“

„Vážně?“ zašeptala Alice. „Žádný strach?“

Koukali jsme na hrací plochu a diskutovali nad postupem hry, své karty ukryté před zraky ostatních. Díky Liborovi se hra konečně někam pohnula. Asi by to chtělo míň kecat a vzpomínat a pořádně hrát. Jako děti. A někde v tom zápalu hádání se o stopy v blátě, zapomenuté manžetové knoflíčky a stíny v nočních uličkách se Alicin tichý hlas úplně ztratil. Možná bychom si ničeho nevšimli, kdyby nedošlo víno a Val nezakřičela na Libora, ať jí doleje.

Jenže on tam nebyl.

„Kam zmizel?“ Valérie nechápavě postávala se skleničkou v ruce, Tom pořád ještě zíral na herní plán a Alice seděla opodál s hlavou v dlaních. V návalu kocoviny mě napadla šílená věc – on leží tam venku, na hladině a s bundou zamotanou do rákosí. Vím dobře, že je to nesmysl. Nesmysl! Ale stejně...

„Alice, co se stalo? Liborovi se udělalo špatně?“

„Ano. Ne. Dnes ne. Všechno zkazím. Neměla jsem pít, pletu pak všechno dohromady, jenže...“

„O čem to, sakra, mluvíš?“ opakoval jsem otázku.

„Libor má za sebou léčbu rakoviny. To je ta jeho poslední zahraniční stáž. Psychicky i fyzicky to zvládá, to jste si asi všimli. Všechn ten jeho optimismus a dobrá nálada... a mě, pitomce, děsně štve, jak se tváří nadřazeně, jako že nepotřebuje pomoc a lítost, nic. Jsem blbá.“

„No, do prdele...”

„Nekecej.”

„A neudělal by si něco, že ne?” vyjekla Valérie.

Všichni vyrazili ven. Šel jsem poslední. Báł jsem se. Poprvé od té doby jsem se báł.

Stál na břehu rybníka a ve slabém svitu měsíce vypadal jako socha z velikonočního ostrova, jak tam tak stál a zíral do dálky. Zezadu vypadal jinak než ten obtloustlý vtipálek, milovník vína, sýrů a žen. Vypadal jako Dan.

„Mám strach podívat se dolů,” řekl Libor do naprostého ticha. A všichni jsme se tam v ten moment zahleděli. Pět soch v bahně mezi bzučícími komáry a v chladu, stoupajícího od vody.

„Vyděsils nás,” promluvil Tom.

„Naštval,” upřesnila Val.

„Ale hlavně vyděsil.” Alice v tom měla jasno.

„Nikdo tam neleží,” odpověděl jsem Liborovi. Ale ptal se vůbec na tohle?

„Říkám si, kdyby tu stál, kdyby se na okamžik vrátil – měnil bych s ním? Dokázal bych darovat život, když ten můj brzo skončí? Vzdal bych se pár let a možná jen měsíců kvůli kamarádovi, který je zdravý a má všechno před sebou? Rád bych řekl ano, ale lhal bych. Lpím na životě, i když...”

„Zmlkni už!” Valérie se probrala jako první. „Libore, co to meleš za nesmysly? Nikdo po tobě nechce, aby ses vzdával života! Osud je jednou daný, já na to věřím, a Dan měl prostě smůlu. Policie jeho smrt přece uzavřela jako pravděpodobně nešťastnou náhodu. To se klidně mohlo stát, že v opilosti zakopl, spadl naznak na šutr a pak se nějak otočil čelem k hladině, možná se na chvíli i probral, škoda, že u toho nikdo z nás nebyl, a nakonec se utopil. Stávají se bizarnější neštěstí.”

„Vždycky jsem Danovi záviděl,” pokračoval Libor ve zpovědi, „hlavně sportovní úspěchy, takovou tu dravost, bojovnost a odvalu. Ve fotbalu a pak i v práci. Jak kašlal na autority a pořád byl o krok napřed. Já ho kolikrát fakt nesnášel.”

„Ale nezabil,” upřesnila Alice.

„Ne, na to bych neměl koule.”

„Fajn, výslech je u konce a mně je děsná kosa,” pokusil jsem se změnit téma, „pojdte dovnitř, rýpat se v minulosti můžem i v teple.” Zabralo to. Skupinka pěti zoufalců se přesunula zpět do chaty. O dost střízlivější než když z ní vyběhla.

Naposledy jsem se od dveří ohlédl. Liborovi jsem prve lhal – já na tom břehu Dana stále viděl.

Zasedli jsme k té proklaté hře. Jak se vyjádřila Val – musíme ji dohrát, nebo nás bude strašit ve snu dalších pět let. Každý měl před sebou hromádku karet, indicí a poznámek, jenom... jenom jsme si mimochodem od sebe víc odsedli, dál než na začátku, a koukali po sobě ostražitě, i přes zjevnou únavu.

Karta s černě oděným chlápkem mě pálila do dlaně. Měl bílou tvář, tmavé oči a na ruku krev. Mimoděk jsem zatnul pěsti a schoval ruce do klína. Čekal jsem, kdo se první zeptá. Proč jim to tak trvá?

Hra se chýlila ke konci. Přestal jsem dávat pozor na nějaké pitomé figurky a karty. Roztřásl mě chlad od nohou. Ani nevím, kde se tu vzal. Ten pocit, že mám místo srdce led. Že mrznu a tuhnu a brzo se rozpadnu na kusy. Poslouchal jsem jen na půl ucha, co podezřelí a jejich motivy, které stopy se ukázaly jako slepé a kdo je pravděpodobně pachatel. Tom se mračil jako *ten zlý* z dvojice policajtů. Libor se uvolněně usmíval, asi při vědomí, jaká banalita je karetní hra oproti skutečnému životu. Val s přimhouřenýma očima pistolníka kontrolovala herní plochu a ovládla kostku.

Alice si dolila víno, oči jí plavaly, a jako jediná si všimla, že vypadávám ze hry. Pravidelně jsem ji přistihl, jak mě pozoruje. Pátravý pohled, jako kapitán lodi, když odhaduje skály u pobřeží. Mapy lžou, vlny matou, moře je zrádné a utopí každého, kdo zaváhá. Uhnul jsem očima. Bezpečí přístavu mi není

souzené. A ani o něj nestojím.

„Vím, kdo je vrah,“ pronesla najednou Valérie nevzrušeně.

„Cože?“ vyjekl Libor. Zjevně nemyslel na hru. Poprvé jsem v jeho tváři spatřil ostré rysy, vrásky vyryté na čele i kolem úst, šedavý závoj v očích. Připomínka nemoci ho změnila na karikaturu sebe samého. „Usvědčily ho stopy v blátě a zdánlivá absence alibi,“ vysvětlovala Val, „jak ve filmu, vrahem je ten, u koho to nejméně čekáš.“

„Všichni podezřelí přece měli motiv,“ nesouhlasil Tom. Asi ho štválo, že ho někdo s vyřešení případu předběhl. Hryzal si ret a pohledem hypnotizoval sbírku důkazů.

„Pořád mají,“ šeptla Valerie.

Čekal jsem.

„Motiv není všechno,“ Tom zarytě sledoval svoje úvahy, „kolik vražd se stalo z náhlého rozčilení, vzteku, žárlivosti. Já vím, ve filmu, v knížkách, jasně, ale věřím, že to má podklad ve skutečnosti.“

„Já to nechci vědět,“ pronesl Libor tiše.

„Co blbneš, Liborku?“ nechápala Alice, „hrajeme hru, ne? Každý chce znát řešení, konec příběhu, kdo zabíjel, jak to dopadlo a tak, nebo ne?“

Čekal jsem.

„Tak to vybal,“ vyzval Tom Alici.

„Vyčerpali jsme všechny varianty a vyzkoušely všechny postupy, které hra nabízí, jediná možnost zní: pachatelem je ten, kdo má kartu Vraha nyní v ruce.“ Alice na nás vítězoslavně pohlédla, pyšná na svou dedukci.

„Mluvíme o hře, víš to, že jo?“ drkla Val do Libora.

„Vážně? Seš si jistá?“

„Sakra, takhle jsem o tom nepřemýšlel.“ Tom překvapeně položil své karty obrázky na stůl. „Žádný Sherlockové teda nejsme, co? Spíš Columbové, stokrát se vrátit zpátky a ptát se na blbosti a nakonec je hlavní přechít si pořádně pravidla.“

Alice se zasmála a poklepala ho po rameni, Liborovi dolila sklenku, i když seděl jako socha, míň živý než plastové figurky na stole. Napil se. Dolila mu druhou. Alice to uměla se všemi chlapy.

Měl jsem moře času. Každá chvíle, každá vteřina se zdála vhodná. Promluvit. Skočit. Vysvléknout se z minulosti, ze stop v blátě, z kruhu, co mě drží nad vodou. Báł jsem se, podruhé ten večer jsem se báł. Chtěl jsem vyložit karty na stůl, ale pravačka mě neposlouchala, kartonové obrázky se sesypaly na zem. Lícem na vrch, až na jeden.

„Nech ji tak,“ pokoušel se mě Libor zadržet.

„Konec hry,“ oznámila Val a chaoticky začala uklízet hrací desku, kostku a žetony, věci házela do krabice, až to dunělo a figurky se tloukly jedna o druhou.

„Val, děje se něco?“ Tomův měkký hlas měl Valérii uklidnit, ale samozřejmě se mu to nepodařilo.

„Tak jste našli vraha, co s tím uděláte?“ ozval jsem se cizím chraplavým hlasem.

„Já to tušila,“ šklebila se Alice, „ale smůla v kartách přináší štěstí v lásce, Hynku.“

„Otázka zní, co s tím provedeš ty,“ odtušil Libor polohlasem. Už jsem měl té jeho depresivní nálady plné zuby.

„No co by, za katr s ním a dřít, až zčerná,“ odpověděl Tom pobaveně, „Hynek rozdělá oheň, uvaří večeri a zítra tu po nás uklidí. Co říkáš, Val?“

Val neříkala nic.

Ne já, to Valerie se svým vzhledem černého anděla způsobila, že nastalé ticho vyplnilo každý kout místnosti, otrávil každou molekulu vzduchu a smazalo pět let života.

„Proč?“

Už nevím, vážně si nepamatuju, kdo se tenkrát zeptal. Ale to nebylo důležité. Horší je, že já si nevzpomínám – proč. Proč, sakra?! Vypadlo mi to z hlavy hned tu noc. Hned poté, co, co k tomu došlo. Chabě si vybavuji krátkou hádku, která skončila pitomou rvačkou dvou opilců, našťvaných na

život, na sebe, na celý ten zatracený svět kolem.

Nechali mě jít.

Stojím na břehu jezera, voda mi šplouchá kolem bot, rákosí šumí, a když zavřu oči, cítím pach rybiny, bahna a smrti. Mám moře času rozhodnout se. Skočit. Nejsem tu sám, dávno ne. Dan stojí vedle mě, nic neříká. A já...

Měli jsme s manželem takový sen, že až budeme mít dostatek peněz, pořídíme si naši vysněnou chatu. Chtěli jsme totiž vypadnout na víkendy z města do přírody. Mít taky trochu klidu od městského ruchu. A tak jsme nastřádali dostatek financí a nakonec si hnízdečko lásky koupili na samotě u lesa, kde lišky dávaly dobrou noc.

„To je ráj, že?“ rozplývala jsem se nad naším útočištěm vyhrazenému jediné k odpočinku.

„Však si ho zasloužíme oba.“ přikyvoval mi můj muž.

Byla jsem z ní opravdu nadšená. Chata byla na kraji osady, nedaleko rybníka. Moc se mi tam líbilo. Jednou v létě jsme tam pozvali své přátele. Večer jsme si udělali grilovačku, dlouho jsme se bavili až do noci. Klábosili jsme ovšem možném a trochu u toho popíjeli víno. Když náhle jsem něco zvláštního spatřila. Soustředěně jsem se na to zadívala, abych se přesvědčila, zda mě nešálí zrak. Skutečně jsem to viděla. Bylo to nějaké poblikávající světélko, daleko v lese. Bylo takové zvláštní, mělo barvu do modra. Všimli si ho i ostatní. Možná, že někdo zabloudil, nedaleko odtud je kemp, napadlo mě. Nebo je to nějaký hloupý vtípek zdejších chatařů.

Nemohla jsem určit přesně, co to je. Kdyby měl někdo zlé úmysly, určitě by takto přímo na sebe neupozorňoval. Byli jsme v dobré náladě a nenapadlo nás, že by nám mohlo hrozit nějaké nebezpečí. Světlo se náhle přibližovalo směrem k nám. Najednou se zastavilo přímo na okraji lesa a pak se začalo vzdalovat. Pořád svítilo. To už nás naše veselá nálada přešla.

„Je očividně vidět, že se tu děje něco velmi podivného.“ pronesla jsem se bez zaváhání.

„Měli bychom zjistit, oč tu jde.“ napadlo mého manžela.

A tak jsme se vydaly za tím světélkem. Někteří z toho měli srandu a nebrali to moc vážně. Za to já měla strach a dost velký. Nechtěla jsem však to dát najevo a tak jsem dělala, že jsem nad věcí. Koneckonců, kdybych zůstala v chatě zcela sama, bylo by to ještě horší, takto jsme alespoň všichni pohromadě.

Vydaly jsme se tedy uprostřed noci lesem směrem ke světlu. Opět se začalo vzdalovat hlouběji do lesa. Tato podivná hra trvala snad půlhodiny.

Najednou se ve mně něco zlomilo, měla jsem pocit, že to světlo po mě něco chce. Vydala jsem se za ním sama. Tím světlem se nechala zlákat neznámo kam. Znenadání se opřel silný vítr a větev stromu mě praštila do zad, šíleně jsem se lekla. Div jsem nevykřikla. Zase jsem se snažila uklidit, když najednou jsem něco uslyšela. Nevěděla jsem, odkud to přichází. Něco jsem zaslechla, ale nemohla jsem ten zvuk přesněji specifikovat, byl slyšet z povzdálí. Zůstala jsem stát. Strachy jsem se nemohla ani pohnout. Najednou jsem měla pocit, že slyším dětský pláč. Co když se mi to jen zdálo? Ta atmosféra zde už ze mě udělala skoro blázna. Jenže se mi to nezdálo.

Nakonec mi to nedalo a podívala jsem se tím směrem, odkud ten pláč přicházel. Při tom pohledu, který se mi naskytl, se mi málem rozskočilo srdce. Stála tam malá holčička ve starých potrhaných šatičkách, v rukách držela porcelánovou panenkou. Dívala se na mě smutnými očima. Pak najednou se začala smát a rozběhla se neznámo kam. Ukázala na mě, abych šla za ní. Utíkala jsem za ní, co mi jen síly stačily. Jenže zmizela, nebyl tam nikdo. Zvolala jsem, aby se ukázala, najednou se objevila za mnou a začala se zase smát. Utíkala zase pryč. Nevěděla jsem, co po mně chce a vydala jsem se za ní.

Utíkala jsem rychle a potom jsem zjistila, že jsem zcela opuštěná. Zavedla mě k mohutnému stromu až na okraji lesní mýtiny. Snažila jsem se jí najít a ona nebyla nikde. Tam se tajemné světlo rozzářilo mnohem intenzivněji. Najednou světlo zcela zmizelo. Nic jsme neviděla. To už mě všichni našli celý vystrašený, že mě hledali a volali na mě. Měli o mě strach.

Naštěstí viděli, že jsem v pořádku a tak jsme se pokusili to tam trochu projít, jestli něco nenajdeme, ale nic. Když už jsme chtěli odejít, tak jsem náhle o něco zakopla a spadla. Podívala jsem se, co to mohlo být. Byla to nožka porcelánové panenky trčící ze země.

„Co tam dělá? To je podivné, proč je tu zakopaná?“ podívoval můj manžel.

„Myslím, že vím.“ odpověděla jsem a můj muž na mě nechápavě pohleděl.

Dala jsem patřičně najevo, aby mi pomohli všichni hrabat. Věřila jsem, že se tam něco ukrývá. Chtěla jsem té záhadě přijít na kloub za každou cenu. Hrabali jsme se v zemi holýma rukama hlouběji a hlouběji. Hlínu odhazovali na hromádku a pak nás čekal šok. Málem jsem leknutím zaječela. Našli jsme tam totiž kost. Byla tam malá kostra s panenkou. Bylo nám jasné, že musíme ihned zavolat policii.

Případ si převzala kriminálka. Znalci zjistili, že jedná o pozůstatky děvčátka ve věku pěti až sedmi let. Kostra je stará sedmdesát let. Šlo o oběť vraždy, podle znaleckých posudků měla prasklinu na lebce. Po takové dlouhé době se však nedala zjistit totožnost té malé holčičky. Případ byl tedy uzavřen jako nevyřešený. Pořád se mi však stále honí hlavou myšlenky, kdo a proč udělal tak odporný zločin. Tajemné světýlko jsem už nikdy potom nespatriila. Doufám, že duše této holčičky má konečně klid a odpočívá navždy v poklidu.

„Co s vámi?“ zeptal se řečnický šéf odboru vyšetřování a zamyšleně se díval na nový přírůstek, kterým byl Dušan Basarab.

„Nikdo teď na vás nemá čas, jedeme několik případů najednou,“ řekl a tůkal nezapálenou cigaretou o desku stolu, za kterým seděl.

„Víte co, běžte se obeznámit s oblastí, kterou mají kluci na starosti. Trochu si zašlapejte, to je lepší než posilovna,“ řekl a zahrabal v šuplíku. Vytáhl odtud mapku, na které byl tlustou zelenou čarou vyznačen okraj města a podal ji novému kolegovi. Na chvíli se zatvářil spokojeně, jak šikovně se nováčka zbavil.

Jakmile Dušan Basarab zmizel, zmizel i z jeho hlavy, dočista na něj zapomněl. Práce měl nad hlavu.

Dušan Basarab se necítil nijak dotčeně kvůli téhle legraci, a navíc chodil moc rád, už dříve si zahrával s myšlenkou, že odjede do Vysokých Tater a nechá se zaměstnat jako vysokohorský nosič zásob pro těžko přístupné boudy. Taková Téryho chata, ta ho lákala nejvíc.

Dušan Basarab město dobře znal, takže si řekl, že proběhne tu „zelenou čáru“ z mapky, čili hranici svého „Bronxu“.

Jenže, jakmile se ocitl v místě, kde město plynule přecházelo v zalesněný vrch, a za ním v další a další, neváhal ani chvíli a vydal se směrem vzhůru.

Lehce vyšel první vrch a zastavil se až u nevelké úžlabiny, která byla tak nějak strupovitě holá, porostlá jen sem tam zelenými trsy nízké trávy. Odhadoval, že na jejím konci se les otevírá a on uvidí dolů na město. Bystře nakročil po zelených trsech, dalo by se říci stylem trojskokana.

V první chvíli vůbec nevěděl, co se stalo. Ostrůvky trávy se s ním zhouply a byl po pás v něčem... Ty voe, Dušane, to je snad bažina!?

Ani si pořádně nestačil vynadat a honem začal mávat rukama jako plavec, no co, udělá pár temp zpátky, k pevné půdě, bude sice jako strašidlo z bažin, ale doma v koupelně se tomu zasměje, když ne dnes, tak určitě za nějaký ten čas. Tak to přeci bývá.

Jenže něco pod jeho nohama povolilo a on sletěl dolů a najednou byl v té šlichtě po krk. Strnul.

Po celých zádech ucítil nepříjemné mravenčení. Mravenčení předvídalo zatím nejasný průser, bylo o krok napřed před Dušanovými chaotickými myšlenkami. Snažil si zklidnit hlavu a přemýšlet, jak se má zachovat člověk spadlý do průseru, jakým je bažina.

Mobil. Měl v kapse bundy mobilní telefon.

To víš, že ho tam máš, zašklebil se močálový ďábel. Ale zkus ho vytáhnout...

Dušan Basarab, hrdý to jednodenní služebník u policie, musel uznat, že ďábel má pravdu. Na důkaz toho ucítil, že ho to hnusné bahno studí a zatéká úplně do všech míst pod oblečením.

Teď už nevnímal jen mravenčení na zádech, měl pocit, že se potí strachem. A pevná půda lesa, ze které tak blbě vletěl do močálu, jakoby se vzdalovala. Dušan Basarab dokonce ucítil něco jako slabý pohyb, kterým ho to pohyblivé bahno poposunuje doprostřed té nebohé úžlabiny. Zostřenými smysly vnímal, jak pukají v bahně drobně nicotné bublinky.

Zajatý v bažině se víceméně bál pohnout, protože cítil, že jeho boty ještě nedosáhly dna. A nejvíc ze všeho si přál, aby se v lese objevil nějaký člověk. Někaká živá duše. Nikoho v blízkosti neviděl.

Rozhodl se, že opatrně vytáhne mobil a poslepu na něj poklepe. Nevěděl, co by mu to mělo přinést, ale třeba náhodně prozvoní někoho... někoho.

Bylo to marné snažení a bažina se mu vysmála tím, že mu schovala do svých útrob i bradu.

Začala mu být hrozná zima. Jako by ležel v márnici.

Zatím si dole ve městě dělali jeho kolegové před poradou legraci, jako že kde je ten Dušan nováček, nebo snad Nováček, potřeboval bych naleštit boty... a za mne by mohl skočit do márnice... a mně naťukat tohle...! „Tak mu zavoláme, ne?“, navrhl jeden.

Po krátké poradě se rozcházeli a jen jeden utrousil:

„Je to v kelu, když se najdou jen končetiny, to bude zase práce.“ Sbalili fidlátka a byli pryč.

Dušan Basarab ucítil na mokrém břiše brnění, to mu zavibroval telefon, ale než stačil cokoli udělat, přístroj utichl. A on jakoby uslyšel škodolibý hlas: „A je po něm.“

Dušan si řekl, že přece jen zkusí něco podniknout. Postaví se špičky, aby lépe odhadl, jak hluboko se ještě může propadnout. Zajásal, když se mu špičky bot dotkly něčeho, co by mohlo být hutnějším dnem. Ale váha těla ho znova srovnala do pozoru. A jako za trest mu, milimetr po milimetru, bahno uzamklo ústa.

Dušan Basarab si uvědomil, že je opravdu v pasti. Nikdo se v dohledu neobjevoval.

Ještě měl v záloze jeden zoufalý nápad, že přece jen tuhle, snad nevelkou bažinu, dokáže nějak přeplácát, protože o plavání nemohla být řeč. I kdyby nějaký čas, nějakou tu minutku, nemohl dýchat.

Vtom se přihnalo stádo divočáků. Kanci i bachyně s mladými. Zastavili se tak deset metrů od Dušana, tedy od toho, co z něj vyčuhovalo nad povrch. Divočáci zabořili rypáky do měkké půdy a bůhvíco tam ochutnávali. Nohy jim zapadaly do bláta jen tak napůl a Dušan si uvědomil, že zvířata stojí na okraji bažiny, tam, kde není nijak hluboká.

„I ta svině je mazanější než já,“ trpce uvažoval Dušan nad svou smůlou. Největší z kanců začal větřit rypákem směrem k němu, ale po chvíli zmateně zatřepal hlavou a přestal si podivného pachu všímat.

V tu chvíli se odněkud z lesa ozvalo několik výstřelů z kulovnice. A zase a zase. Dušan se téměř zaradoval, i když musel poněkud zaklonit hlavu dozadu, aby mohl ještě dýchat alespoň nosem. Divočáci zvedli rypáky vzhůru, nespokojeně zachrochtali a dali se na útěk vzhůru, k protějšímu vrchu.

Hodiny plynuly. Do Dušana se dala zimnice, ale celou tu dlouhou dobu už nezaznamenal další vzestup bahna. Už ho měla dost, ta mrcha, už ho potrápila i vyděsila, určitě už ho nechá být a pak, až se z jejího objetí dostane... ten zápal plic se určitě vyléčí a bude dlouho a dlouho ležet v teplé měkké posteli... už teď nějaké to živočišné teplo pocítil.

Střelba z kulovnice už dávno utichla.

Šeřilo se. Dušan uviděl přes větve stromu první hvězdu.

Zrovna si pomyslel, že nadešel čas, aby se pokusil o nemožné, protože čekat v bahně do rána, to už mu nedávalo smysl. Jenže zaslechl kroky! Tím místem, kterým šel nedávno on, se přibližovala postava. Dušan si pomyslel, že ten příchozí to tady musí znát, když jde těsně kolem bažiny a určitě tedy neudělá stejnou chybu, jako on.

Dušan Basarab viděl, že se příchozí vleče s nějakým nákladem, byl to igelitový pytel, takový, ve kterém bývá hnojivo nebo sůl.

Zbytek jeho fungujícího rozumu mu říkal, že je na tom něco divného, takhle na noc a do lesa. Jenže ti bezdomovci si nosí celý svůj majetek většinou sebou a tenhle tu prostě jen přespává.

Dušan si sumíroval, co na toho člověka zakřičí, musí to být jednoduchá a srozumitelná věta, aby ji ihned pochopil a udělal, co po něm bude chtít.

Čekal, až se muž, o tom neměl pochyb, že je to muž, přiblíží tak, aby ho v tom lesním šeru dokázal zaregistrovat. Neuměl si představit, jak se jeho hlava, vyčnívající z bahna, jeví někomu, kdo takové zjevení vůbec neočekává. Nebude ho považovat za nějaký kámen?

Srdce se mu rychle rozběhlo. Už už se chystal polykat bahno, které mu viselo na rtech a zavolat, ale najednou se zarazil.

Ten muž v bundě s kapucí přes hlavu se zastavil v místě, odkud Dušan Basarab udělal krok do neznáma, anebo do věčnosti, to se ještě neví, to osud ještě nerozhodl. Dušan cítil, že osud váhá. Ale Dušan váhal taky. Ten člověk s kapucí staženou do očí zřejmě obhlížel bažinu. Svůj náklad složil na zem.

Dušan Basarab si říkal, že ho podivín možná už zahlédl a zatím nevěří svým očím a hodnotí situaci. Dušan se tedy rozhodl zatím neplýtvat dechem. Místo křiku začal vyvalovat oči, kroutit jimi, zvedat obočí a dokonce se odvážil pomalu vytahovat z hustého bahna pravičku.

Snažil se upoutat mužovu pozornost, dát mu najevo, že není žádný odhozený odpad, žádná

pneumatika, nic takového, a hlavně není mrtvola, jak by si jistě při zběžném pohledu do bažiny mohl ten příchozí, ten z nebe spadlý posel, myslet.

Muž v kapuci nešťastného a promrzlého Dušana Basaraba zřejmě nepozoroval. Vytáhl provaz a začal se rozhlížet kolem.

Provaz! Kdyby k němu uvázal kámen a hodil mi ho sem... Třeba mě přece jen viděl a je jenom takový nemluva. Radši koná než mluví. Tohle blesklo v setině vteřiny Dušanovi hlavou.

Neznámý opravdu našel a zvedl kámen. Ale zbytečně velký, jak Dušan okamžitě usoudil a vzápětí ho po celém těle zamrazilo, ale bylo to něco jiného než bahno.

Muž v kapuci donesl balvan k nákladu, který sem nahoru do lesa jistě pracně a těžce dovláčel, začal se znovu rozhlížet kolem dokola, pak na chvíli spočinul bez pohybu, jako by se modlil.

Ticho kolem bylo těžké jako betonová zeď, vykřikneš a slova narazí na tu zeď a začnou krváčet. Dušan Basarab už se vůbec nechystal křičet. Byl v hodně velké nevýhodě. A uvědomoval si to. A přál si jedině. Aby ten člověk co nejdříve odešel. Aby provedl co provést chce a zmizel!

Se vztekem, který Dušan pocítil, se najednou cítil méně ospalý, méně zubožený.

Ten chlap v kapuci se probral ze svého strnutí a začal provazem omotávat donesený náklad, k němu připoutal balvan a mechanicky a tak nějak zlostně zatahoval na provaze uzel za uzlem.

Dušan Basarab si úpěnlivě přál, aby si ho ten chlap nevšiml. A možná že všiml, když na něj z močálu dělal ty marné ksichty na upoutání chlapovy pozornosti a jenom to hrál, že si ho nevšiml. Možná dělal jakoby nic, viděl přece, že je ve velké výhodě, že mu Dušan neuteče, že počká, že se s ním vypořádá až... pak.

Dušan Basarab horečnatě myslel na to, že se do toho bahna ponoří i s hlavou, až se chlap v kapuci obrátí zase směrem k němu, aby tam někam odhodil svůj náklad, nějaký svůj hřích, a o jeho hříchu Dušan nepochyboval.

Určitě to udělám, říkal si Dušan, naděje tu je, že mě neviděl. Bahno na očích, to bude to nejmenší. Dušan vlastně nevěděl, jestli ho jeho ztuhlé tělo poslechne, jestli dokáže udělat nějaký pohyb.

Hlavně ať už tu věc hodí! Co se s tím tak...

Než Dušan stačil domyslet důsledek svého chystaného činu, chlap v kapuci se postavil v pozici vzpěrače, v obou rukách svůj těžký náklad a nebyvale rychle a prudce ho mrštíł doprostřed bažiny.

Žuchlo to, mlasklo, Dušan nestačil ani mrknout, bahno, které se zvedlo mu plesklo přes zbytek obličeje, který mu ještě čněl nad močálem. A byla tma.

Byla tma jen pro Dušana. Nemohl už dýchat ani nosem. V pudu sebezáchovy vytlačil ruce z bahna. Chtěl si setřít mazlavou hmotu z obličeje ještě mazlavější hmotou na ruku.

S úlekem zjistil, že jeho ruce narazily na něco... „Ten debil mi to málem hodil na hlavu!“ Taková prkotina ho v té situaci ani neměla rozčítit, ale takový už je člověk.

Jednou rukou se snažil přidršet nákladu, který se jen neochotně nořil do bahna a druhou rukou si přetřel obličej. Stále toho moc neviděl, ale tolik viděl, že mizera v kapuci u močálu nestojí.

Igelitový pytel byl vzpurný, do bahna se nehrnul. A Dušan se ho odmítal pustit. Byla otázka vteřin, kdo z koho.

Bylo to, jako když se dva zoufalí tonoucí chytají jeden druhého.

Teď a nebo nikdy, řekl si Dušan a začal se sunout ve směru, kde viděl divočáky, ty svině mazané. Náklad zatím použil k tomu, aby měl volnou pusu, náklad ho o pár centimetrů nadlehčoval.

A najednou ho nadlehčoval ještě víc.

„Ten kretén ani šutr neumí pořádně uvázat,“ ulevil si Dušan, když ucítil, že se kámen vysmekl z provazu.

Topící si pomáhali navzájem, Dušan se držel provazu a nafouklý igelitový pytel držel jeho hlavu jakž takž nad úrovní bažiny.

Když si Dušan Basarab uvědomil, že se vzdálil od místa, kde strávil skoro celý den, asi tak pouhý metr, a že jeho boty se už neboří do hloubky, ale že už mu koukají ven zablácená ramena, tak... nejradši by se vrátil o ten metr zpět a posadil by se na dno.

Tuhle myšlenku ovšem okamžitě zahnal a přičetl ji vyčerpání.

Byl večer a na odboru si na Dušana Basaraba opět vzpomněli:

„Kde je ten nováček?“

„Ten Dušan?“

„Jo, ten, kdo jinej.“

„Prej odešel.“

„Ale proč? Vyřešil nám případ. My jsme měli končetiny, on to ostatní!“

„Mohli jsme to zapít.“

„Fakticky je v tahu?“

„Někdo tady říkal, že sedí v rychlíku na Slovensko.“

„Říká se taky, že potkal vraha s dobrým charakterem. Hodil mu prej záchranný laso. A to se jen tak nevidí.“

Po městě pobíhal značný počet Mikulášů a čertů, ale pouze ojedinělí andělé. Převážně bez křídel, patrně se obávali nárazového větru, který se proháněl ulicemi. V pekle asi bílili, čerti připomínali mlynáře. Od poledních hodin hustě sněžilo.

Zima se často mylí. Kalendářově začíná v prosinci a končí na jaře, toho roku však zaútočila již počátkem listopadu. Na horách spustili vleky, vločky se zatoulaly i do rovin, o námrazu žádné nouze. Prostě svízel. Mnohé automobilové plechy doznaly značné újmy. Koncem listopadu však přišla obleva, ale na Mikuláše zima zase vycenila zuby.

Vendelína Šáru zahnal studené počasí do baru v Nádražní ulici. Pohostinských podniků tam bylo několik. Herny starého pána nelákaly, zvolil bar Šakal, protože se nacházel přímo proti autobusové zastávce. Spoj hromadné dopravy na Jižní sídliště měl jet za hodinu a čekat v té kalvárii venku, dejte pokoj!

V baru vládlo šetrné přití. V zadním rohu mladičká dvojice nedbala na hygienu, zapomínáje, že polibek je líbezný zdroj infekce. U barového pultu seděl na vysoké stoličce podivný muž. Napříč vyholené hlavy se táhl ve stupidním sestřihu jakýsi zelený pruh. V uchu se pohupovalo něco jako vánoční stromeček. Svérázné oblečení připomínalo Komanče, jehož znudila válečná stezka a dal přednost civilizaci. Třásně na rukávu mohly být ozdobným doplňkem nebo součástí roztrženého rukávu. V tom příšerí se to nedalo spolehlivě rozlišit. Zdálo se, že muže zajímá pouze obsah sklenky, která před ním stála. Z koutku úst visela nezapálená cigareta. Dbal stupidního omezování osobní svobody, jinak to neviděl, ale nikde nestálo, že hosté nesmějí držet cigaretu v ústech. Pokládal to za projev revolty. Nohavice měl vysoukané do poloviny hubených lýtek. Nohy vězely naboso ve vysokých botách, připomínajících starodávné škorňe. Neměly jazyk, suchý zip nebo tkaničky.

Za barem stála pohledná představitelka zralého ženského pokolení. Stále působila svěže, ale pravděpodobně již značně dlouhou dobu a stálo to hodně námahy a peněz. Rovné plavé vlasy splývaly na ramena jako nehluchý vodopád, tenká linka úst prozrazovala permanentní nelibost a bleděmodré oči probouzely vzpomínku na ledovou kru, která potopila Titanik.

Vendelín Šára, dvaasedmdesátiletý emeritní lesní inženýr, vyčkal objednaného grogu a vytáhl z kapsy noviny. Byl ze staré školy, četl je denně. Většinou v nic nebylo nic nového, ale zvyk je železná košile, starého berana kozímu mečení nenaučíte. Také si každý den zapisoval nejdůležitější události. Převážně pouze datum.

Komanč v baru se pokusil navázat hovor s barmankou. Byl to zvědavý člověk, vyptával se na jakousi Žofii. Dočkal se jen strohých, jednoslabičných odpovědí. Nebo nelibého pokrčení ramen. Kde padá příliš mnoho otázek, tam odpovědi stejně ztrácejí na věrohodnosti. Barmance došla trpělivost, pronesla „promiňte,“ otočila se zády a na opačném konci baru předstírala leštění skla. Působila zdáním introvertky, která si jako útrapy vsugerovala mnohé, co bylo jiným potěšením.

V baru vládlo pokojné ticho. Pouze v ústředním topení občas zašumělo či zapraskalo, na ulici loudavě přejelo auto, aby od jeho kol nestříkala špinavá voda až na chodník. Sněžilo nehluchně, ale stále hustěji. Ulicí projel pluh a k nelibosti chodců shrnul břečku z vozovky na chodník. Za zády emeritního lesního inženýra se cicalo mládí, Komanč u pultu rozmazával prstem čirou kapku a Vendelín Šára se věnoval novinám.

Klid však netrval dlouho. Dveře se otevřely a stanul v nich Mikuláš. Červenobílý. Nápadně působil především mléčně bílý plnovous. Byl to kolohnát, musel se sklonit, aby vstoupil a vysoká čepice nedoznala úhony. Nepřinesl dárky. Dokonce ani punčochu s uhlím, jak to měli Mikulášové ve zvyku v časech, kdy hyperaktivní děti byly pokládány za zlobivé a panovala nouze o uhlí. Levou ruku držel v kapse, pravá v rukavici stále tiskla kliku, jako kdyby chtěl zabránit ve vstupu svým tradičním průvodcům. Žádné však neměl. Čerta, anděla, nikoho. Vystačil si sám.

Barmanka se ohlédl a tenké rty zvlínil prchavý náznak úsměvu. Emeritního lesního inženýra Vendelína Šáru napadlo, že by výskyt Mikuláše v baru měl zapsat jako pozoruhodnost a mladé

v zadním rohu by nevyrušilo ani slabší zemětřesení, nadále se soustředěně věnovali nehygienickému, leč libému počínání.

Komanč u baru se pootočil a v jakémsi jarém poznání pronesl: „Ty vole!“

Mikuláš byl možná nedůtklivý člověk a infantilní oslovení se jej dotklo. Vytáhl levou ruku z kapsy, namířil na Komanče pistoli a neprodleně stiskl spoušť. Hlasitý výstřel působil v tichém baru krajně nepříhodně. To napadlo Vendelína Šáru. Byla to jeho finální myšlenka. Zahřměl totiž další výstřel. Minul padajícího Komanče, odrazil se od plochy z odolného materiálu a zasáhl spánek starého muže. Třetí výstřel adresoval Mikuláš sklenkám zavěšeným nad barovým pultem. Tříštění skla zaznělo jako refrén ošklivé písně. Mikuláš schoval zbraň a najednou tam nebyl, pouze dveře se samovolně nehlučně dovíraly. Následovalo několik vteřin absolutního ticha. Potom začala dívka v rohu ječet a kvílet, zvuk nabíral na intenzitě a zahltil prostor.

„Zavři jí hubu,“ vykřikla barmanka na mladíka a sáhla po mobilu.

Policie přijala hlášení o střelbě v baru Šakal v osmnáct hodin dvanáct minut.

„Mord jako z televize,“ prohlásil inspektor Just. „Mikuláš! Obnošená vesta!“

„Ale účinná!“

„Viděl jsem takový film. Tuším, že kanadský. Mikulášové přepadli banku. Hrál v tom Belmondo.“

„České prostředí je skromnější, vystačíme s malým barem,“ namítl inspektor Čemus, nesoucí za vyšetřování odpovědnost. „Ti dva mládežníci se probrali až po prvním výstřelu. Na vchod neviděli, sklouzli pod stůl a teprve později zjistili, že Mikuláš nepřišel na guláš, ale vraždit. Barmanka je v šoku, počkáme, až se trochu sebere. Máme dva mrtvé. Pokojný důchodce z Jižního sídliště sotva někomu překážel. Jedině snad dědicům.“

„Nebo blouznivým ekologickým aktivistům,“ poznamenal inspektor Just. „Šára měl třicet roků na starosti těžbu. Zřejmě byl zasažený odraženým projektilem. To znamená, že Mikulášovým terčem byl Vilém Bezděk. Říkalo se mu Komanč Vilém. Jeho příjmení jsme znali my, u soudu a na obecním úřadě, kde měl hlášené trvalé bydliště. Kdysi dostal podmínku za drobné krádeže. Před třemi roky ho v Hradci vyšetřovali v souvislosti s přepadením předměstské pošty, Neměl alibi, ale nic mu nedokázali. Přepadení provedli dva pachatelé. Primitivně, ale snad právě proto uspěli a odnesli si dlouhé peníze. Část bankovek se dostala do oběhu poprvé, banka znala jejich čísla, ale dosud nebyla žádná zachycena. Komanče skoro půl roku hlídali, potloukal se většinou po okolí. Asi ho to tam přestalo bavit a vrátil se do rodního města.“

„K nám,“ řekl inspektor Čemus. „Útočiště našel v ubytovně Baltazar. Než ji na loni na podzim definitivně odepsali. Zalistujeme ve starých spisech,“ řekl Čemus. „Se starými spisy je tomu jako se starými pravdami, už je nikdo nezná. Pokusíme se ověřit, s kým se Komanč Vilém stýkal, kde se nejčastěji vykytoval, komu se vyhýbal. Počítejme s tím, že na někoho něco věděl. Nebo již dlouho něco věděl, ale neznal původce. Zdroj neplechy, ve které nemusel být namočený. Znenadání začal někoho ohrožovat.“

„Vsázíš na pokus o vydírání?“

„Sotva. Komanč nebyl hlupák, proto nikdy neklesl až na dno. Nežebrał, nekradl. Uměl si opatřit peníze. Nepršely mu, ale kapka ke kapce... Možná nás to mělo trknout. Ta tragická událost v baru nebyla jen promyšlená vražda, ale rovnou poprava.“

„Abychom nejeli po slepé koleji,“ vyslovil Just obavu, aby všechno bylo jinak. „Vraždící Mikuláš šel třeba po Šárovi a Komanč se k tomu náhodou připlétl!“

„Žádné alternativní řešení samozřejmě nepustíme ze zřetele,“ řekl Čemus. „Co víme o barmance?“

„Jmenuje se Sabina Baxová. Sedmatřicet, bezdětná, netrestaná, středoškolské ekonomické vzdělání, před patnácti roky rozvedená, exmanžel zmizel kdesi ve světě. Momentálně vdova. Druhý manžel měl dva akademické tituly. Matematik. Matematici jsou nudní lidé, mají všechno předem

spočítané. Moc jim to neladilo. Hádky, odchody, návraty. Baxa pracoval jako analytik v bance. Měl dva koníčky. Peníze a parašutismus. S tím začal na vojně a vydrželo mu to do padesáti. Jenomže někdy padají z nebe i učení. Každý ovšem jenom jednou. Minulé jaro se mu neotevřel padák. Někde na Slovensku, měl tam kamaráda z doby vojenské základní služby a z pozdějších soutěží ve skocích na přesnost přistání. Tady ve městě se jeho smrt příliš nerozkřikla. Baxová musela do práce. Měla konexe, v rychlém sledu vystřídala tři úřady. Nevycházela s kolegyněmi, nerespektovala nadřízené, konexe vyčpěly, skončila v baru Šakal. Stále patří Žofii Válkové, která sedí na distribuci narkotik. Nájemcem je příčinlivý bratr Baxové, provozuje ve městě šest barů a hospod, dvě herny, tři kiosky s rychlým občerstvením a sázkovou kancelář.“

„Žofie Válková měla mladého přítele, který jí dělal barmana a poskoka pro všechna využití,“ řekl Čemus. „Jmenuje se Marek Urbanec. Zavražděná lékařka byla jeho teta. Distribuovala narkotika stálým klientům rovnou do bytu.“

„V lékařské brašně“

„Trochu nás to tehdy šokovalo. Bankovky schovávala v doma mezi stránkami knih. Chorobná hamižnost. Nedala se vyloučit psychická porucha. Jenže na tom už nezáleželo. To všechno pamatujeme, dělali jsme na tom. Urbanec dostal stejnou paletu jako Žofie Válková. Komanč Vilém se v těch dnech vyskytoval ve městě, zdržoval se tady ještě krátce po vraždě, potom se vypařil. Praktikuje to tak celé roky.“

„S vraždou neměl nic společného.“

„Znal vraha,“ připomenul Čemus

„Horváta znala spousta lidí.“

„Musíme zjistit, kdy se Komanč vrátil do města,“ řekl Čemus. „A ke komu. Ve staré cihelně nenocoval, na to byl velký frajer. Ubytovnu Baltazar zbourali. Prověř to! Zkusím promluvit se Sabinou Baxovou.“

- - -

Přijala inspektora Čemuse decentně oblečená. Celá v modrém, včetně punčoch. Jen šáteček kolem krku byl fialový. Však návštěvu zdvořile ohlásil, aby ji nezastihl v nedbalkách. Netajila rozladění, ale věděla, že není zbytí, v barech se zatím každý den nestřílelo. Natož aby tam zemřeli dva lidé najednou.

„Obskurní záležitost,“ pravila ponuře, jako kdyby událost bagatelizovala. Snad nezáměrně. „Taková mrzutost odradí hosty!“

„Ale přivábí zvědavce!“

„Myslíte?“

„Věřte tomu,“ ujišťoval inspektor Čemus. „Mám v tom směru četné zkušenosti. Zvědavost vždycky zvítězí nad obavami. Ale přejdeme k věci, paní Baxová. Zнала jste Viléma Bezděka dobře? Říkalo se mu Komanč Vilém.“

„Neznala jsem ho vůbec,“ pravila Sabina Baxová. „Až do minulého pátku. Objevil se takhle navečer, v baru bylo plno, protože venku lilo jako z konve. Rozhlížel se, tvářil se zaskočeně, ale měla jsem pocit, že to trochu hraje. Možná někoho hledal nebo na někoho čekal. Na někoho jiného, než na Žofii Válkovou. Měla jsem z toho člověka takový divný pocit. Až mrazil. Jako kdyby se při jeho příchodu otevřela hrobka. Už ho jeho oblečení!“

Inspektor Čemus nedbal dramatického líčení, působilo přehnaně a strojeně. „Co si objednal?“

„Pivo s rum. Dostal pivo. Rum nevedeme, jiný alkohol odmítl.“

„Čím platil?“

„Právě to mě dost udivilo,“ připustila. „Vypil dvě piva a platil tisícovkou. Asi poznal, že jsem překvapená, čekala jsem hrst drobných. Zatvářil se, jako kdyby tu tisícovku šlohnul babičce z úspor na funus.“

„Tržbu odevzdáváte?“

„Každý druhý den.“

„Co si poručil včera?“

„Pivo. Bez rumu. Šklebil se jako klaun.“

„Zaplatil?“

„Nestihl to. Začal vyzvídat. Napřed jsem to pouštěla jedním uchem dovnitř a druhým ven, ale když zase spustil o Žofii Válkové, zpozorněla jsem.“

„Pověděla jste mu, kde by ji zastihl?“

„Nenapadlo mne to. Jen jsem řekla, že jsem o ní slyšela a předstírala jsem, že mám práci. Ta ženská si hrála na honoraci. O takového počmáraného šaška by si neotřela ani špičku boty. Něco si mumlal. Potom přišel Mikuláš.“

„Pozdravil?“

„Ne.“

„Popište ho,“ požádal inspektor Čemus.

„Mikuláše? Mikuláš jako Mikuláš! Jasně červený hábit až pod kolena, červené nohavice, vysoká čepice, trochu zasněžená, protože venku chumelilo, kanonýrský knír, plnovous až na břicho.“

„Jak se pohyboval?“

„Stála jsem zády ke vchodu. Obrátila jsem se, když jsem zaslechla jsem, že se dveře otvírají, ucítila jsem proud studeného vzduchu. Když jsem se obrátila, stál uvnitř. S rukou na klice, jakoby se rozmýšlel, jestli nemá vycouvat a zamířit do mateřské školy.“

„Kterou rukou držel kliku?“

„Počkejte... Pravou? Ano, pravdou!“

„Měl berli?“

„Měl pistoli. Vytáhl ji z kapsy a začal střílet. Levou rukou!“

„Vytáhl pistoli z kapsy?“

„Z toho hábitu,“ upřesnila. „Třeba ji měl v rukávu. Všechno se seběhlo strašně rychle a bar není operační sál, vhodnější je tlumené osvětlení.“

„Mikuláš mířil na Komanče u baru nebo na starého pána u stolku?“

„Na bar. V první chvíli jsem se lekla, že jde po mně!“

„Existuje důvod, proč by někdo usiloval o váš život?“

„O žádném nevím.“

„Řekl něco?“

„Ani muk!“

„A Komanč u baru?“

„Ten promluvil.“

„Co řekl?“

„Ty vole!“ Rychle dodala: „To opakuji jeho slova. Víc nestihl.“

„Mezi muži poměrně frekventované úsloví,“ řekl Čemus.

„Oslovují se tak i mladé holky, to byste koukal!“

„Ale jen nedopatřením se takové oslovení používá při komunikaci s neznámými lidmi,“ řekl inspektor Čemus.

„Vidíte,“ pronesla Sabina Baxová o poznání živěji. „Zdálo se mi, že ten člověk u baru Mikuláše zná. Že poznal, kdo se za Mikuláše vydává.“

„Zkuste si odmyslet přestrojení,“ požádal Čemus.

„Vysoký chlap. Ramenatý, hřmotný. Možná trochu pivní pupek. Držel se zpříma. Ve dveřích se musel maličko sehnout, ale opatrně, aby si neshodil čepici.“

„Když přišel?“

„Když odcházel. Pozpátku!“

„Pistoli držel stále v ruce?“

Zamyslela se, potom rozpačitě přiznala, že hned po třetí ráně zavřela oči a zakryla si tvář

dlaněmi, chránila si oči, protože na ni padaly střepiny. Natáhla před sebe ruce. Na hřbetech měla několik leukoplastů. Jednu měla i na krku, šáteček ji zakrýval jen částečně. Drobná ranka se zračila i na lícni kosti.

„Měla jste padnout na podlahu!“

„To mě nenapadlo. Také mi to připadá nedůstojné. Zlu bychom měli vzdorovat, nikoli ustupovat! Zatím mě ovšem ještě nikdo nepřepadl. Jak to vypadá, budu si muset zvykat,“ poznamenala trpce. „Už jste něco zjistili?“

„Něco málo,“ řekl inspektor Čemus.

Nebyl toho větel, ale na poměrně krátký časový úsek docela uspokojivé množství. Pistoli měla policie v evidenci, střílelo se z ní před třemi roky na hradecké poště, tehdy jen do kamery a do stropu. Pro zastrašení.

Dosud nevěděli, kde Komanč Vilém, správně Vilém Bezděk, našel přístřeší. Měl však u sebe dokonce dva kroužky s dozickými klíčky, načatý balíček cigaret, levný zapalovač, vystřelovací nůž zahraniční výroby, tři párátka v papírovém obalu, půlcoulový měděný šroub, ušmudlaný kapesník, jednoduchý šperhák, toaletní papír, tři křížaly, opotřebovanou padesátikorunu, dvě pětikoruny a téměř novou tisícikorunu. Pocházela se série, odcizené na hradecké poště.

- - -

Jeden projektil vyprostili ze stropu nad barem, dva získali po pitvách. Ráže sedm pětadesát, jako vražedná zbraň, jejíž hlavní se vydaly na zhoubnou pouť. Pitevní zprávy vyšetřování kupředu neposunuly. Potvrdilo se však, že čára událostí vytvořila kruh. Vilém Bezděk zvaný Komanč Vilém našel útočiště u Helgy Horvátové, manželky Čenka Horváta, vraha lékařky, která distribuovala drogy. Horvátová byla stále vdaná, ale jako kdyby vdova. Čeněk Horvát byl odsouzen na čtvrt století. V jeho věku malá šance, že si ještě někdy s někým domluví setkání ve třináct u hodin a zajdou na pivo.

Helga Horvátová hořkovala. Hořkovala i její nezletilá dcera, která v minulosti několikrát svévolně opustila domovský přístav, permanentně plný svárů. Naříkaly družně, svorně, okázale a nepříliš přesvědčivě. Když dohrály připravený part, odvedla si dceru mladá kriminalistka, aby ji vyslechla zákonným způsobem, zatímco matka obratem přeladila a s číhavým výrazem vyčkávala.

„Tak se zase po delší době potkáváme,“ oslovil ji inspektor Čemus, než přistoupil k předepsaným formalitám. „Radost z toho nemám.“

„Tak jsme na to dva,“ hlesla a opatrně nasadila rozladěný tón: „Proč mi vaši biřicové obrátili barák naruby? Co hledali?“

„Cokoli,“ řekl inspektor Čemus. „Příkladně motiv vraždy. Rutinní postup.“

„Z čeho budeme žít,“ posteskla si Helga Horvátová. Nebyla to otázka. Pouze povzdech. „Muže mi zavřeli, Viléma někdo zastřelil, co si počnu? S holkou na krku!“

„Kdy se k vám Bezděk nastěhoval?“ otázal se inspektor Čemus.

„Někdy v červenci.“ A hned dodala: „Ve čtvrtek sedmého.“

„Znali jste se?“

„Trochu. Kdysi se stýkal s manželem. Náhodou jsme se potkali na nádraží, zrovna přivandroval odněkud z Moravy. Neměl kde složit hlavu. Nabídl jsem mu podnájem.“

„Byl při penězích?“

„Vrátil se jako švorcák, ale brzo se zmátořil. Uměl se ohánět.“

„V jakém směru.“

„Ve všech směrech,“ prohlásila s mnohoznačným úsměvem.

„Pracoval?“

„Asi jo. Kde by jinak splášil oběživo?“

„Že se na to ptáte zrovna vy, paní Horvátová,“ napomenul ji inspektor Čemus taktně. „Nezajímalo vás, kde pracuje?“

„Povídal, že zaskakuje na dráze. Jak potřebují.“

Inspektor Čemus to raději nerozváděl, ačkoli věděl, že to tvrzení bude třeba ověřit. „S kým se

Bezděk stýkal?“

„Měl spoustu kámošů.“

„S kým se stýkal důvěrněji,“ naléhal inspektor Čemus. „Zkuste si vzpomenout.“

„Já s ním všude nechodila!“

„Tak jinak,“ řekl inspektor Čemus. „O kom mluvil?“

„Moc řečný nebyl, dost mi to vadilo. Abych z něho všechno páčila heverem.“

„Heverem se nepáčí.“

„Ano, samozřejmě,“ přitakala mechanicky. „Byl samá tajnost.“

„Nedostal se s někým do sporu? Nepohádal se, nepopral...“

„Vilda byl učiněný dobrák,“ prohlásila Helga Horvátová. „Mouše by neublížil!“

Inspektor Čemus si představil, jak to po mikulášské nadílce vypadalo v baru Šakal, ale ani to raději nerozváděl.

„Někdo ublížil jemu,“ řekl. „Záměrně! Promyšleně! Převlečený za Mikuláše! Určitě měl konkrétní důvod. Co takhle žárlivost?“

„Blbost,“ pronesla Helga Horvátová. „Pořádně si mě prohlédněte! Vypadám jako ženská, o kterou by se chlapi ještě rvali? S holkou na krku! Před deseti roky snad.“

„Tak ještě jinak,“ zkusil štěstí inspektor Čemus. „Existoval někdo, komu se Bezděk snažil vyhýbat?“

„Proč by...“ Začala, odmlčela se, zahleděla se stranou, jakoby očekávala spasitele. Nebo ve spleti vzpomínek zajiskřilo a postrádala jistotu, zda je to dobře či špatně. „Jak vás to napadlo? Jeden takový byl. Jednou dokonce přišel až k nám. Musela jsem Vildu zapřít, schoval se v komoře.“

„Proč právě tam?“

„Okénko vede do zahrady. Říkal mu úniková cesta.“

„Podal vám nějaké vysvětlení?“

„Kdysi byli za kamarády, ale pak se to mezi nimi pohnojilo. Vilda o tom nechtěl mluvit. Nenaléhala jsem, jsou věci, o kterých je lepší nevědět. Jednou jsme toho mezulána náhodou potkali, na podzim, už bylo dost nevlídně. Odtáhl Vildu stranou a něco do něho hustil.“

„Domlouval mu?“

„Možná. Ale vypadalo to spíš jako vyhrožování.“

„Jak vypadal?“

„Byl to habán. Trochu při těle. Dlouhé vlasy. Mastné, jak kdyby je natřel herou. Hadí oči. Když se na mne podíval, měla jsem dojem, že jsou úplně nehybné. A měl křivý nos.“

„Knírek?“

„Viděla jsem ho zblízka dvakrát, ale pokaždé byl oholený.“

„Nějaká jizva? Nebo tetování!“

„Nic takového, ale vpředu mu chyběly zuby. Mezerou by byste projel na koni!“

„Jízda na koni mě nikdy nelákala.“

„Ani na houpacím?“

„Nevzpomínám si, Víc mě lákaly vlaky, bydleli jsme u nádraží,“ řekl inspektor Čemus. „Zkusíte s naším specialistou sestavit portrét toho muže. Jak chodil oblečený?“

„Normálně. Slušně. Ale nic moc, asi nechtěl být nápadný. Prostě na sebe vždycky navlékl, co mu zrovna přišlo pod ruku,“ usoudila Helga Horvátová.

„Bezděk si na parádu také nepotrpěl,“ poznamenal inspektor Čemus.

„Však jsem se mu něco domlouvala! Koupila jsem mu šíleně drahou parádní košili. Proužkovanou! Líbila se mu, ale myslíte, že ji vzal na sebe? Naříkala jsem, že mě budou v ulici pomlouvat, ženská má o svého chlapa dbát, jenže měl dubovou palici.“

„Třeba nechtěl dávat najevo, že přišel k penězům, aby se někdo nezeptal, jak si k nim pomohl!“

„To mě napadlo také.“

„Vycházel s vaší dcerou?“

„Jako s vlastní. Samá sranda. Hana přestala chodit za školu a utíkat z domova.“

„Znala jste pana Šáru? Vendelína Šáru! Bydlel nedaleko vašeho domku.“

„Nikdy jsem žádného Vendelína nepoznala. To byl ten druhý?“

„To byl ten druhý,“ potvrdil inspektor Čemus. „Odkákal to náhodou, vrah střílel na Bezděka. Škoda, že neznáte jméno člověka, kterému jste ho musela zapřít.“

„Kdo vám to nemluvil?“ pravila Helga Horvátová s upřímným údivem. „To jste vedle jako jedle! Vilda mu říkal Pepa Vítr. Ale jmenoval se jinak.“

Rázem jako kdyby zahřmělo a hřmění pohnulo ekliptikou.

„Josef Větrovec,“ řekl inspektor Čemus.

- - -

„Dávno pominuly zatuchlé doby policejních přihlášek k pobytu,“ posteskl si inspektor Čemus a rozpomněl se na vousatý vtip o policajtech. „Současní policisté o nich možná někdy slyšeli nebo četli. Ti, kteří dovedou jen číst. Ti, kteří dovedou jen počítat, o nich možná něco slyšeli.“

„Jestli v Nádražní ulici opravdu střílel Pepa Vítr, už je za sedmi řekami a sedmi devíti horami,“ řekl inspektor Just.

„Nebylo jich v pohádce devět?“

„Sedmička je sympatičtější číslo,“ namítl inspektor Just. „Stejně jako Komanč Vilém mění Pepa Vítr prozíravě místo pobytu. Sejde s očí, sejde s myslí.“

„Někde bydlel musel,“ pronesl Čemus. „Mezi bezdomovce nespádl, oba to jenom předstírali. Vždycky se v něčem vezli, ale nikdy nepřekročili virtuální hranici působení, vymezenou pořádkové policií. Naše město pro ně zřejmě bylo bezpečným závětrím.“

„Jak to vypadá, udělali ránu na té hradecké poště. Čísla části bankovek jsou známá. Zatím nepřišly do oběhu. A najednou máme zastřeleného, který má hledanou tisícovku v kapse! Utratit jich mohl víc, ne každý hned chvátá s tržbou do kampeličky.“

„Komanč Vilém a Pepa Vítr byli filištíni, nespádli s hrušky, aby kořist hned obratem pouštěli do oběhu,“ řekl Čemus. „Tu pistoli, kterou se střílelo na hradecké poště a která zabila Komanče Viléma, mohl vrah koupit. Určitě by s tím vyrukoval. Zajímejme se o motiv vraždy!“

„Peníze,“ pravil inspektor Just. „Ukradené, uschované a jedním z pachatelů pouštěné předčasně do oběhu.“

„Helga Horvátová se vyzná,“ doplnil inspektor Čemus. „Je to chytrá osoba, ale měla smůlu na chlapy.“

„Nebo naopak! Nabídla Komančovi přístřeší, ale lidumilnost jí vždy byla cizí.“

„Stále je to celkem zachovalá ženská. Bezděk nikdy nepoznal rodinný život. Od dvou let vyrůstal v dětských domovech, potom se potloukal po různých ubytovnách, střídal zaměstnání, až opustil to polední a začal se život pochybným způsobem. Najednou se ocitl v rodinném prostředí. V klasické sestavě. Muž, žena, dítě. Peníze před bankami nerozdávají, sáhl na kořist z hradecké pošty.“

„Předčasně,“ řekl Just.

„Předčasně,“ potvrdil Čemus. „Pepa Vítr dostal strach. Pokusil se Komančovi domluvit. Když poznal, že neuspěje, uchýlil se k radikálnímu řešení, protože jen mrtví nejsou nebezpeční. Momentálně nebezpečný je ovšem Pepa Vítr, protože je ozbrojený.“

„A jsme zase na začátku,“ povzdechl Just. „Kde ho hledat?“

„Hledejme kostým.“

„Kostým?“

„Kostým Mikuláše,“ upřesnil inspektor Čemus.

- - -

Řada „Mikulášů“ disponovala vlastním kostýmem, stejně jako vhodným vybavením pro čerty a andělská stvoření. Další využívali služeb půjčovny svatebních šatů a rozličných kostýmů pro

maškarní plesy, masopustní dovádění a podobné taškařice, kterou provozovala jistá bývalá švadlena. Toho roku se „kšefty hýbaly,“ jak prohlásila, a protože půjčovala výlučně po předložení občanského průkazu, znala jména všech zákazníků. Jenom jedna zákaznice si vypůjčila výhradně vybavení pro Mikuláše: Růžena Sedmíková, Nádražní dva nula devatenáct, šesté poschodí osmipatrového oranžového paneláku, stojícího přímo proti baru Šakal. Čtyřicetiletá, bezdětná a dlouho rozvedená prodávala deštníky v nákupním a zábavném středisku. Za svobodna Větrovcová, sestřenice Pepy Větra.

Uspěchaný zásah nebyl na místě. Kromě samotného – zatím jen potencionálního dvojnásobného vraha – byly ve hře peníze z hradecké pošty. Jak situace naznačovala, značná část kořisti dosud odpočívala a vyčkávala svého času jako slípka klasu.

Ráno bylo kalné, ponuré, nepřívětivé a temné. Nízké mraky obtížené sněhem občas vyslaly hrozivý signál prostřednictvím sněhových vloček, v ulicích čvachtala břečka z prosoleného sněhu. Okna paneláku v Nádražní ulici se postupně rozsvěcovala a zase zhasínala. Růžena Sedmíková opustila dům v osm dvacet, ale v jejím bytě se stále svítilo. Pravda, mohla zapomenout zhasnout, ale když k tomu v devět dvanáct došlo... „Pepa Vítr,“ upozornil inspektor Čemus všechny na příjmu o málo později. Z oranžového paneláku vyšel vysoký muž s beranicí na hlavě. S rukama v kapsách prošívané bundy vykročil směrem k nádraží. Tou dobou se na ulici pohybovali jen ojedinelí chodci a snad žádný z nich si nepovšiml, že vysoký muž s beranicí zmizel v autě, které se vzápětí rozjelo.

Nakonec byl odhalen i úkryt s kořistí z hradecké pošty. Zasluhou systematického šetření vešlo ve známost, že Růžena Sedmíková vlastní chalupu na samotě Krčín. Převážně značně letití obyvatelé tří ze čtyř stavení poznali na fotografiích Bezděka i Větrovce. Kdysi se tam často zdržovali společně, v poslední době občas přijížděli pouze Větrovec se Sedmíkovou. Viléma Bezděka neviděli dlouhou dobu, ten o to patrně ani nestál a navštívil samotu nenápadně, v noci. Žádný problém, vlastnil klíče, které měl u sebe v okamžiku smrti.

Když Pepa Vítr zjistil, že skrýš se stala cílem návštěvy, hned věděl, odkud hrozí nebezpečí. Komanč Vilém na domluvy nedal, peněz chtivá Horvátová jej tlačila ke zdi. Ohrožený partner Pepa Vítr váhal, obavami jatá sestřenice Sedmíková však neustále poštívala, varovala a naléhala. A možná to bylo prostší, prostě se nechtěli dělit. Tak se stalo, že z jiné skrýše byla vyňata pistole. Vyčištěna a vyzkoušena v zasněženém lese, stala se patrně až později neobvyklou součástí mikulášské výstroje. Sedmíkové stačilo zavolat Komančovi Vilémovi, zmínit se o ochotě rozdělit kořist a pozvat ho do baru Šakal. Odvést jej někam do ústraní by nebylo obtížné. Přišel, jenomže bar kypěl rykem chlapské zábavy, jak zpívali W+V v písni o babičce Mary.

Tehdy se zrodil nápad s Mikulášem.

Martina se zakousla do jablka s takovou vervou, až zapraskalo. Dřeň vrzala o zuby, sladká šťáva naplnila ústa. Milovala tahle drobná, voňavá a červená jablíčka. Žádné sterilní produkty chemického průmyslu, ale čisté ovoce v nejvyšší bio kvalitě, vypěstované na jihu Čech.

Kupovala je na tržišti. Ani teď, v prosinci, kdy farmáře postupně vystřídali výrobci vánočních ozdob, tady ten barevný stánek nechyběl. A za pultem zase ta milá dívka v batikované sukni, na každého se usmívala a zuby jí svítily z ošlehané tváře. Martina nakoupila rovnou dvě kila.

Když si kousla podruhé, ta lahodná, čistá, plná chuť v ní probudila tak silný pocit viny, že musela sousto vyplivnout do dlaně. Chvíli bojovala s puzením k dávení, ale rozdýchala to.

Její tělo prostě nechtělo dovolit, aby cítila jakoukoli rozkoš.

Už je to deset dní, co Lenka zmizela. Martina cítila, že dokud dceru nenajde, nebude si moci kousnout do jablka ani pomilovat se s manželem. Nekoupí si nic hezkého na sebe. Nebude žít.

Když svírání v žaludku trochu povolilo, vrátila se k práci. Nemůže se tomu poddávat, naopak, jediná možnost je bojovat. Bojovat, dokud své dítě opět neuvidí.

Pavel ji každý večer uklidňuje. Holka se jenom zatoulala. Ale Martina odmítá poslouchat jak svého muže, tak policisty. I oni radí, aby se uklidnila, že do Vánoc je holka doma. Jako kdyby se proti ní všichni spikli.

„Miláčku, neboj se, Lenka se neztratila. Jenom nechce, abychom ji našli. Policajti mají pravdu, vždyť si sbalila věci, vybrala kapesné, prostě někam vyrazila. Byl to plán. Až se dá dohromady, nebo až jí dojdou peníze, vrátí se. Vyrazila za nějakým dobrodružstvím,” začíná každý večer.

Ten chápavý výraz v Pavlových očích ji pomalu dohání k šílenství. „Kam by uprostřed zimy vyrážela? Začne jí zkouškový, taková přece nikdy nebyla, aby kašlala na rodinu nebo na školu. A o prázdninách byla skoro měsíc v Thajsku, kam by proboha měla ještě vyrážet?”

Už neumí potlačit hysterii, která se jí vkrádá do hlasu. Před týdnem se jí to ještě dařilo, ale dnes už ne.

„Třeba ji ta škola nebaví. Nechtěla nastoupit do druhého semestru a bála se nám to říct. Ví, že bychom se na ní zlobili. Hlavně klid, miláčku. Musíme počkat. Neměj strach. Kdyby šlo o něco divného, policajti by rozjeli pátrání.”

Nakonec se nechá obejmout, ale skoro necítí jeho paže, ve kterých se vždycky cítila tak jistě, tak chráněná. Pavel nemá tušení, co Martina prožívá. Je přeci Lenčina matka, má se svým dítětem přímé spojení. Neumí to popsat, ale někde v jejím nitru se rozezněla varovná struna, která už nepřestala drnčet. Pořád to v ní vibruje, temný podtón, černá skvrna někde pod srdcem.

Její holčičce hrozí nebezpečí.



Před týdnem vešla do Lenčina pokoje. Snažila se najít nějaké stopy, dopis, lístek se vzkazem, deník. Pokoj byl vzorně uklizený, což nebylo běžné. Zdálo se, že nezmizelo ani tolik oblečení. Venku mrzlo, ale Lenka si nevzala ani lyžařskou bundu.

Martina proseděla v tom pokoji skoro celý den, rukama hladila ustlanou přikrývku na posteli. Potom jí to došlo.

Na stole ležel zaklapnutý notebook. Vedle počítače oprýskaný mobilní telefon. Vypnutý.

Rázem pochopila, že Lenka se rozhodla opustit celý svůj dosavadní život. Počítač a mobil nosila všude s sebou, neustále s někým komunikovala po internetu, pořád sledovala, co dělají kamarádky a psala nesmyslné statusy o tom, co zrovna jí, na co se dívá v televizi nebo kdo ji zrovna štve nejvíc.

Pokud tohle všechno nechala za sebou, je její zmizení vážnější, než si myslí policisté nebo manžel. Tohle prozření Martině vyrazilo dech. Zároveň jí ty opuštěné přístroje dodaly špetku naděje. Otevřela víko notebooku.

Počítač se probudil, jako kdyby usnul jenom na chvilinku. Martina s úlevou vydechla, když po ní nechtěl žádné přihlašovací údaje. Otevřela prohlížeč a vyťukala adresu Facebooku. Heslo byl uložené, Martina se ocitla na profilu své dcery. Bylo to ještě podivnější, než prohledávat její prázdný pokoj. V rohu obrazovky červeně svítily nepřečtené zprávy. Bylo jich přes dvacet. Po krátkém zaváhání klikla na ikonu. Už se dceři vloupala do počítače, tak proč by teď couvala.

Pročítala zprávy od Lenčiných kamarádek, od spolužáků. Všechny si byly podobné.

Kde sakra seš? Proč jsi včera nepřišla? Ty už nechodíš na facebook nebo co?

Její matka zjevně nebyla jediná, kdo Lenku postrádal. Stejně jako zmizela svým rodičům, opustila její dcera i své dosavadní přátele. Martina rychle hrábla po telefonu. Zapnula ho a pak už jen bezmocně sledovala, jak přístroj poskakuje po desce stolu pod nápojem esemesek a zpráv o zmeškaných hovorech.

Tehdy se Martina poprvé rozplakala. Praštila sebou na postel, která ještě voněla po dceři, a dlouhé minuty vzlykala. Nešlo to zastavit, dusila se vlastními slzami, schovávala obličej do polštáře, ale nedokázala přestat.

Od toho dne už nezažila večer, který by nebyl poznamenán slzami prohlubujícího se zoufalství. Jediná možnost, jak zabránit propadu do té temné studny, byla začít Lenku hledat na vlastní pěst.

Aniž by o tom řekla Pavlovi, vzala si dovolenou. Vypsala si všechny známé a kamarády, se kterými byla Lenka ve virtuálním nebo telefonickém kontaktu. Zjistila přitom, že z té stovky lidí jsou jí povědomá jenom tři jména Lenčiných spolužaček ze střední školy. O těch ostatních neměla tušení.

Poctivě procházela jedno jméno za druhým. Posílala e-maily, volala na telefonní čísla. Na Lenčině facebookovém profilu zveřejnila zprávu, že prosí všechny, kdo by o dceři věděl cokoli bližšího, ať se neváhá ozvat. Zveřejnila i zprávu pro Lenku.

Lenko, tady je Tvá máma. Nezlobíme se na Tebe, že jsi odešla. Máš na to právo, jsi dospělá. Máme ale strach, že se Ti něco stalo. Ozvi se mi, prosím!

Zpráva se rozšířila internetem, ale odpověď nepřišla. Na dveře nikdo nezaklepal.



Martina nepolevovala. Stejně jako v práci se do svého úkolu zakousla a nenechala se odradit okolnostmi. Byla systematická a soustředěná. Čas od času na ní ale dolehlo poznání, jaký je cíl jejího snažení. Ne, tady nejde o dodání hezkého nového produktu do maloobchodní sítě. Hrudník se jí sevřel tak prudce, až to zabořilo. Vzduch z plic rázem vyprchal a nechtěl se vrátit.

Jenže ať už se snažila sebevíc, dozvídala se jen nepříjemné zprávy. Zjišťovala, přestože si předtím myslela opak, že své dítě znala žalostně málo. Hlasy cizích lidí v telefonu mluvily o tom, jak se Lenka poslední dobou uzavírala do sebe. Večírky, bary a diskotéky pro ni ztratily kouzlo a spolu s tím si přestávala rozumět i se spolužáky.

Martina nemohla spát. Sledovala, jak měsíc kreslí na závěsy stíny obnažených větví, pohupujících se za okny. Přemýšlela, co se asi Lence v posledních týdnech honilo hlavou. Jako kdyby její dcera hledala něco jiného než povrchní zábavu a vyhlídku na dobré místo někde v marketingovém oddělení. Jako kdyby se snažila najít nový smysl.



Hlasim, ze to nevyslo. Snazil sem se, ale neprestal jsem na Tebe myslet, takže Te zvu na rande. Na prednasce jsi nebyla, tak pisu. Doufam ze splnis slib a pujdes se mnou, kdyz jsem ja dodrzel ten svuj. Tvuj Misa

Dobry den, tady je Lenčina matka. Lenka je uz druhy tyden nezvestna. Pokud o ni budete mit nejake informace, dejte mi prosim vedet na toto telefonni cislo. Dekuji, M. Tomanova.

„Dobrý den, tady Michal. Teď jste mi z Lenčina čísla poslala esemesku. Můžu se zeptat, co se stalo? Lenka se ztratila?“

Martinu zarazilo, jak vyděšeně ten hlas zněl. „Ano, snažím se ji hledat. Nechala doma svůj telefon i

počítač," odpověděla.

„Víte, já jsem ji poznal ve škole. Dala mi na sebe číslo, ať se jí ozvu, jestli na ni do příští přednášky nezapomenu..."

„A nevíte, kde může být?" vyhrkla Martina. Cítila, že jde o falešnou stopu. Nějaký frajer, který se chtěl holce dostat pod kalhotky. Rozplakala se.

V telefonu se rozhostilo ticho. Mladíkovi chvíli trvalo, než se vzchopil a přerušil její tiché vzlyky. „Paní Tomanová, já o Lence skoro nic nevím. Ale jestli chcete, můžu vám pomoci."

„A jak?" Jak jí může pomoci nějaký studentík, když na ni kašle i policie?

„Říkala jste, že máte Lenky notebook? Trochu počítačům rozumím, můžu se do něj podívat. Třeba narazíme na nějakou stopu."



Když dorazila do zakouřené studentské kavárničky za budovou univerzity, hned věděla, kdo je Michal. Vysoký, štíhlý kluk s bujnými černými vlasy. Tmavě hnědé oči nepostrádaly šibalské kouzlo a Martina si hned všimla, že mladík přitahuje pozornost hned několika dívek v místnosti. Trochu ji zahřálo vědomí, že se ten kluk zajímá o její dceru.

Jakmile ji uviděl, vyskočil ze židle. „Vy musíte být paní Tomanová, jste Lence hrozně podobná."

Pak se plácnul do čela. „Teda obráceně, Lenka je podobná vám."

Jméno dcery vyvolalo svíravý pocit v hrudníku. Sklopila zrak a pevně skousla rty. Michal si uvědomil, jak nejnepěšně se chová. Zvážněl a ukázal na prázdnou židli.

„Přinesla jste mi ten počítač?"

Beze slova vytáhla laptop. Mladík se po něm nedočkavě natáhnul a vrhnul se do práce.

„Proč to děláte?"

Vzhlédl od obrazovky. „Co prosím?"

„Proč mi pomáháte? Vy jste ji přece tolik neznal..."

„Víte, ona se mi líbí. Pokukoval jsem po ní od první přednášky." Podrbal se ve vlasech. „Nechtěl jsem to uspěchat, připadala mi jiná než ostatní holky..."

Martina se smutně usmála. Michal obrátil svou pozornost k počítači.

„Mrknu se na historii prohlížení internetu. Taky prohledám disk, abych zjistil, se kterými dokumenty Lenka pracovala naposledy. Zkusím se dostat do e-mailu. Není to nic složitého, ale třeba by vám to mohlo pomoci zjistit, čím se zabývala než... Než odešla."



Motor auta utichl. Teprve teď zaregistrovala, že jí v kabelce na zadním sedadle tlumeně vyzvání telefon. Byl to Pavel, určitě se divil, proč jeho žena není doma. Proč není doma na narozeniny své dcery.

Nezvedla to. Na displeji se zobrazila informace, že těch zmeškaných hovorů je už osm. Radši přístroj vypla.

Venku už byla tma. Sněhové vločky se líně snášely k zemi. Vesnice v údolí působila dojemem zimního spánku, jen okýnka jednotlivých stavení zářila teplým světlem rodinného krbu nebo blikala vánočními dekoracemi.

Vystoupila z auta a popošla k budově starého statku. Byl krásně opravený, bílé průčelí hlavní budovy zářilo do tmy. Okna však byla temná. Brána zavřená. Vzala za kliku, ale nepovolila. Nakukovala do oken. Marně.

Třeba je to jen falešná stopa. Co by tady Lenka dělala?

Martina si vzpomněla na poslední schůzku s Michalem. Přinesl jí seznam stránek, které Lenka před svým zmizením navštěvovala.

„Jsou to takový ty sluníčkový weby. Čínská medicína, etno, bio, přežívání ze vzduchu, karma, čakry a tak... Překvapilo mě to, protože jsem vůbec netušil, že Lenku tyhle věci zajímají."

„Mě to překvapuje ještě víc," zavrtěla tenkrát hlavou Martina. „Nikdy o ničem takovém nemluvila."

Hned ten večer se vrhla do práce. Klikala na jeden odkaz za druhým. Otevírala duhové stránky plné barvotiskových obrázků a rad, jak se bránit znečištění organismu a jak ho detoxikovat, pokud už znečištění jsme. Jak odstínit negativní vlny, vyzařující ze zlých lidí. Nepít vodu z vodovodu, sledovat čáry na obloze. Vůbec si nevšimla, že by Lenka toužila po nějaké duchovní obnově. Ne, neznala ji. Možná ji ztratili dávno předtím, než dcera odešla z jejich domu.

Procházela tyhle obskurní weby, zatímco Michal vedle ní mlčky usrkával malé pivo. Najednou měla pocit, že vidí něco povědomého. Ano, tohle logo už někde viděla. Jablko, hlávka zelí a obilný klas, to vše na pozadí slunečního kotouče, ze kterého vycházejí zlaté paprsky.

BioFarma Děti Slunce.

Proč je naše zelenina chutnější a ovoce šťavnatější než produkty ostatních biofarem? Protože milujeme Matku Zemi, respektujeme ji a dáváme ji všechnu svou lásku, stejně jako naši předci před deseti tisíci lety. Věříme v Zemi a uctíváme její moc dávat život.

Matka Země nám vrací lásku, kterou jí dáváme. V tom tkví tajemství naší farmy, v tom je recept na kvalitní biopotraviny.

Protože co se rodí z lásky, je lásky plné.

Martině konečně došlo, kde to logo viděla. Jablka. Ta přesladká jablka, která nakupuje na trhu. To batikované děvče. Děti Slunce.

Michal jí zavolal ještě tentýž večer. Hlásil, že se mu podařilo vlámat se do Lenčina e-mailového konta. Zjistil, že poslední dva měsíce vedla její dcera živou konverzaci s jakýmsi Honzou. Vyměňovali si dlouhé dopisy o návratu k přírodě, o moudrosti našich dávných předků, která dřímá v každém z nás, o útěku před civilizací. Lenka musí poslechnout své srdce a vrátit se tam, kam patří její duše. Lákal jí, ať za ním přijede na farmu Děti Slunce, kde se může dotýkat Země a pěstovat její plody. Že tady žijí v souladu s přírodou, kterou uctívají, protože z jejího lůna vychází každý z nás...

„Trochu jsem si tuhle partu vygúglil,” pokračoval Michal. „Podle všeho je to sekta. Na nějakém webovém fóru jeden kluk popisuje, jak ho oblbovali. Po měsíci utekl, ale říkal, že se tam dějou divný věci, že měl strach. Připadal si jako otrok. Drží je v izolaci a pěstují tam nějaký pohanský kult nebo co. Blázni.”

Zaťukala na okno. Zabušila do vrat. Žádná reakce. Zvonek nenašla. Třeba je to opravdu jen obyčejná farma, žádná sekta, která rektrutuje mladé lidi, obírá je o majetek a využívá je jako bezplatnou pracovní sílu na rozlehlých pozemcích, obklopujících tuhle usedlost. Třeba tady nikdo není prostě proto, že všichni zaměstnanci jsou na vánoční svátky doma, se svými rodinami. Jediný, kdo tady šílí, je zoufalá matka, která se chytá posledního stébla.

Vykročila k autu, ale hned si to rozmyslela. Než odjede, pořádně si to tu prohlédne. Alespoň obejde statek, bůhví, jak je to tady velké.

Třeba je tam zadní vchod. Nebo další křídlo. Někde musí mít zaparkované ty zelené dodávky s barevným logem farmy, které mají na webu vyfotografované v řadě za sebou. V jedné takové před Martinou utekla ta dívka z trhu.

Trhy se konaly předevečírem. Musela se tam jít podívat. Stánek Děti Slunce stál na stejném místě jako vždycky. I ta holka byla stejná, dokonce se zdálo, že svou pravidelnou zákaznici poznává.

Martina jí opětovně úsměv, ale nakupovat se tentokrát nechystala. Vytáhla z peněženky Lenčinu fotku.

„Nepoznáváte tuhle holku? Je to moje dcera, odešla z domova. Myslím si, že by mohla být na vaší farmě.”

Trhovkyně zavrtěla hlavou.

„Psala si s nějakým Honzou. Opravdu jste ji u vás nepotkala?“

„Určitě ne, to bych přece musela vědět. Na shledanou.“

Úsměv jí zmizel z tváře. Nahradilo ho nervózní pomrkávání. Potom se k Martině otočila zády, otevřela dveře dodávky a začala spěšně uklízet zboží, i když trh teprve začal.

Vločky, poletující vzduchem, zhoustly, ale země byla stále pokrytá mokrým bahnem. Martina proklínala svůj výběr obuvi. Chlupaté kozačky z tohoto dobrodružství nevyjdou se ctí. Jednou rukou se opírala o zeď statku, aby nezakopla. Moc toho neviděla. Ani na této straně budovy nesvítilo žádné okno. Měsíc jen slabě prosvítal přes řídké mraky.

S čvachtáním dorazila na konec zdi. Navazoval na ni prkenný plot, byl vyšší než ona, ale plačky byly zpuchřelé. Zkoušela jednu po druhé. Nakonec jedno z prken povolilo a zůstalo jí v ruce. Nahlédla škvírou dovnitř. Tma, ticho. Zabrala ještě jednou a vytrhla i sousední plačku.

Ocitla se na bahnitém prostranství za statkem. Z pootevřených vrat velké dřevěné stodoly na ni zírala mrtvá světla jakéhosi traktoru.

Napadlo ji, že tudy může projít do srdce statku, ale než ten plán uskutečnila, něco ji zarazilo. Odněkud za jejími zády sem dolehlo rytmické dunění.

Otočila se a zírala na obzor. Za statkem se rozprostíral ovocný sad, nad nímž se zvedal mírný pahorek. Na jeho vrcholu se něco dělo. Vzduch se občas mihotavě rozsvítil, jako kdyby ho osvětlyly plameny. Nastražila uši. Ano, slyší buben. A lidské hlasy. Někdo tam je.

Vběhla do sadu. Větve se jí zachytávaly o bundu, ale nezpomalila. Za posledním stromkem málem narazila do pletiva. Až potom si všimla malé, otevřené branky. Ústila přímo do pole. Vydala se do svahu, bořila se do rozmoklé ornice, celá zadýchaná. Nespouštěla oči z té ohňové záře. Temné dunění bubnu v ní opět probudilo neblahou předtuchu.

Když se dostala na hranu horizontu, zpomalila. Teď už byly ty hlasy naprosto zřetelné. Musely tam být desítky lidí. Dostala strach. Přikrčila se a opatrně nakoukla přes trsy suché trávy.

Otevřela se před ní malá, mělká prohlubeň na temeni kopce, vytvářející skryté prostranství. Hořela tu velká vatra, okolo ní v několika prstencích postávali mladí lidé, lomili rukama a něco polohlasně pronášeli. Znělo to jako modlitba nebo zaříkání. Vlasatý muž udával rytmus do šamanského bubnu. Byla to scéna jako ze sna, jako kdyby se Martina propadla o několik tisíciletí zpět.

Pohledem hledala svou dceru. Nakonec ji spatřila, jak tančí v samém středu kruhu, ona jediná tak blízko ohně, že se jí obličej leskl potem. Oči zavřené, tvář obrácenou k nebi, extatický výraz. Na sobě jednoduché plátěné šaty se symbolem slunce, nakresleným jakousi hlinkou.

Martině se ten obraz nelíbil. Z rituálu vyzařovala jakási zlá síla, jako kdyby se probouzelo něco, co mělo být dávno pohřbené.

Napřímila se. Nemá cenu čekat, co se tady bude dít. Dojde si pro Lenku teď hned, vezme ji za ruku a odveze si ji domů.

Udělala několik kroků, když se u ohně něco změnilo. Bubnování ustalo. Dav utichnul. Martina strnula. Za Lenčinými zády se objevil nějaký muž. V ruce držel silný provaz. Jedním rychlým, přesným pohybem ho přehodil Lence přes krk a strhl ji k zemi.

Martina chtěla vykřiknout a rozběhnout se jí na pomoc. Místo toho se propadla do tmy.



„Našli vás až nad ránem, pěkně jste prochladla. Proto ten zápal plic,” vysvětloval Michal. „Měla jste štěstí, bůhví jak byste dopadla, kdyby tam nevlítli ti policajti. Takhle vás stačili jenom praštit po hlavě.”

„Prý jste je zavolal vy,” hlesla.

„Jo. Pořád jsem hledal nějaký informace o tý sektě, narážel jsem na neuvěřitelné historky o tom, že uctívají Zemi a pěstují sluneční kult. Čím víc jsem o tom četl, tím větší jsem měl obavy. Sluneční kult,

to znamená lidské oběti. A zrovna byl zimní slunovrat. Chtěl jsem vám zavolat, ať tam radši sama nejezdíte, vy jste mi nebrala telefon a já dostal strach, co s vámi je. Když jsem to vysvětloval policajtům, připadal jsem jim jako pošuk, ale jsem zatraceně rád, že se mi je podařilo překecat. Poslali tam hlídku, chlapi viděli vaše auto před statkem, řekli si, že se porozhlídnou kolem. Pak se nestačili divit.”

„A co se tam vlastně dělo?”

„Ti šílenci vždycky o slunovratu rituálně zabili holku. Obětovali ji a zakopali na mezi za polem. Říkali jí Matka Slunce, měla porodit nové slunce a zajistit dobrou úrodu na farmě. Lenku si vybrali, protože se narodila o slunovratu. Stejně jako ty dvě předchozí.”

Martina zavřela oči. Nechtěla věřit, že nebezpečí bylo tak blízko.

„Našli dvě těla. A jednu čerstvě vykopanou jámu...” řekl Michal.

Nadechla se. „Lence už je líp?”

„Ještě k ní nikoho nepustili. Lítají okolo ní cvokaři, je v šoku, navíc přiotrávená nějakým durmanem nebo co. Ale prý se z toho dostane.”

„Zachránil jste jí život...”

„To policajti.”

Zasmála se a trochu se přitom zakuckala. „Nebudte tak skromný. Do smrti vám budu vděčná, Michale. Za sebe i za ni.”

Trochu se začervenala. „Stejně nechápu, jak může dneska někdo věřit na takový bludy!”

Martina neodpověděla. Vybavila se jí chuť těch jablek.

Byla to nejlepší jablka, jaká kdy jedla.

Pravdou bylo, že Jaromír na tom nebyl právě nejlíp. K práškům na žaludek, které bral od vejšky, se během těch let, co dělal šéfa více než čtyřem lidem, přidaly i prášky na spaní, prášky na srdce, prášky na nervy, prášky na tlak, a posléze i jakési pilulky na to, aby ráno vůbec mohl vstát z postele. Takže když v pětáctýřiceti, kdy si už připadal jak pojízdná lékárna (a to zatvrzele odmítal tabletky na zvýšení potence i preparáty na zlepšení nálady), dostal padáka, zašlo to tak daleko, že ho dokonce napadlo i to, jestli mu to vůbec za to stálo. Kooperace z něj vysála to nejlepší a pak ho odhodila jak odepsanou investici. Teda, nevyhodili ho přímo, na to už byl příliš vysoko a věděl příliš mnoho, ale nabídli mu nevýznamný flek na odchodnou, bez kávovaru v kanceláři, bez sekretářky a bez ročních prémie podle výše zisku, s pachutí jídla ze závodní kantýny a neúspěchu, které odmítl - přirozeně, nechtěl dopadnout jako ti před ním, kteří obývali kanceláře o velikosti kamrlíku na košťata, přišli o služební auto i kožené křeslo a chodili už jen na projektové výbory, kde se všichni tvářili zaměstnaně a důležitě, ale kde se ve skutečnosti nic nerozhodovalo. Takhle to Jaromír v žádném případě neplánoval, takže nabízenou trafiku bez zaváhání odmávl a hrdě odkráčel středem.

Jestli tohle gesto bylo ovšem stejně prozíravé, jako bylo hrdinské, už byla jiná otázka. Složenky se samy nezaplátí. Navíc se mu vyhazov ani ne o rok minul s rozvodem, kdyby Jaromíra shledali zbytným o dvoje prázdniny dřív, kdy jeho žena měla ještě stále pocit, že se bez něj neobejde, mohl třeba mít alespoň rodinu. Takhle zbyl najednou sám, v bytě, který od dědovy smrti zůstal prázdný, a taky to na něm bylo vidět, a na jehož rekonstrukci neměl Jaromír chuť, energii a teď už ani prostředky.

Prvních pár měsíců po soudní rozluce přitom svět vypadal růžově – Jaromír si konečně naplno připustil, že věčně ustaraná odkvétající manželka ani věčně řvoucí kvetoucí smradi do jeho vytuněného světa nepatří a nejprve provinile, ale pak s větší a větší lehkostí si začal užívat party, sporty, ženy, kalby a utrácení za mužské hračky. I toho dne, kdy dostal padáka, se v nejdražším baru ve městě propil až ke spásné myšlence, se na všechno vykašlat a udělat si prázdniny nejen co se manželství týče, ale i pracovní. Koneckonců dřel jak mezek od pětadvaceti, práci obětoval všechno, takže měl nárok si trochu oddechnout.

Hned v tom kúl báru si našel spřízněnou duši, ohebnou jak proutek a o dvacet let mladší, procestovali spolu celou Evropu, a když mu začala lézt na nervy, našel si další, tentokrát mladší o pětadvacet a navrch blond, a s tou se dobral přes jihovýchodní Asii až k několika měsícům v Thajsku. Byly to krásné časy, ale brzy zjistil, že se mu rozkutálely nejen peníze z oficiálního konta, ale i ze záložního „konta Separata“, kam si na radu jedné znalé personalistky („A jste si vážně jistý, pane řediteli, že ty mimořádné odměny chcete poslat na váš běžný účet? Opravdu?“), nechával od jisté doby v jiných časech zasílat všechny prémie včetně posledního zlatého padáku na odchodnou, a které považoval za bezedné.

Ale ukázalo se, že bezedné nebylo. Teď byl Jaromír vděčný i za tu almužnu z pracáku, i když i na tu postupem času ztrácel nárok, ale díky ní měl zatím alespoň na alimenty, které vzhledem k tomu, že z práce odešel, tedy z pohledu práva, na vlastní žádost, zůstaly proklatě vysoké. Přestal cestovat a z pronajatého kompletně zařízeného bytu se přestěhoval do tohoto krcálku po dědovi, zatraceně nezařízeném a nekonfortním, zato se zatraceně zvláštními sousedy. V téhle době už Jaromíra samozřejmě napadlo, že by mohl zase pracovat, ale všechna místa, která přicházela v úvahu, byla pod jeho úroveň. A místa na jeho úrovni mu jaksi nikdo nenabízel.

Takže takhle se dostal až do situace, kdy mu nejenže nezbylo než počítat, ale ani to už mu nemohlo zachránit kůži, respektive cash-flow. Nebyl zvyklý hospodařit a tak třeba dnes, když z výpisu zjistil, že je náhle a bůhvíproč chudší o pět set a šel si to vyříkat to banky, kde mu slečna v kostýmu toho odstínu modři, který vás má uklidňovat a se sukní přesně dva centimetry nad kolena úplně klidně sdělila, že nejen, že mu banka strhla jakési pojištění vkladů, které si kdysi uzavřel, ale navíc si bere pět korun za každý výpis o výši zůstatku vyjetý z bankomatu, se rozčílil snad až neadekvátně. Nešlo o výši částky, pětikoruna je v každém případě prkotina, byť ji zaplatíte desetkrát za týden,

ale principiálně to byla zlodějina rozměrů tak neuvěřitelných, že bez ohledu na uklidňující blankyt jejího kostýmu seřval nejprve vyplašenou úřednici, pak jejího zmateného vedoucího a nakonec i zástupce ředitele banky, který se, zřejmě vzhledem k dřívějším zůstatkům na kontě Separato, snesl ze svých výšin až z posledního patra honosné budovy financované z poplatků chudáků okrádaných klientů. Jaromír na něj svým speciálním ředitelským hlasem řval tak dlouho, až mu došel dech a pak se hladce dohodli na zrušení teď už zbytečného konta Separata, jakožto i pojištění vkladů, pojištění výnosů, spoření vrácených poplatků, spoření úroků, spořicího připojištění, pojistného spoření a dalších nesmyslů, které mu během tučných let podloudně vnutili. Jaromír odcházel nevěda, zda se štítem nebo na štítě – měsíčně sice bohatší o sedmnáctset, ale k tomu s pocitem, že ho zástupce ředitele opravdu lidsky lituje. Což zřejmě bylo zapříčiněno tím, že si Jaromír vzal do banky jeden ze svých lepších obleků, bratru tak za čtyřicet tisíc a k tomu košili LeDore, shodou okolností v tónu uklidňující modré, takže spolu se svými současnými příjmy a nervy nadranc byl modelovou ukázkou toho, jak to končívá. Manažeři banky nebyli žádní blbci, takže jim muselo být jasné, že je otázkou času než dopadnou stejně, pokud se ovšem nevykašlou na hypotéky a úvěry a včas si nenaspoří na horší časy - kdo by na to ovšem měl žaludek, v dnešní době a s takovými premii a vším tím cestováním a stále novými výrobky Apple a ostatními lákadly kolem a navíc tak rekordně nízkými úroky z úvěrů, výhodnými leasingy a tak vůbec. Však to večer zapijí v nejlepším baru ve městě, přijdou na jiné myšlenky a bude zas líp.

Nicméně Jaromír nemohl usnout celou noc, tabletkám na spaní navzdory se převaloval pod kousavou dekou, která už dávno zasloužila vyprat, a dumal nad nespravedlností světa. Z bytu přímo nad ním se navíc celou noc ozývaly zvuky, jako kdyby tam někdo snad stěhoval nábytek nebo co, a to člověku na klidném spaní taky nepřidá. Další dny bloumal Jaromír po městě a ospale přemýšlel o výši svého konta, protože teď mu vzali i možnost ho průběžně sledovat, pětikoruna sice nejsou žádné peníze, ale peníze to přece jen jsou, a když je nechtěl zbůhdarma vyhazovat do vzduchu, nezbude mu než denně nahlížet do schránky a pokorně čekat na měsíční výpis.

Když mu poštačka namísto výpisu z banky přinesla SIPO na úhradu poplatku za televi a rádio, a to jen na základě znovupřihlášení odběru elektřiny, skřípal zuby, zvlášť vzhledem k tomu, že rádio nevlastnil vůbec a televizi po dědovi se mu zatím nepodařilo zprovoznit, nicméně tyhle taxi byl Jaromír ještě schopen vnímat jako daň z civilizovaného způsobu života. Navíc nevěděl, jak se jim vyhnout bez hrozeb exekucí a exekuce byla přesně to poslední, co ve svém současném žalostném životě potřeboval. Nicméně ve chvíli, kdy mu do schránky přistála složenka na úhradu pronájmu z popelnice, a to „nad rámec ročního poplatku za svoz komunálního odpadu“, jak mu roboticky vysvětlil ženský hlas na informační lince příslušného městského odboru, už byl vytočený do běla a když mu nevýrazná paní na poště lhostejně sdělila, že úhrada za zaplacení složenky činí dvacet šest korun, řval na ni Jaromír tak dlouho, dokud ho nevyvedl chlápek z ostrahy. Částku pak musel Jaromír uhradit bankovním převodem, který byl sice o sedmáct korun levnější a navíc se mu na přepážce povedlo se nenápadně zeptat na aktuální výši svého konta, takže návštěvou pobočky fakticky uspořil hned dvaadvacet korun, ale už ani to ho nedokázalo uklidnit. Přemýšlel sice, že si za ušetřené peníze vsadí Sportku, ale za dvacet korun byl pouze jeden sloupec s pravděpodobností výhry jedna ku deseti milionum, jak si nahrubo spočítal, takže s jeho nynějším štěstím naprosto bez šance, i kdyby za dalšího búra vsadil i Šanci.

Když mu (skandálně až dvacátého následující měsíc!) konečně přišel podrobný výpis z teď už jediného účtu, zjistil Jaromír, že si banka strhla nejen šedesát korun za vedení účtu, čtyřicet dva za položky, ale i dvacet korun právě za výpis z účtu a dalších patnáct za výpis z kreditní karty, čítající všehovšudy tři řádky (dvakrát výběr a jedenkrát búra za výši zůstatku, úplně na konci měsíce, když do výpisu zbývaly ještě tři týdny a Jaromír už to vážně nemohl vydržet) a kromě toho dalších sedm set třicet devět korun za zrušení všech těch nevyžádaných služeb, nežádoucích pojištění a imaginárních spoření, z nichž navíc nejméně polovinu ten měsíc uhradil před tím, než je v bance stihl zrušit.

Měl chuť ten výpis roztrhat rovnou na chodbě, ale vzpomatoval ho zvuk otvíraných dveří od sklepa a Jaromír pozdravil sousedku z bytu nad sebou, ze všech lůžrů v baráku tu nejlůzrovatější, v ošoupaných manšestrákách šitých snad ještě podle Burdy a kanárkově žluté větrovce, samozřejmě mu pozdrav neopětovala, ani nezvedla hlavu zahalenou řvavě bordovým šálem a rozběhla se po schodech nahoru.

Jaromíra už ani nepřekvapilo, když hned za dveřmi svého bytu zjistil, že mu vypnuli elektřinu. Baterku v mobilu měl naštěstí nabitou, takže si našel číslo na ČEZ a nejméně pět minut čekal, než ho spojili s operátorkou. Ta ho nejprve upozornila, že hovor bude monitorován a pak se ho začala zdlouhavě vyptávat na různé nesmysly, jako jsou číslo smlouvy, datum narození a adresa, takže když ho pustila konečně ke slovu, už byl zas rozžhavený do běla.

„Takže vám nejde elektrina v bytě? A v ostatních bytech fuguje? Nevíte.... na vaší adrese ale nemáme hlášený žádný výpadek ani poruchu... pojistky jste kontroloval? Tak zkuste zkontrolovat nejprve pojistky v bytě a pak zjistěte, zda funguje světlo na chodbě, případně u sousedů....no, nejspíš tak, že zazvoníte a zeptáte se..... ještě by to mohl být vypadlý hlavní jistič... mluvte slušně, byl jste upozorněn, že hovor je nahráván.... bývá umístěný ve společných částech domu, nejspíš ve sklepě.... V případě, že se vám výpadek nepodaří odstranit, ozvěte se opět na náš dispečink....“

Takže dalších dvacet minut čekání na spojení, Jaromír vztekle rozrazil dvířka od pojistek, samozřejmě byly všechny nahoře, ještě pro jistotu je procvakal a – nic, to se dalo čekat. Proud mu určitě vypnuli kvůli nějakým nedorozuměním v té pitomé bance, možná už neměl dost vysoký zůstatek, těžko si udržet přehled, když musíte platit za každý podělaný výpis. Už už znovu vytácel ČEZ, když se mu rozblíkala žárovka nad hlavou. Měli štěstí, že si včas uvědomili svůj omyl. Zálohy za elektřinu samozřejmě uhradil. A včas. Byl si tím téměř jistý.

Druhý den, v úterý, proud vypnuli ve chvíli, kdy byl Jaromír na záchodě. Musel se obstarat potmě a z bytu pak přímo vystřelil. Už dlouho ho nic tak nerozhodilo. „Stalo se vám něco?“ volal na něj soused od vedle. Ale na co se ho ptal, si Jaromír uvědomil teprve o dvoje schody níž. „Jo, taky mi vypnuli elektriku, hajzlové, vám taky?“ volal nahoru na souseda, a pak šli společně nahodit hlavní jistič. „To je zvláštní,“ kroutil hlavou soused už nejmíň potřetí, bezmyšlenkovitě sebral ze země bordový šátek a obtočil jej kolem rozvodu vody, aby si ho ten, kdo ho ztratil, všiml na první pohled: „Jak to, že to pořád vypadává...“, ale Jaromírovi to zvláštní nepřipadalo, naopak mu to bylo úplně jasné. Vyčíhali si ho a chtěli ho zničit. Což se potvrdilo, když si Jaromír uvědomil, že z bytu vyběhl tak rychle, že si zapomněl klíče.

Zámečník si řekl o osm stovek.

Ve středu to udělali opět, právě když si Jaromír hodil do vody těstoviny. Tentokrát byl operátor chlap a Jaromír mu začal spílat ještě dřív než zazněla obvyklá litanie o nahrávání hovoru a s telefonem sekl až ve chvíli, kdy proud zas naskočil. Ale když odpoledne vyšel na obvyklé toulky městem, za domem narazil na bílou oranžovou montážní dodávku ČEZu. Vzápětí vyšel ze sklepa chlap v šedých montérkách a oranžové košili. „Já to věděl!“ zařval Jaromír a vrhl se na něj. Přivolaní policisté to posoudili jako napadení, přestože Jaromír utržil ve finále mnohem víc zranění než fyzicky zdatný montér. Tedy utržil by, kdyby ho nakonec nenapadlo strhnout ze zdi hasičák a montéra s ním vzít po hlavě. Na druhou stranu ve vazbě nemusel Jaromír řešit zůstatky na účtu ani poplatky za složenky. Jídlo, voda i televize byly zdarma a elektřinu nikdy nevypínali. Zásadně.

* * *

Jitka po schodech doslova vylétla, až málem ztratila svůj malinový šál proti skřítkům. Na chodbě totiž potkala Jeho, souseda, který se přistěhoval před pár týdny a díky němuž jí začaly ty potíže. Jeho rádio způsobovala Jitce nesnesitelné brnění všech kloubů - začalo to pozvolna, ale v posledních dnech dosahovala bolest už takových rozměrů, že se chvílemi nedala snášet. Jitka sepsala petici za odstranění přístroje, ale nepovedlo se jí sehnat ani jeden podpis, dokonce i soused nad ní se odmítl podepsat a dokonce Jitce zabouchl dveře před nosem, přestože do ní byl léta zamilovaný (věděla to, protože jí čas od času běhal po autě a navíc ji sledoval po městě, kamkoliv se hnula) a tohle pro ni

udělat mohl. Situace začala být neúnosná, a nepomohlo ani několikeré přestěhování nábytku. Až dnes Jitce došlo, že stačí jednoduše vypnout elektřinu. Tak prosté to bylo. Jitka zkrátka sešla do sklepa, vypnula hlavní jistič a konečně byl klid. Doma, kde neměla ani jeden koberec, protože koberce škodí, si vylezla si na kuchyňskou linku, ze které měla odstraněnou zářivku, jejíž světlo také způsobuje nesnesitelné bolesti, stejně jako rádio nebo postel. Teď byla Jitka konečně úplně klidná. Stulila se na lince a zatímco přemýšlela nad tím, jak často ty nejjednodušší řešení v životě bývají zároveň těmi nejúčinnějšími, pomalu se propadla do hlubokého léčivého spánku.

Velký nápis na vratech starého domu malém městě. Vyvedený nepřehlédnutelnými velkými bílými písmeny. Kaňka na životě jeho majitelky, štíhlé, atraktivní, pohledné brunetky v brýlích, jenž se právě pokouší nápis smýt, zničit a smést z povrchu zemského. Dříve, než se stihne nesmazatelným písmem zapsat do myslí obyvatel malého města. Alena Nováková, drhne co jí síly stačí. Až si skoro do krve rozdírá své pěstěné ruce. Barva se již však vpila do letitého dřeva vrat a jako vypálený cejch ji vylučuje ze společnosti ctihodných a nevyčnávajících obyvatel.

Její dvě malé dcerky sledují její počínání za oknem. Jsou ještě v pyžamech, před chvilkou je vzbudila syrová zima v domě a teď s nalepenými nosíky na okně sledují svou matku. Jsou ještě školkou povinné a tak nechápou, proč tak brzy po ránu myje vrata. Ani proč je ještě sama v županu a řádně se neoblékne. Vždyť je zima a ještě se nastydne. Také měli už hlad. Už dávno mělo být přeci zatopeno a v kuchyni vonět snídaně. Místo toho jejich máma pobíhá venku a myje stará vrata. Jejich hlavinky to nechápou a tak se obě dívky alespoň baví malováním na zarosené okno.

Po chvilce přicházejí první vyslanci mravní čistoty. S nakrabatělými čely a opovrhujícími pohledy odsuzují nebohou Alenu Novákovou k věčnému zatracení v pekle maloměsta. Náhoda tomu chtěla, že obě důchodkyně, sami sebe pasující za právoplatné členky lidového soudu veřejného mínění, tudy procházely na blízký hřbitov. Alena ví, že rozsudek lidového soudu bývá tvrdý a nespravedlivý. Už jednou něco podobného zažila ve velkém městě, kde bydlela se svým bývalým manželem a jejich dvěma čerstvě narozenými dcerkami. Manžel, vážený chirurg ve špičkové nemocnici, si při častých nočních směnách začal s novou staniční sestrou. Když se jejich vztah provalil, poněvadž všechny tajné vztahy se časem provalí, rozhodl se zůstat s paní staniční. Ale velkoměstský lidový soud veřejného mínění odsoudil Alenu za to, že nedokázala svému muži vytvořit vlídné a konejšivé zázemí bez světských starostí. Že ho nedokázala chápat, vždyť měl tak náročné povolání! Jaká to hanba! A jak se ukázalo, paní staniční to chápala velmi dobře. Manžel, nyní už bývalý, se však k Aleně zachoval velkoryse a udělal z ní majitelku staršího domu na malém městě.

Protože jí chce i zůstat, snaží se teď Alena nápis na vratech odstranit stůj co stůj. Dokáže i představit, jak na ní budou pohlížet, až je to rozkřikne. Ale mašinérie lidového soudu veřejného mínění se již rozjela na plné obrátky a ona cítí, že situaci nezvládne vlastními silami. Vchází chvatně do domu a rozčileně hledá svůj mobilní telefon. Všimne si, že jí dcerky nechápavě pozorují, vyše k nim tedy chápavý pohled se sdělením, že se nic neděje a běží s nalezeným mobilem zase ven. Stoupne si před vrata. Jakoby chtěla svým tělem nápis zakrýt. Je však příliš drobná, než aby to dokázala. Stojí tedy pod nápisem, jenž se skví nad její hlavou jako pekelná svatozář a v seznamu hledá číslo toho, od koho čeká pomoc. Ta >svatozář< patří i jemu.

Telefon dlouho vyzvání. Vzápětí se Alena dozvídá, že volaný se nehlásí. Není možné, zkouší to tedy znovu a znovu. Ale se stejným výsledkem. Mezitím si všimne, že se lidový soud veřejného mínění rozrostl o další členky, jenž také, snad čistě náhodou, měly cestu právě kolem jejího domu. Vrátila se tedy dovnitř. Boj s veřejným míněním už považovala za prohraný, soustředila se tedy na minimalizaci svých ztrát a zavřela se, alespoň na chvíli, i se svými dcerkami do světa >kdesenickeděje< a tvářila se úplně normálně. Zatopila, uvařila a zapnula televizor s velkou obrazovkou, aby dívkám navodila dojem obyčejné neděle na malém městě.

Odpoledne se jí konečně ozval majitel telefonního čísla, kterého se snažila marně dovolat.

„Ahoj, volala jsi mi. Promiň, byl jsem u zákazníka“, oznámil jí Petr, jakoby se nic nedělo. „Potřebovala jsi snad něco?“

Jestli Alena něco potřebovala, tak slyšet takovouhle otázku. „Ty nic nevíš? K Tobě se ještě nic nedoneslo?“ zeptala se ho skoro nevěřičně.

„Jo, myslíš tamto? No to je blbý, to je fakt. Ale co mám dělat?“

Jo, myslela tamto. A že to je blbý, je také fakt. Ale on snad ví, co má dělat. Nebo proboha, neví?

„No, to se týká také Tebe. Už jsi jí snad o nás dvou řekl, ne?“ Jí myslela Petrovu manželku. S ní přece nebyl vůbec šťastný. Dusila ho, bránila mu svobodně se nadechnout, vysmívala se jeho snům, shazovala jeho plány. Byla neaktraktivní a přízemní. To byla jeho vlastní slova.

„Když už je to venku, tak se k tomu musíš nějak postavit. Jak si myslíš, že se teď cítím. Kdyby jsi viděl ty babky tam na ulici. Hotová popravčí četa. Jen zavelet: Pal!“

„Jak si myslíš, že se mám k tomu postavit? To přece není tak jednoduchý. Už jsme o tom spolu mluvili. Chce to čas, musíme být trpěliví. Ted' se to celý jenom zkomplikovalo.“

Alena nevěří svým uším. Nebo snad nemluví s tím Petrem, do kterého se tak bláznivě zamilovala? To je snad ošklivý sen ze kterého se musí probudit.

„To je vše, co mi k tomu řekneš? Po tom, co jsi mi nasliboval?“ Smutně vydechla. Tak takhle nějak se cítí podvedené a oklamané ženy. A ještě ocejchované. To snad není pravda.

„Ted' mi nějaký čas nevolej a ani jinak mě nekontaktuj. Až se to uklidní, ozvu se ti sám.“

Nééé, chtělo se jí křičet. To je jako ze špatné telenovely. Ještě by chybělo, aby jí začal vyčítat.

„A víš co si myslím? Že Ti jde jenom o sebe. Mám přece děti, jak si myslíš, že to ponesou, když se teď od nich odstěhuji. Já musím myslet především na ně. Tak jak říkám, ozvu se Ti sám. Až bude ten pravý čas.“

Zavěsil. Výborně, pomyslela si Alena, až bude pravý čas. A třískla mobilem o kuchyňskou linku tak silně, že se rozlétl na tisíc kousků. Obě dcery hleděly na matku s neskryvaným strachem.

Alena pracovala jako ředitelka mateřské školky. Tatínkové a maminky >jejích< děti byli tedy součástí veřejného mínění. A to rozhodně nebylo v současné situaci příjemné. Na pozdrav jí neodpovídali, snad jen někdy letmým pokynutím hlavy. Pokaždé cítila jejich odsuzující pohledy, když jim vyšla v ústrety a vracela jim jejich dítě. Vždy ho k sobě rychle přitáhli, jakoby byla přinejmenším polednice. I ona sama se už i tak cítila.

Její maloměstský život se postupně stával každodenním očistcem, jímž procházela její hříšná duše. Veřejné mínění ji odsuzovalo a těch málo přátel které tu měla, se jí začalo vyhýbat. V obchodě nestáli o její peníze, ve spolcích, kam docházela, zase o její účast. Sousedí nestáli o její pomoc. S jejími dcerkami si najednou nechtěly ostatní děti hrát. A v autoservisu nebyl termín na opravu jejího auta. Znovu zavolala jeho číslo. Byla zoufalá a on je přeci také vinen. Musí jí pomoci! Proč by měla být za společný hřích usmýkána jen ona? Číslo bylo však nedostupné. Tehdy, opět po několika letech, ucítila na tváři hořkost slz a přemohla jí slabost zrazených žen. Jejímu trápení však neměl být konec.

„Paní ředitelko, můžete se u mě zastavit, dejme tomu tak za dvacet minut?“ ozval se ve sluchátku suchý a neosobní hlas starosty města. Alena ochotně odpověděla, že jistě. Snad až moc ochotně. V poslední době s ní moc lidí nemluvilo.

Přesně za dvacet minut stála před starostou, oplešatělým tlouštíkem v nepadnoucím šedém obleku, s uslintaným výrazem ve tváři. Tlusté, umaštěné prsty na rukou od právě dojedené sekané, si pečlivě otíral navlhčeným kapesníkem a nepokrytě ji přitom svlékal pohledem. Jazykem si chlípně vlhlil nevýrazné rty. Byl jí odporný, přesto mu poskytla tolik úcty, jaké byla schopna.

„Vážená paní ředitelko“, začal s neskryvanou falší a vyprskl přitom pár drobků z úst před sebe. Rozvážně je smetl ze stolu. „Město jako zřizovatel mateřské školky, kde máte tu čest působit jako ředitelka, nemůže zůstat hluché ke stížnostem veřejnosti na Vaši osobu. Bohužel, situace se stala již neúnosnou. Proto navrhnou na radě Vaše odvolání. Neberte si to osobně, jste mi jinak sympatická. Ale znáte to, hlas lidu, hlas boží. Ten musíme my politici respektovat.“ Zadíval se na ní drze prasáckým pohledem, asi jako když si nadrželec v uličkách St. Pauli prohlíží nabídku >zboží< ve výkladních skříních.

Alena si toho nevšímalá. Do očí se jí draly slzy. To snad nemůže být pravda. Zeptala se zadržovaným pláčem, zda zůstane ve školce jako řadová učitelka.

„Paní ředitelko, zřejmě jste mě nepochopila. Já přeci říkal, hlas lidu, hlas boží. Snad víte, oč tu běží. Vaše situace je neudržitelná, kulantně řečeno.“

Kulantně řečeno, věděla. Starosta byl bratr Petrovi manželky. Její obrana neměla smysl. Ve starostově kanceláři se ještě udržela, ale když přišla domů, rozplakala se. Odpoledne jí zazvonil mobil. Petr! Chvilku váhala, zda ho má zvednout. Polkla slzy a zmáčkla zelené tlačítko telefonu.

„Ahoj“, začal bezstarostným hlasem, „jak se Ti vede?“

Nevěřila svým uším. Jak se jí vede?

„To jsem rád, že už dobře“, pokračoval, aniž by cokoliv řekla. „Vím, že toho na Tebe v poslední době bylo moc, ale Ty seš statečná holka. To víš, každé máme něco. Ani mě se nevede zrovna růžově. Kšefty nejsou, lidi neplatěj a abych se uživil, musím brát i blbý čudly, co sem dřív nechával Melichárkovi. Jo, mám to těžký. Teda máme, promiň.“

„Už nejsem ředitelka. Ani učitelka. Od příštího měsíce jsem bez práce“, řekla mu.

„Já vím, mrzí mě to. Co budeš dělat?“

Co budu dělat? On se jí ptá co bude dělat? Alena měla pocit, že poslední podpěra její naděje praskla a ona je zavalena hromadou neštěstí.

„Víš, přemýšlel jsem o nás dvou.“

Že by snad světlo na konci tunelu? Ano, odpustí mu. Jen ať mluví dál! On o nich přemýšlel! Po dvou letech tajných schůzek a milostných hrátek na nejneuvěřitelnějších místech, tisíců slibů a nadějí, on o nich přemýšlel.

„Víš, nechci Ti dál ubližovat. Sama víš v jaký sem situaci. Děti, rozestavěnej barák, to blbý podnikání, kde se držím nad vodou jen díky švagrovi a jeho zakázkám pro město. Nemám Ti co nabídnout a nemám právo Ti lhát. Skončíme to, bude to pro Tebe lepší. Jsem slaboch a nestojím Ti zato.“

mlčela. Šokovaně a bezmocně.

„Co je, seš tam? Bože tak řekni něco. Člověk si tady láme srdce, z neštěstí neví co dřív a Ty mlčíš. Furt ublížená. Víš co? Měj se fajn, zapomeň na mě.“ A položil. Tečka za jejich vztahem!

Chvilku polykala zklamání. Nejprve se v ní vzedmula vlna vzteku, ale posléze ji přemohla beznaděj a ona padla v slzách na postel. Probrečela celou noc.

Za pár dní zazvonil Petrovi mobil. Podíval se na číslo, chvilku váhal, ale nakonec ho zvedl.

„No, co ještě chceš? Myslím, že jsme si to už vysvětlili a nemá cenu v tom nějak pokračovat.“ Vychrlil ze sebe rychle.

„Neboj, nechci Ti dál komplikovat život. Jen mám na Tebe poslední prosbu.“ Její hlas zněl klidně a vyrovnaně.

Petr mlčel. Přemýšlel, co po něm ještě může chtít.

„No, když poslední, tak poslední. O co teda jde?“ zeptal se opatrně a dal si záležet na tom, aby svým tónem dopředu nic nesliboval.

„Víš, ráda vzpomínám na naše milování. Bylo vždy tak fantastické. Jsi úžasný milenec, víš to?“ Udělala pomlku. Nechala svá slova působit na jeho mužské ego. Po chvilce pokračovala.

„Napadlo mě, že bychom spolu naposledy.....Co Ty na to?“

Petr byl překvapen. Tohle tedy nečekal. Zároveň měl příjemné lechtání v podbřišku. Aby ne. Milování s Alenou byl opravdu zážitek. A nakonec, proč vlastně by nesouhlasil. Neplýne z toho žádný závazek.

„Nejsem v zásadě proti. Seš taky úžasná milenka. A když o to tak se mnou stojíš“, dmul se samčí pýchou. „Jen kde se sejdem? Já si teď nemůžu dovolit žádný průser. Sem rád, že se to doma kapánek uklidnilo.“

„Dnes večer u mě doma. Holky jsou tenhle týden u svého otce, tak jsem sama.“

„Blázníš? Skoro křičel. „Teď Ti vykládám, že nechci žádný průser a Ty přijdeš s takovým nápadem.“

„Neboj, mám to promyšlené“, uklidňovala ho. „Přijdeš odzadu. Přes Plačkovíc zahradu. Oni jsou teď na dovolené a vrátí se až pozítří. Nechám Ti vzadu otevřené dveře.“

Petr se uklidnil, to není špatně vymyšleno. A zase se mu vrátil ten příjemný pocit do rozkroku.

„Dobrá, to by šlo. Ale dřív jak v osm nemůžu. Mám hodně práce.“

„To je v pořádku, vždyť říkám, že jsem sama doma. A bude to tak lepší, v osm je už tma. Tak

domluveno.“ Alena položila telefon.

Petr cítil zimu a chlad. A nesnesitelnou bolest hlavy. Otevřel oči, ale všechno bylo vzdálené a v mléčné mlze. Rozeznával jenom obrysy nejbližšího okolí.

„Ty jsi musel přibrat od poslední, jsi hrozně těžký“, zaslechl někde v prostoru sametový a klidný Alenin hlas. I přes tu tupou bolest hlavy si upamatoval kde je. Otočil se ve směru hlasu.

„Prosím Tě, co to se mnou je? Je mi zima a bolí mě hlava.“ Pohnul rukou. Voda? Teď jasně cítil, že jeho tělo je ponořeno ve vodě. Byla všude kolem něj. Dosahovala mu až ke krku. Voda už vychlázala, proto mu byla zima. A ke všemu ten zastřený zrak.

„Jestli je Ti zima, připustím Ti trochu teplé.“ Zasmála svým jiskřivým smíchem, který Petr dobře znal. Pokusil se pohnout. Měl pocit, že ruce a nohy má srostlé s tělem. Uvědomoval si, že je vlastně úplně bezmocný.

„Ptal jsem se Tě co to znamená. Proč nemohu hýbat rukama a nohama. A proč jsem ve vodě?“ Teď už rozeznával, alespoň si to myslel, obrys její postavy. Seděla v rohu místnosti a dívala se na něj. Tedy, myslel si, že na něj. I vana začala nabývat konkrétnější podoby.

„Nemůžeš jimi hýbat, protože je máš spoutané“, řekla něžně a vstala, aby mu připustila teplou vodu. Po chvíli cítil, jak jí od nohou prostupuje příjemné teplo. Alena se zase posadila.

„Co to je za blbost, spoutanej ve vaně? A co to mám s očima?“

„To nevím“, řekla starostlivě, „možná bylo toho uspávacího prášku trochu moc. Neznám dávkování, v životě jsem ho nepotřebovala.“

Petr nechápal. Co to má všechno znamenat? Vybavovaly se mu detaily. K paní Novákové přišel v osm, jak byli domluveni. Pili spolu nějaké víno s hrozně divnou chutí a pak se začali líbat. Tak co tedy dělá ve vaně se spoutanýma rukama? A k čemu prášek na spaní?

„Chtěl jsem se snad koupat se svázanýma rukama? Trochu nepraktický, ne? Tak mě rozvaž.“ Snažil se zachovat rovnováhu. Ale šlo to ztěžka, voda zase chladla a naskočila mu husí kůže. Sám nevěděl, zda je to situací, ve které se nacházel, nebo zimou. Zvláštní bylo, že je rád, že má na sobě slipy. Sám nevěděl proč mu teď tolik záleží na tom, aby nikdo neviděl jeho svrkou mužnost.

„To nepůjde“, opáčila milým hlasem, „mám s Tebou totiž jiné plány. A to musíš zůstat tak, jak jsi.“

„O jakých plánech mluvíš? Okamžitě mě rozvaž!“ Vložil do té věty veškerou naléhavost, které byl momentálně schopen. „Celý tělo mě hrozně bolí a je mi zase zima.“

„Připustím Ti ještě vodu, jestli chceš. Ale aby jsi se neutopil. Teď ještě ne.“

Její hlas byl zvláště klidný. Snad až moc, uvědomoval si. A vůbec, co má znamenat > teď ještě ne<? Jakože později ano? No to je teda gól, utopený ve vaně bývalé milenky. Jak se s tím asi srovná manželka. Petr se navzdory situaci pouсмál.

Pomalů mu začaly fungovat oči. Rozhlédl se kolem sebe a přes okraj vany pohlédl na Alenu. Stále seděla v rohu a dívala se na něj. Přišlo mu, že nějak zvláštně. Jako když had hypnotizuje svou kořist před tím, než jí uštkne. Snažil se nějak napřímít, aby viděl více, ale nešlo to.

„Skoro to vypadá, že mě chceš fakt zabít“, konstatoval, když vzdal všechny pokusy dostat tělo do jiné polohy.

„Bingo! Uhodl jsi.“ Alena měla z jeho zjištění upřímnou radost.

„Proboha, proč bys to dělala?“ Petr začal trochu panikařit.

„Asi bych našla tisíc důvodů, nemyslíš? Využita, zneužita, podvena, opuštěna. A to jmenuji jen ty, které se mě dotýkají nejvíce.“ To už znělo citelně chladněji a Petr více znejistěl. Má opravdu všechny předpoklady se v té vaně utopit.

„Počkej, nejsme přeci u polního soudu....Já Tě chápu, věř mi. Ale pochop Ty mě. Nemůžu se jen tak rozvíst. Rozestavěnej barák, hypotéka, podnikání a vůbec. Všechno by rozvodem padlo. To by si chtěla začínat někde zase od nuly a s dluhama? Takhle to je pro Tebe lepší.“

„Nedělej mi to prosím Tě lehčí a raději mlč.“

Podařilo se mu konečně vyhlédnout z vany. Neseděla na židli, ale na nějakých igelitových pytlích s něčím bílým, snad práškem.

„Budou mě hledat.“ Tonoucí se stébla chytá. Petr ji tím však nezviklal.

„Kdo? Tvá žena? Myslím, že ta rozhodně ne. Je přeci pryč, ne?“

Cože? Jak tohle může vědět? Ta ženská se mu snad zdá.

„Víkendový wellness pobyt v Jeseníkách, last minute. Ve skutečnosti však bude někde s tím svým novým milencem. Počítám, že někde tady v okolí. Nejspíš >Na Rozkoši<, v tom zrekonstruovaném hotelu u jezera. Ona Tvá žena není totiž moc nápaditá, takže se s ním bude scházet tam, kam si vodila i ty minulé. Ale napsat mi na vrata vzkaz, na to jí fantazie stačila. Ovšem jméno hotelu je zvoleno příznačně, co říkáš?“

Moje žena mě podvádí? honilo se Petrovi hlavou. To se mi snad zdá! Autor absurdního dramatu by to snad nevymyslel lépe. Petr však neměl představu o tom, jak takové absurdní drama vypadá. Jen se absurdně cítil.

Neměl chuť tomu věřit, takže se ani nezeptal, jak to může vědět. Bylo mu to nějak jedno. Teď se hrálo o jeho život. A voda ve vaně dále chladla.

„Tak její brácha, starosta. Máme spolu domluvenou schůzku ohledně tý dodělávký ve školce. Bude to dělat moje firma. Čeká mě, máme se tam jít spolu podívat. A budou u toho i z okresních novin, chtějí udělat reportáž. A já nepřijdu. Takže starosta zavolá mý sekretářce a bude se ptát, kde sem. Sekretářka pochopitelně nebude vědět, tak zavolá mojí ženě a zeptá se jí. Ta nebude taky vědět a přijde jí to divný, protože-“

„Promiň, dovolím si pochybovat, že by to Tvá žena zvedla. Ale to je stejně jedno. Starosta bude mít úplně jiné starosti. Ony ty zakázky pro Tvou firmu byly všechny trochu podivné, že? A starosta si při tom také dobře vydělal. Z obecních peněz a dotací. Takže bude jistě rád, když u toho divadla novináři nebudou.“

Co má být zase tohle? Ta ženská je snad ďábel? Petr nebyl schopen nic pochopit. A ptát se na bližší vysvětlení už vůbec ne. K tomu ta zima, drkotaly mu zuby a modraly rty. A to byl ještě naživu.

„Můžeš mi připustit tu zatracenou vodu? Je mi hrozná zima.“

„Jistě, ale jak říkám, vana už je skoro plná. A odpouštět se mi nechce. Musela bych se do ní naklonit a Tebe by třeba napadla nějaká pošetilost. Jsi přeci jen kus chlapa, určitě Tě něco takového už napadlo.“

Jeho? Ne, připadal si úplně bezmocný. Jako kojeneček. Ovšem spoutaný. Legrační představa.

„Jediný kdo Tě tedy bude shánět, bude policie. Jenže to už bude pozdě.“

Její slova vrátila jeho myšlenky na začátek. Rekapituloval, je skoro nahý, spoutaný ve vaně, voda mu sahá až po krk, nikomu nechybí a Alena je odhodlaná ho zabít. Skvělé. Opět vyhlédl pře okraj vany.

„Takže mě teda utopíš. Fajn, ale co uděláš s tělem. Aha?“ Znělo to skoro vítězoslavně. Jakoby jí tahle >maličkost< mohla odradit. A lze vůbec zhrzenou a podvedenou ženskou odradit od vraždy?

„Víš co je tohle?“ Paní Nováková se postavila a ukázala na igelitové pytle, na kterých dosud seděla.

„Pytle s louhem. Tisíce malých perliček louhu. Až bude po všem, pěkně Tě jimi zasypu a půjdu zatím balit. Odjíždím totiž.“

„Ty odjíždíš?“ zeptal se zájmem. Ačkoliv jeho, jako rozpuštěného, to už opravdu nemuselo zajímat.

„Ano. Představ si, že s bývalým! Do Španělska. Ta staniční sestra ho chudáka nechala a on se chce mermomocí vrátit ke mě. No uvidíme. Ty už teď víš, že já křivdy neodpouštím. A myslím, že si to brzy uvědomí i on.“

Petr si k tomu nepřipustil žádnou myšlenku. Snad jen, že to vypadá tak, že on se do Španělska už v životě nepodívá. Klesl zpět do vany. Rozvířená voda se promísila a on opět pocítil teplo. Zadíval se ke stropu

Po chvíli se v jeho zorném poli zjevil upravený Alenin obličej.

„Tak, je nejvyšší čas. Přece kvůli Tobě nezmeškám letadlo“, usmála se tím krásným úsměvem. A Petr věděl, že určitě nezmešká.

O vánocích se moc neděje

Hodiny dole v hale melodicky odbily půlnoc a potom něžně zacinkala zvonkohra, jenže spánek k Jakubovi nepřicházel. Venku panovalo ticho, jen někde u sousedů štěkal pes a pak v přízemí cosi klaplo - jako kdyby někdo neopatrně přirazil vchodové dveře bez použití kliky? Jakub ležel na široké manželské posteli v ložnici a oči třeštil do tmy. Napadlo ho, že se možná vrací domů Natálie a srdce se mu divoce rozbušilo. Avšak vzbuzená naděje pohasla rychle. Natálie by si rozsvítila, dokonce by možná pustila rádio s nočním programem, šla by pod sprchu a dům by její přítomností prostě ožil. A nic z toho se nestalo, ticho trvalo, ale jako kdyby bobtnalo napětím.

Někdo šmejdí v přízemí, docela určitě, pomyslel si Jakub: někdo, komu velice záleží na tom, aby se uvnitř pohyboval neslyšně, ale občas to prostě v neznámém a neosvětleném prostoru prostě nezvládne.

Jakub záměrně nechal z večera dokořán dveře ložnice, které vedly na dřevěný ochoz, lemující v prvním patře obytnou halu rodinné vily. Dolů se chodilo vyřezávaným dřevěným schodištěm, lemovaným mosaznými lampami: rozsvěcely se právě tak v přízemí jako nahoře, vypínačem vedle dveří ložnice.

Najít pistoli nebylo pro Jakuba těžké: koupil ji nedávno od jakéhosi podezřele vyhlízejícího chlápka, který za ni v ústraní pražského blešáku požadoval tři tisícovky a další pětikilo za ušmudlanou krabici se stovkou nábojů. Jakub se bál, že naletí, že koupí nějaký šunt, který se mu po prvním výstřelu roztrhne v ruce, ale nakonec se výhodná transakce uskutečnila. V novinách se sice psalo, kterak je snadné opatřit si střelnou zbraň, ale Jakub měl zřejmě smůlu anebo v potenciálních obchodních partnerech nevyvolával patřičnou důvěru – trpělivě Ochodil na burzu po šest víkendů a nikdy se mu pistoli nebo revolver koupit nepodařilo. Jednou ovšem přišel o peněženku a podruhé mu jakýsi lámanou češtinou hovořící mulat hodlal namlátit - a nakonec mu vnutil za nesmyslnou sumu finský nůž: pěkný, fungl nový, ale k ničemu. Představa, že by měl jeho lesklou čepel vnořit Natálii do srdce, se zdála Jakubovi příliš děsivá. Rozklepaly se mu ruce už jen při té představě. Zatímco střelit ji mezi oči se mu jevilo přijatelným a do určité míry snad dokonce elegantním řešením situace, která mu připadala nesnesitelnou a jejíž jedinou alternativou byl - rozvod. Rozvod, který by ovšem znamenal praní špinavého rodinného prádla na veřejnosti, skandální články v novinách, hysterii příbuzenstva a nechutné následné tahanice o společný majetek, v nichž by Jakub docela jistě nevyhrál...

Pistoli, masivní a letitou německou devítku, vyzkoušel na odlehlém místě v lese - a s překvapením shledal, že střílí spolehlivě a hlavně - že jemu nečiní velké potíže strefit se na deset metrů do cíle, který si zvolil. Vzhledem k tomu, že až půjde do tuhého, hodlal střílet na vzdálenost mnohem menší, mělo by všechno dopadnout velmi uspokojivě. Zbývalo ovšem vymyslet způsob, kterak Natálii odstřelit - a nebyt vzápětí zatčen a odsouzen pro vraždu...

Jakub se pomalu vztyčil, po paměti nahmátl župan a navlékl si ho. Neznámý v přízemí, ať už jím byl kdokoli, se zřejmě zabydlel a osmělil: choval se čím dál hlučněji, předpokládaje zřejmě, že dům je prostě prázdný a že tudíž opatrnost netřeba přehánět. Jakub nahmátl svou devítku: skrýval ji v tajné zásuvce starožitné komody, o níž Natálie neměla potuchy. Jakub zdědil ten parádní kousek nábytku po tetě a skrytý šuplík našel náhodou - a po zralé úvaze si nechal objev pro sebe, v matné představě, že by se mohl hodit. A nemýlil se.

Pomaloučku vyšel na ochoz, stará dubová prkna zrádně zapraskala a Jakub strnul, ale neznámý tam dole byl zřejmě natolik zaujat vlastní činností, že se nenechal vyrušit. Svítil si baterkou a úzký pruh světla Jakubovi naznačil, kde může očekávat nepřítele, až rozsvítí lustr. Okamžik pravdy mohl být nebezpečný, ale to bývá vždycky, a Jakub se rozhodl riziko přijmout. Nadechl se - a stiskl vypínač.

O

Halou se rozzářil tucet žárovek v křišťálové nádheře - a náhle v ní bylo světlo jako na jevišti. Muž v

černém a s tenkými látkovými rukavicemi na rukou strnul jako přimražený. Zrovna prohledával renesanční sekretář vedle dveří Jakubovy pracovny: Jakubovi neušlo, že na konferenčním stolku vedle kožené pohovky už „návštěvník“ stačil nashromáždit slušnou hromádku nalezených cenností. Postupoval zřejmě metodicky a bral jen předměty skladné a dobře prodejné. Profesionál, ocenil ho s uznáním mimoděk Jakub.

„Ručičky nahoru, mladý pane,“ řekl Jakub ostře a udivilo ho, kterak jeho vlastní hlas zní najednou cize a energicky.

Lupič vyhlížel tak na pětadvacet a potkat ho někde na ulici, považoval by ho člověk asi za docela příkladného jedince. Inteligentní vzezření, slušivý sestřih, drahé džínsy a bunda z kvalitní kůže - a dobré mokašiny, jak Jakubovi neušlo, protože dobře věděl, že elegance nezřídka končívá u bot a přivykl si koukat křupanům tím pádem na nohy.

„Zatraceně,“ ozval se mládenec a neznělo to ani tak vztekle jako spíše zklamaně. „Obhlížel jsem barák dobře dvě hodiny, než jsem vlezl dovnitř. Všude tma - říkal jsem si, že nikdo nebude doma... Panstvo odjelo na svátky někam na lepší... Měl jsem strach z poplašného zařízení, ale že na mě vybafne chlap s kanónem - to tedy ne.“

„Smůla,“ ušklíbl se souhlasně Jakub. „A vlastně - náhoda. Začal jsem dneska nasávat hned po obědě, abych ty vánoce nějak přežil, a tak jsem si musel schrupnout ještě před soumrakem. Vzbudil jsem se tím pádem před chvílí - a co to neslyším? Někdo mi v hale loupe perníček...“

Jakub pomalu sestupoval dolů po schodech, ale dlouhou hlavní pistole nepřestával sledovat přistiženého loupežníka, který teď vyhlížel vlastně spíš nešťastně a rozpačitě než doopravdy nebezpečně. Nicméně - zdání klame, pomyslel si Jakub hoře: jak je to dávno, co se mu vlastní žena jevila coby vzor milující manželky, a vida, jaká proměna.

„Zůstaňte, kde jste,“ řekl Jakub zotra, protože mladík se pohnul: okno v knihovně, kterým se dostal dovnitř, nechal dokořán a studený vánek teď pohyboval zlehýnka záclonami. Stačily by mu tři rychlé kroky a byl by za dveřmi, z osvětlené haly v temné knihovně - a pak pár rychlých skoků a oknem do zahrady...

„Radši to nezkoušejte, střílím dost dobře, ale ne úplně přesně, když mířím na hlavu, strefím se do břicha,“ zažertoval Jakub, ale lupič jeho žert neoceníl.

„Zavoláte policii?“ zeptal se nervózně, s pohledem upřeným na bezdrátový telefonní aparát, položený na příborníku.

„A co myslíte...“ usmál se Jakub. „Že vás snad nechám běžet?“

„Třeba jo,“ pokusil se lupič o úsměv. „Nic jsem nerozbil, všechno vám vrátím... A slíbím vám, že už nikdy...“

Jakub se rozesmál: „Že už nikdy nebudete krást? Jako vůbec, nebo jen tady? Mladíku, já nehodlám napravovat lidstvo, a váš osobní osud je mi zcela lhostejný. Klidně kradte, jak libo! Jestli vás zavřou, váš problém - a nepokoušejte se mne dojmout vyprávěním o nemocné matce ani o sourozencích, o něž se musíte starat.“

„Mohl bych... Mohl bych vám být třeba prospěšný,“ nadhodil mládenec a jeho ruce trochu poklesly.

„A jakpak?“ zeptal se Jakub.

Došel až pod schody a pohodlně se usadil v křesle, nepřestávaje mířit na nezvaného hosta pistolí. Stál asi pět metrů od něho: ne, nemohl minout.

„Vyznám se v autech,“ pokrčil mladík rameny. „Staral bych se o ty vaše - všimnul jsem si, že máte za domem dvougaráž.“

„Jezdím do značkového servisu,“ chladně opáčil Jakub. „Počítají si hodně, ale můžu se na ně spolehnout. U vás bych nikdy nevěděl, jestli jednou nedupnu na brzdu a neprošlápnu pedál až k podlaze...“

„Možná jsem zloděj, ale vrah teda ne,“ ohradil se mladík. „V tom případě bych vám mohl dát nějaký prachy...“

Jakub se nevěřícně rozesmál: „Vy mně? Lupič mi nabízí úplateček?“

„Nedělám tohle řemeslo týden," vysvětlil mladík. „Mám dost ulito..."

Jakub zavrtěl hlavou: „Nepotřebuju tvoje prachy, mladej," řekl opovržlivě. „Asi ses špatně rozhlídnul kolem: mám dost.

Ale stejně: poldy volat nehodlám. Mám lepší nápad..."

Mladík pookřál: dokonce udělal krok vpřed a doslova se rozzářil v úsměvu.

„Opatrně," řekl Jakub a hlaveň se pozvedla. „Neraduj se předčasně. Napadlo mě totiž, že tě jednoduše odprásknu."

Chvíli bylo v místnosti ticho. Když se lupič zase ozval, třásl se mu hlas a poněkud mu jektaly zuby.

„Proč byste to dělal?" zeptal se zoufale.

„Tak otázka nestojí," zavrtěl Jakub hlavou. „Zeptej se jinak: proč bych to neudělal? Ještě nikdy jsem nestřílel na člověka - docela s chutí prostě zkusím, jaké to je. Máš při sobě zbraň?"

„Jenom nůž... teda, vlastně dýku," řekl chraptivě lupič.

„Ukaž!" nařídil mu Jakub.

Dýka byla stará, dlouhá a šeredně ostrá. A vyhlížela nebezpečně.

„Umíš s tím zacházet?" zeptal se Jakub. „Ale pravdu!"

„Sloužil jsem na vojně u paragánů," neochotně řekl lupič.

„Málo platili?" ušklíbl se Jakub.

„To ne, ale... Vylili mě..."

„Možná bych pro tebe měl kšeft," utrousil zamyšleně Jakub. „Jenomže ty říkáš - jsem zloděj, a ne vrah..."

„Možná... možná, že trochu lžu," pomalu řekl mladík a Jakuba napadlo, že mu to pálí docela svižně.

„Lhát se nemá," káravě pronesl Jakub. „Kdo lže, ten krade. A kdo krade..."

„Chcete někoho oddělat?" zeptal se chraplavě lupič.

„Dokázal bys to?" pochybovačně se optal Jakub.

„Jestli ano, necháte mě běžet?" odpověděl lupič otázkou.

„Nejen to," usmál se ledově Jakub. „Nechám tě, aby sis vzal všechny tyhle krámy, co's tu stačil shromáždit. A ještě ti přidám, aby se ti dnešní noc opravdu vyplatila. A poldy zavolám teprve až ráno - až budeš dávno za horama. A řeknu jim, že jsem celou noc chrápal jako špalek. A že nemám potuchy, kdo nám mohl barák vybílit - a kdo odkrágloval moji drahou Natálii..."

„Natálii?" opáčil lupič.

„Mou ženu," vysvětlil Jakub a v hlase mu zazněla nenávist.

„Spí nahoře?" zeptal se lupič a podvědomě ztišil hlas.

„Ale kdež," ušklíbl se Jakub, „pokud snad zrovna spí, tak někde docela jinde. Ale jak ji znám, bude touhle dobou asi převelice vzhůru - třebaže určitě v posteli. A jistě nikoli sama. Je to děvka, vždycky to děvka byla a já musel mít záchvat slepoty, že jsem si ji vzal. Udělal jsem chybu - a za chyby se platí."

„Jenže za tuhle mám zaplatit já," řekl lupič a Jakub se spokojeně rozesmál.

„Přesně tak," kývl potom. „Líbíš se mi: chápeš rychle a říkáš věci na rovinu. Nerad bych tě zastřelil - ale udělám to bez výčitek, jestli se nedohodneme.

„Už jsme se přece dohodli," řekl lupič.

O

Natálii přivezl taxík krátce po třetí hodině. Jakub ve tmě poslouchal, jak praskla jeho dvířka, pak na chodníku zaklepaly střevíčky na vysokých podpatcích. Branka vrzla, za chvíli se v zámku domovních dveří ozval klíč. Broukala si nějakou melodii - ať jí dnes naděloval jaký chtěl ježíšek, asi jí to udělal dobře. Tohle byl ovšem ošemetný okamžik a Jakub si jeho úskalí uvědomoval předem. Lupič mu zmizel z očí, aby se mohl skrytě připravit k svému poslání - a Jakub ho tím pádem přestal mít na mušce, z níž ho nepouštěl po celou dobu čekání. Mohl by se pokusit utéci, ale Jakub se poněkud pojistil: přinutil ho totiž, aby sňal rukavice a na mnoha místech v místnosti zanechal parádní otisky.

„Jestli zdrhneš, dostanou tě za pár dní," ujistil Jakub Tomáše - tak se mu totiž jeho „návštěvník"

představil během těch tří hodin, jež spolu v příšeří haly proklábosili. „Mají tě v evidenci, takže by to byla fakt jen otázka času...”

Tomáš pokrčil rameny. Choval se klidně a věcně - jako kdyby nevěrné manželky mordoval běžně. Jakuba z jeho chování skoro mrazilo a byl náramně rád, že má v ruce odjištěnou pistoli.

Argument, o němž se nepochybuje.

Za prosklenými dveřmi předsíně se rozsvítilo: Natálie vešla do domu. Broukala si nějakou melodii, zřejmě v nejlepší pohodě. Svůj zvyk odkládat svršky cestou zachovala i tentokrát - když vešla do haly a rozsvítla, byla už bosa a zrovna si přetahovala přes hlavu vínové minišaty. Jakub se zalíbením ocenil pohled na hezké nohy v tmavých punčochách a na vteřinu si vybavil v paměti sametový dotek Natáliiných bělostných stehů - v místě mezi punčochou a kalhotkami, jež přímo zasvítilo. Potom se ve dveřích knihovny vynořil Tomáš a v ruce držel svou dýku. Natálie stála zády k němu a neměla ani ponětí, že prožívá poslední vteřiny svého bytí. Stačila ještě odhodit šaty na pohovku a strnout překvapením - s pohledem upřeným na svého manžela, usazeného pohodlně v křesle a s pistolí v ruce.

„Chceš mě snad zastřelit? Tady? Ted? Pod vánočním stromečkem?“ špitla posměšně. „To bys mi neudělal, miláčku, vid', že ne!

V té chvíli vyrazil Tomáš vpřed a čepel jeho dýky se vnořila do Natáliiných zad - docela nízko, vedle páteře, kde jsou ledviny, jak kdysi učili vraha instruktoři tichého zabíjení u průzkumníků. Bodnout - a pootočít...

Krásné polonahé tělo se bez hlesu svezlo k zemi, na koberci se začala okamžitě zvětšovat tmavá skvrna: krev...

„Ani ji to nebolelo," řekl Jakub a znělo to skoro zklamaně.

„Vzal bych si ty věci," oddechoval Tomáš, jako kdyby měl za sebou míli překážek. „A vypad' bych..." Jakub pokýval a vstal: „Uvažoval jsem, když jsme čekali, až se vrátí," řekl potom tiše, „a došel jsem k názoru, že náš plán ještě trochu vylepším. Poldům by mohlo být přece jen divné, že jsem se neprobudil, když mi vykrádali dům a vraždili mou milovanou ženušku. Takže - mnohem lepší bude, když pachatele najdou hezky na místě..."

Vypálil poprvé a Tomáš se zlomil v pase, nevěřícný výraz ve tváři. Dýka mu vypadla z ruky, tak metr od Natáliina těla.

„Já říkal, že střílím dobře, ale nepřesně." bodře pronesl Jakub. „Promiň, kamaráde, ale hned to napravím."

Tentokrát - docela mimořádně - opravdu nelhal. Radši se ale přesvědčil, že teď už lupič vskutku nežije, zbraň odložil na intarzovaný stůl opodál, vedle nádherně ozdobené kanadské jedle.

„Zatracené vánoce," řekl potom polohlasně A minutu či dvě se ještě kochal scénérií, v níž se projevil jindy tak útulný pokoj. Neměla chybu, usoudil uznale.

A pak už sáhl po mobilu a když rozklepaným hlasem vyličil operačnímu, co se stalo, šel si k domácímu baru nalít panáka. Přece jen se mu poněkud roztřásl i ruce, ale to je koneckonců vlastně v pořádku, pomyslel si. A pak už jen francouzským oknem vyhlížel, kdy z ulice zahlédne blesky modrého majáku a půjde otevřít dveře. Zvažoval, že postaví pro mordpartu na kafe, ale než se odhodlal, uslyšel sirénu - a blížila se.

Přijeli rychleji než čekal, náramně sebou hodili, pomyslel si uznale; ulice jsou asi liduprázdné a jak se říká, o vánocích chcípnu pes. Zřejmě ani na kriminálce se nic moc neděje. Národ zažívá a vrazi brousí dýky. A poldové nemají do čeho dloubnout, ušklibl se, pobaven vlastním i myšlenkami.

A vzápětí v něm hrklo; nějaký škodolibý zlomyslník v jeho mozku se vtíravě optal, jestli to pro něj bude dobře - anebo špatně? Když nemají poldové do čeho dloubnout, o to víc se věnují jemu...

Ale to už se hlučná smečka hrnula do dveří a on se rozklepal jako osika. Což o to, tohle mu šlo parádně - jenže co bude dál, ptal se jedovatě ten hajzlík v jeho hlavě...

A on, který až dosud znal snad vždycky odpověď na všechno, najednou žádnou neměl.

Kolega Jiří Hadrbolec usoudil, že jsem přepracovaný. V takové situaci prý i soukromý detektiv, podobně jako třeba elektrokolo, potřebuje dobít baterky, k čemuž je nejlepší relaxační kůra v nějakých útulných lázních. Objednal proto týdenní pobyt v Teplicích nad Bečvou, což je kousek od Hranic na Moravě. Ubytování v jednolůžkových pokojích, polopenze, pravidelné uhličité koupele, masáže a jakési superléčivé zábaly.

Právě jsme ukončili jeden dosti složitý případ, konto agentury bylo uspokojivé, tak jsem na ten nápad kývnul.

„Ve středu bude úplněk,“ prohlásil Jiří cestou.

„Pozoruhodné,“ řekl jsem bez velkého zájmu.

„To se tam budou dít velké věci.“

„Kde?“

„Nad propastí.“

Lezlo to z něj pomalu, ale nakonec jsem pochopil, proč vlastně do Teplic jedeme. Nešlo o mé zdraví, ani o bublinaté koupele, ale o jedno z nejtajemnějších míst v celé republice. O Hranickou propast. Je prokazatelně nejhlubší v Evropě a možná i na světě, neboť v temném jezírku na dně se stále ještě nepodařilo změřit skutečnou hloubku.

„Je to brána do pekla,“ řekl Jiří tak samozřejmě, jako by hovořil o dveřích do zubařské ordinace.

„Proč?“

„Pověst praví,“ spustil kolega školským tónem, „že kdysi stával vysoko nad Bečvou hrad, patřící rytíři jménem Rolf. A to byl prachsprostý loupežník, který přepadával a vraždil kupce, znásilňoval ženy, nezřízeně pil a klel hůř než pohan. Jednou, když se za měsíčné noci vracel z krvavé výpravy, se pod ním a jeho kumpány otevřela země a všichni, včetně kamenného hradu, zmizeli v hlubinách.“

„Takových báčerek je spousta,“ namítl jsem. „To jsme klidně mohli zůstat třeba na Vyšehradě a nemuseli jsme se tahat takovou dálku.“

„Ba ne,“ řekl Jiří. „Tohle je živěj příběh. Pokaždé za úplňku se z rokle ozývá zvon z hradní kaple a kolem půlnoci přijíždí na černém koni sám rytíř Rolf, aby po strašlivém skoku ze skály zmizel v hlubině. A to právě musíme prozkoumat.“

„Beze mne,“ řekl jsem. „Já jedu do lázní relaxovat.“

Zpočátku se mi to docela dařilo. Koupele byly uklidňující, masáže nádherně uvolnily bolavá záda, společnost ostatních pacientů se zdála příjemná. Kolegu jsem téměř neviděl a v duši se mi rozléval lenivý klid. Tuším třetí den pobytu, když jsem se šel po večeri natáhnout do postele, zabušil Hadrbolec na dveře mého pokoje.

„Jdeme!“

„Kam? Co se děje.“

„Je konečně ten úplněk.“

„Tak ať,“ řekl jsem, ale Jiří byl neoblomný. Tvrdil, že prokletého rytíře na ohnivém koni přece nemůže prošvihnout, já musím být svědkem, neboť jemu samotnému by historku o setkání se strašidlem nikdo nevěřil. Nakonec jsem souhlasil s podmínkou, že pokud noc proběhne klidně, přestane můj kolega blbnout a začne se věnovat záležitostem rozumnějším.

Vyrazil jsem se zjevnou nechutí, ale brzy se mi začal výlet docela líbit. Byla jiskřivě opojná noc, zářící měsíc osvětloval kraj magickým popelavým světlem a les voněl jehličím a pryskyřicí. Stoupali jsme do poměrně strmého kopce, pod strání mizela světla lázeňského areálu. Do příjemného ticha se ozvala sova, potom zaskřehotal ještě nějaký pták, kterého jsem nedokázal identifikovat. Samozřejmě jsem ani na okamžik nevěřil na Hadrbolecova strašidla, nicméně když se ozvalo vzdálené odbíjení, trochu mi zatrnulo. Pak jsem si však uvědomil, že to není zvon dávné hradní kaple, ale zvuk věžních hodin dole v údolí.

Na vrcholu stoupání jsem se musel na chvíli zastavit, abych popadl dech. Hodinky na zápěstí

ukazovaly tři čtvrtě na dvanáct.

„Dobrý čas,“ pochvaloval si Jiří.

Usadili jsme se na kmeny nedávno poražených stromů a čekali. Ani jednomu z nás se nechtělo rušit tu pohádkovou atmosféru nějakým hovorem. Hadrbolec si připravoval fotoaparát, kterým chtěl strašidelného rytíře zachytit.

Pět minut před půlnocí se ozval lehký zvuk kroků, mnohem jemnější nežli dusot ohnivého koně. Potom se na měsícem ozářené planině objevila dívčí postava. Pomalu přistoupila k vysokému zábradlí nad propastí a po chvilce váhaní vcelku hbitě zábranu přelezla.

Zásluhou mnohaleté společné práce se v kritických situacích nemusíme s kolegou na ničem domlouvat. Vyrázil jsem jako první, co nejtíšeji se k dívce přiblížil a skrz mříže ji popadl za ruku. Lehce vykřikla, pokusila se mi vytrhnout a skočit dolů, ale já držel pevně. Jiří se mezi tím dostal za plot a kráčel po úzkém chodníčku lemuujícím skálu, pod kterou je v sedmdesátimetrové hloubce bezdné jezírko.

„No tak, slečno, co to děláte,“ spustil jsem chlácholivě.

„Nechte mě.“

„Ani nápad,“ pravil Jiří.

Popadl dívku do náručí, jako by to byla lehká slaměná panenka a přenesl ji na bezpečnou stranu. Byla uszlzená, třásla se zimou, ale už se tolik nebránila.

„Půjdeme někam do tepla,“ navrhl jsem.

Dolů k léčebnému areálu jsme se vraceli ve třech, lázeňský dům už měl většinu oken zhasnutých, restaurace byla zamčená. Odvedli jsme slečnu do mého pokoje a Hadrbolec začal z vlastních zásob rumu připravovat grog.

„Tak co vás trápí?“

Dívka, která se jmenovala Marie Smetanová, odpovídala zmateně a nesystematicky. Nešťastně se zmínila o tom, že nemůže sehnat peníze.

„Kolik?“

„Sto tisíc,“ připustila.

„A na co potřebujete takovou částku?“

To byl kámen úrazu, strašné tajemství, které ji přivedlo na samotný okraj propasti. Zvolna, po útržcích, vycházelo najevo, že se slečna Smetanová stala obětí internetového vyděrače. Emailem jí sdělil, že má k dispozici její velice intimní snímky a nezaplatí-li požadované výkupné, rozešle obrázky všem institucím a významným osobám moravského města.

„Já už se bál, že jde o něco opravdu vážného,“ pravil Jiří. „Co je sakra špatného na ženském těle? Nic hezčího si ani nedovedu představit.“

Marii Smetanovou to neuklidnilo.

„To nepřežiju,“ bědovala. „A co na to řekne Kamil.“

Ukázalo se, že Kamil Jeřábek je Mariin chlapec, a protože pochází z velmi úctyhodné rodiny, určitě vztah rázně ukončí.

Dívka vypila dva hrníčky Hadrbolcova grogu a začínaly se jí klížit oči.

„Tak už si s tím nedělejte starosti,“ řekl kolega, „my se o tu záležitost postaráme. Ujišťuji vás, že ten vyděrač bude zatraceně litovat, že měl tak pitomý nápad. A teď hajdy do postele, ráno bude líp.“

Uložili jsme novou klientku na mé lože, a já se šel vyspat do Hadrbolcova pokoje na gauč. Ráno mě probudilo sluníčko nakukující do okna. Snídaně ve společné jídelně byla bohatýrská a slečně Smetanové se pomalu začala vracet chuť do života.

„Kde máte předat to výkupné?“ zajímal jsem se.

„Na nádraží,“ řekla.

Zadání bylo velice jednoduché. Marie Smetanová měla na železničním nádraží v Hranicích na Moravě v automatické úschovně zavazadel otevřít první skříňku zleva v dolní řadě. Kód představují čtyři jedničky. Dovnitř pak má vložit peníze, nastavit heslo na čtyři dvojky, vhodit do přístroje

příslušné mince a dvířka zaklapnout. Operace musí být provedena do jedenácti hodin dopoledne. Napadlo mě, že vyděrač zřejmě vůbec nepočítá s tím, že by se dívka mohla se svými starostmi svěřit policii. Je to tím pádem asi dost velký hlupák.

„Kde bych vzala takovou hromadu peněz?“

„Nic takového nebudete potřebovat,“ řekl jsem. „Teď vás hezky zavezeme domů a na celou záležitost můžete zapomenout.“

„Ale když já...“

„Je to vyřízená věc,“ pravil Hadrbolec.

Znělo to dost přesvědčivě a dívka zmlkla.

Dopravili jsme ji k rodinnému domku na okraji Hranic, dřív než prošla brankou do předzahrádky, lehce zamávala. Zdálo se mi to dost zavazující.

Bylo teprve devět hodin a Jiří navrhl turistickou prohlídku okolí. Navštívili jsme krásný renesanční zámek vévodící městu, potom si ještě chtěl vyfotografovat hranické viadukty, pozoruhodnou to technickou památku železničního stavitelství. Když cvakl poslední snímek, bylo půl jedenácté a zamířili jsme na nádraží.

Koupil jsem si noviny a v čekárně se posadil tak, abych měl výhled na levou stranu bloku automatických skříněk úschovny.

„Já půjdu ven,“ navrhl Hadrbolec.

Přikývl jsem.

Rozevřel jsem Lidovky a přes jejich okraj pozoroval ruch v hale. Někteří lidé jenom procházeli rovnou na nástupiště, jiní postávali u cedula s odjezdy a příjezdy jednotlivých vlaků, maminka s velikánským kufrem marně utišovala dítě brečící v kočárku. Náštěnné hodiny ukazovaly jedenáctou. Chraplavý amplion oznámil příjezd rychlíku z Prahy, Kolína, Olomouce a Přerova na druhou kolej prvního nástupiště, část čekajících se zvedla a vyrazila k vlaku.

Ve čtvrt na dvanáct se objevil mladík v černé kožené bundě, chvíli postával u stánku s novinami, pak si koupil krabičku cigaret a zase vypadl pryč.

Jedenáct třicet. Mládenec v bundě přišel znova. Tentokrát už mířil přímo ke skřínkám úschovny. Sklonil se k té první zleva, nastavil kód a zacloumal klikou. Marně. Evidentně ho to překvapilo, zopakoval postup se stejným výsledkem. Po malém zaváhání změnil heslo, nejspíš na to původní. Dvířka se otevřela, uvnitř však bylo jen šedivé prázdno. Mladý muž předvedl malou etudu hněvivé zuřivosti, za takový výkon by se nemusel stydět ani absolvent divadelní fakulty. Pěstí mlátil do panelu úschovny, pak se vztyčil a kopl do keramické nádoby odpadkového koše. Teprve když si uvědomil, že ho lidé v čekárně udiveně pozorují, zamířil k východu. Vydal jsem se za ním. Zvolna míjel řadu parkujících aut, pak si ale všiml, že je sledován, zrychlil a nakonec přešel do klusu. Nemusel jsem ho honit, neboť se před ním jako hráz objevil Jiří Hadrbolec.

„Kampak tak rychle?“

Rozpačitě se zastavil.

„Co je vám do toho?“

„Tak o tom si, kamaráde, ještě popovídáme,“ pravil, popadl ho za ruku, kterou pákou vyvrátil v lokti.

„Jdeme!“

Chlapík se pokusil uvolnit, ale následná bolest ho přinutila, aby poslouchal jako beránek. Otevřel jsem zadní dveře našeho auta, Jiří ho nacpal dovnitř a usadil se vedle něj. Nastartoval jsem a rozjel se směrem na Bělotín.

„Jste od policie?“

„Kdo seš ty?“

Po chvíli mlčení Jiří přiostril tón.

„Na něco jsem se ptal. Máš snad, krucinál, nějaký průkaz.“

Mladý muž po jistém váhání podal kolegovi plastovou kartičku občanky. Jiří si ji chvíli prohlížel, potom ji podal mně. Skoro jsem nevěřil svým očím.

Kamil Jeřábek, stálo tam. Chlapec z úctyhodné rodiny, kluk, kvůli kterému jedna nešťastná holka málem skočila do hluboké propasti. Už bych mohl mít nějaké zkušenosti, ale tahle do nebe volající sprostárna mi vážně vzala dech. Jiří Hadrbolec na tom byl podobně.

„Zastav,“ zavelel.

Vybral jsem si rozšířené odpočívadlo u kraje silnice. V zásadě velmi odsuzuji jakékoliv násilí při vyšetřování, ale tentokrát jsem neprotestoval. Kolega vytáhl Kamila z vozu, levou rukou ho popadl za klopý kožené bundičky a pravou ho začal s rozmyslem fackovat. Když skončil, tekla mládenci z nosu krev.

„Tak, a teď mě dobře poslouchej?“ řekl Jiří. „Kdyby se čirou náhodou nějaké kompromitující obrázky slečny Smetanové dostaly na veřejnost, tak tě zmlátím tak, že zůstaneš půl roku v nemocnici. Až tě konečně propustí, seřežu tě znova. Nepomůže ti, ani kdyby papínek najal třeba tucet bodyguardů. Rozumíš?“

Hoch z dobré rodiny přikývl.

„A teď mazej, prevíte!“

Jiří se usadil vedle mne, já otočil automobil a vraceli jsme se zpátky do města.

Slečna Smetanová přijala zprávu o charakteru svého přítele s poměrným klidem, ulehčení z toho, že nebude mít v rodném městě ostudu, bylo silnější.

„Ani nevím, jak vám poděkovat.“

„Jsme firma, slečno, nám stačí honorář,“ řekl jsem.

„Kolik?“ zeptala se opatrně.

„Žádáme jednu korunu českou. Dobré účty dělají dobré přátele.“

Vydělanou minci jsem uložil do palubní přihrádky auta s tím, že ji nesmím zapomenout uvést do daňového přiznání.

Náš relaxační pobyt v teplických lázních končil. Poslední bublinková koupel, závěrečná lékařská prohlídka a odjezd. Byl jsem náramně spokojený, ale kolegy mi bylo trochu líto. Nestál tolik o pravidelné masáže, chtěl na vlastní oči vidět strašidlo.

„Za měsíc bude úplněk zase,“ řekl jsem. „Můžeme se tu zastavit.“

Odmítavě zavrtěl hlavou.

„To by bylo zbytečné.“

„Proč?“

„Ty se moc v duchařině nevyznáš, ale ona má svá pravidla. Rytíř Rolf byl ukázkový lump a to prokletí si stoprocentně zasloužil. Jenže teď je to jiné. On udělal dobrý skutek, víš? Přilákal nás na to místo, a tím pádem zachránil jedné bláznivé holce život. To představuje vykoupení. Myslím, že konečně našel svůj klid a už nikdy s žádným ohnivým koněm skákat do propasti nebude.“

„Sluší ti to. Jsi nádherná.“

„Děkuju.“

„Pošli mi další fotku. Nějakou, kde jsi celá nahá.“

„Když já nevím. Trochu se stydím.“

„Nemáš za co, tvoje tělo je úžasný.“

„Kdyby se to dozvěděla máma, tak mě zabije.“

„Neměj strach, ta se to nikdy nedozví. Celou tuhle konverzaci jsem zašifroval.“

„Ty jsi tak skvělej. Ale stejně nevím. Co za to?“

„Chceš taky poslat fotku?“

„To ne. Už jsi mi jich poslal dost. Chci nějaký dárek. Chci ten iphone, jak mi ho pořád slibuješ.“

„Mám ho tady pro tebe. Sejdeme se a já ti ho dám.“

„Když já pořád nevím.“

„Neměj obavy, zlato. Pozvu tě na hezkou večeři a dám ti ten iphone. Bude se ti líbit. Co třeba zítra v devět večer, znám jednoho hezký místo v Krčském lese. Takový romantický.“

Poručík Soumar dočetl internetovou konverzaci až do konce a podíval se na svou kolegyni. V matné záři monitoru získávala její tvář podivnou nadpřirozenou auru. Auru smrti. A smrt byla v tomhle případě blízko, jen to oběť ještě netušila.

„A to je všechno?“

„Jo, pak se odhlásila z chatu,“ informovala ho Hynková. *„Snažíme se vypátrat její totožnost, ale zatím marně. Představila se jako Martina a odepsala mu, že je z Prahy 4. Víc toho o sobě ale neřekla a to šifrování je bohužel opravdu dobrý. Ale já to prolomím, je to jen otázka času.“*

„Snad ten čas máme,“ povzdychl si Soumar. *„Kdyby jen ta holka tušila, co je tenhle Matějovský zač.“*

„Stejně by jí to bylo jedno,“ namítla Hynková. *„Jakmile uslyší iphone, tak je schopná skočit z mostu.“*

Soumar si na svém tabletu zobrazil všechny dostupné údaje o Josefu Matějovském, čtyřiceti osmiletém pedofilovi, který už v minulosti znásilnil čtyři nezletilé dívky. Když se dostal na svobodu, okamžitě udělal všechno proto, aby zmizel policii z dohledu. Naštěstí se mu to nepodařilo úplně a policisté alespoň monitorovali jeho aktivitu na internetu.

„A co ten druhý? Máme nějaké stopy po Dubským?“ zeptal se Soumar a otevřel si složku dalšího pedofila.

„Pořád nic,“ odvětila Hynková. *„Naposledy jsme monitorovali jeho chat před měsícem, kdy si sjednával schůzku s tou holkou. Pak veškerá komunikace ustala. Ze strany Dubského i tý holky. Nemůžeme ho najít a ji taky ne.“*

„Musíme doufat, že ji neodvlekl někam do zahraničí,“ poznamenal Soumar a prohlížel si tvář dvaadvacetiletého muže. Trestní rejstřík měl skoro stejně bohatý jako Matějovský. Před měsícem se jim podařilo zjistit jeho polohu, ale když zásahovka vpadla do bytu, nikdo už tam nebyl. Soumar stále musel myslet na to, co se stalo s dívkou, kterou Dubský vylákal na schůzku.

„Její fotku a veškeré informace, které se nám podařilo zjistit, má už Interpol,“ zdůraznila Hynková, *„víc toho udělat nemůžeme. Z jejího profilu na facebooku jsme toho moc nezjistili, podle všeho si jméno a další údaje vymyslela. Vytvořit si profil je strašně snadný, průměrná puberťačka má podle posledních výzkumů nejmíň tři. Chtějí se dělat zajímavé a doufají, že jim to zajistí anonymitu. Jenže pak stejně neodolají a jdou na osobní schůzku.“*

Soumar si povzdychl a podíval se na tabuli, kde byla pověšena fotka dívky. Čtrnáctileté naivní děvče plné nerealistických snů, které pochází pravděpodobně ze sociálně slabé rodiny a její inteligence bude sotva průměrná. Alespoň tak zněl psychologický profil, který dostali. Moc jim okruh

pátrání nezúžil. Z informací, které měli, se ovšem nebylo co divit.

Vedle této fotky visely ještě tři další. Renata Šándorová, Jana Horská, Jitka Beránková. Soumar je znal nazpaměť a musel na ně pořád myslet. Tři mladé nevinné dívky, které se vydaly na schůzku s někým neznámým a už se nevrátily. Ani u jedné se neobjevilo tělo. Prostě zmizely a nikdo nevěděl kam. Mohli jen doufat, že žijí.

Soumar chtěl něco poznamenat, když se ozval tón oznamující novou zprávu.

Hynková sebou trhla a naklonila se k monitoru. „Martina je zase on-line.“

„Tak jo. Zítra v devět tam budu. Ale musíš na mě bejt hodnej.“

Soumar zatajil dech. Několik vteřin se nic nedělo, ale pak se objevila informace, že druhá strana píše zprávu. Hynková mezitím stiskla několik kláves a zkontrolovala sledovací program.

„Neboj se, zlato. Budu si tě hýčkat jako v bavlnce.“

„:) Těším se.“

„Tak zítra v devět u restaurace U Václava.“

Hynková zmenšila okno chatu a zvětšila svůj program. Podle jejích zrychlených pohybů Soumar poznal, že zatím moc nepokročila.

„Do háje,“ potvrdila jeho domněnku, „ten sráč je dobrej. Rok od roku jsou tyhle uchyláci lepší a lepší. Pořád se zdokonalujou, aby si v klidu mohli znásilňovat.“

„Ale na tebe si nepřijdou,“ poplácal ji Soumar po rameni. „Ty je vystopuješ.“

„To si piš, já jsem v tomhle jednička.“

„Už to, že jsi vypátrala tu konverzaci nám hodně pomůže. Teď víme, kde se mají sejít, takže si tam na něj počkáme. Kdybys cokoli zjistila, dej mi hned vědět.“

To poslední ani nemusel dodávat. Karolína Hynková byla své práci plně oddaná a Soumarovi bylo jasné, že dnes nebude spát a udělá všechno proto, aby Matějovského vypátrala. Na něm bylo najít dívku. V Krčském lese budou připraveni, ale stejně by bylo lepší, kdyby se mu podařilo dívku vypátrat dřív, aby na schůzku vůbec nevyrazila. Nechtěl, aby se ocitla v nebezpečí.

Slunce se vyhouplo nad obzor a několik paprsků si našlo cestu k proudu žáků valícímu se do základní školy Pošepného na pražském Chodově. Pak však oblohu zakryly husté černé mraky připomínající zhmotnělý smutek. Soumar doufal, že počasí nepředpovídá osud dívky, po které pátral. Bundu si dopnul až ke krku, aby na něho nemohla zima, a dál sledoval děti vcházející do budovy.

Tajně doufal, že by mohl Martinu zahlédnout. Snažil se prohlížet si každou dívku, ale žáků bylo mnoho. Cpali se otevřenými dveřmi dovnitř a navzájem si clonili, takže všem do obličeje neviděl. Když padla osmá hodina, zůstal u vchodových dveří osamocen. Jakmile udělal pár kroků směrem ke dveřím, do cesty se mu postavil školník. Starší muž s rozčuchanými vlasy a silnými dioptrickými brýlemi. Sálal z něj vztek

„Tady nemáte co dělat. Já jsem si dobře všimnul, jak jste si ty děti prohlížel. Ještě jednou vás tady načapám a volám policii.“

Soumar uznale přikýval a vytáhl policejní průkaz. „Jsem rád, že jste takhle na pozoru a hned se vás na něco zeptám.“

Muž se na chvíli zarazil. Pokusil se uvolnit, ale moc se mu to nepodařilo. Levá ruka se mu začala mírně třást.

Soumar ukázal školníkovi fotku Martiny: „Chodí sem tahle dívka?“

Školník si vzal fotku do ruky a dal si ji až téměř k obličeji. Po chvíli prohlížení zakroutil hlavou. „Ne, ta sem nechodí. Já znám všechny děti, který navštěvují naši školu, ale tuhle jsem tady neviděl. Proč ji hledáte?“

Soumar mu neodpověděl, místo toho poděkoval a zamířil pryč. Čekalo ho ještě hodně práce.

Do čtyř hodin odpoledne se mu podařilo obejít skoro všechny základní školy v Praze čtyři. Pokaždé mluvil s některým z učitelů nebo se školníkem, ale ani jednou neslavil úspěch. Dvakrát Soumarovi řekli, že dívka k nim chodí, ale při bližším pátrání zjistil, že se jedná o omyl. Nakonec se vrátil na

oddělení.

Hynková proti svým zvyklostem neseseděla u počítače, ale chodila po místnosti z jedné strany na druhou. Její pohyby byly energické a plné napětí. Soumar jí vzal kávu, protože se domníval, že bude unavená po probdělé noci. Opak byl ale pravdou a to nevěstilo nic dobrého.

„Nemám ji,“ vyhrkla, když Soumar vešel dovnitř. Ještě dvakrát přešla od stěny ke stěně, pak se zastavila a podívala se na Soumara. „Nevystopovala jsem ji. Ani přes veškerou snahu jsem se k ní nedostala. Nechápu to.“

„Možná používá nějaký nový šifrování,“ pokusil se ji uklidnit Soumar.

„V tom to není,“ zavrtěla Hynková hlavou. „Problém je v tom, že jsem to šifrování prolomila. Zjistila jsem, kde byl Matějovský připojen, ale o tý holce jsem nezjistila nic. Měla bych mít přístup, ale pořád mi to hází adresy různě po světě. Nerozumím tomu.“

„V tom ti neporadím, v počítačích se moc nevyznám,“ přiznal Soumar. „Ale když víme, kde je on, tak ho můžeme rovnou sebrat. Máme tu konverzaci, to na zadržení stačí.“

„Nemůžeme ho sebrat. Byl online ve veřejný kavárně v centru Prahy. Teď už tam dávno není a zatím se nepřipojil.“

„Takže nám zbývá ta schůzka,“ zhodnotil situaci Soumar.

Hynková přikývla a vrátila se k počítači. „Budu to pořád zkoušet, kdyby se mi Martinu podařilo lokalizovat dám vědět.“

Po několikahodinovém dešti se ještě víc ochladilo. Podzim se rychle měnil v zimu, ale většinu lidí to neodradilo. Krčský les byl plný pejskařů, zamilovaných párů nebo rodin na pozdní procházce. Bylo tři čtvrtě na devět a všichni policisté už byli na svých místech.

Soumarův mobil zapípal.

„Jsem na cestě za Tebou, brouku“

Hynková mu na mobil přeposílala konverzaci mezi Martinou a Matějovským. Soumar si několikrát přečetl poslední zprávu a čekal, jestli k tomu Martina něco připíše. Podle všeho se ale odpojila a mířila na schůzku.

Soumar vytáhl vysílačku. „Dívka je na cestě sem, buďte ostražití. Vidíte někdo Matějovského?“

Ve vysílačce to zachrastilo a pak se ozval Hoffmanův hlas. V pozadí byla slyšet hlasitá zábava. „Matějovský je tady. Sedí u stolu na druhé straně.“

Soumar sebou trhl. Všechny cesty hlídali, tak jak se mohl nepozorovaně dostat až do restaurace?

„Je v přestrojení. Má nějaký vousy, ale já jsem toho zmetka stejně poznal,“ dodal Hoffman jako kdyby četl myšlenky svého kolegy. „Něco teď píše na telefonu.“

O pár vteřin později dorazila zpráva i na Soumarův mobil.

„Těším se na tebe. Pospěš si.“

„Matějovský je v kontaktu s dívkou,“ oznámil všem Soumar. „Jakmile se Martina objeví, sbalíme ho. Vidíte ji někdo?“

Ve vysílačce se ozvalo jen chrčení. Soumar se rozhlédl po lese a zaměřil se na tři dívky mířící k restauraci. Když ho míjely, vyzývavě ho pozorovaly. Osamělou dívku však nikde neviděl. Kde zatraceně může být? Na telefonu vytočil číslo Hynkové, ozvala se po prvním zazvonění.

„Máš její polohu? Je stále připojená?“

„Nemám. Už se mi ale podařilo přijít na ten problém. To šifrování...“

Ozval se tón oznamující další zprávu.

„Já jsem si to rozmyslela, zlato. Do lesa se mi nechce. Přijď za mnou na Roztyly.“

„Tam nic není. Přijď sem do lesa. Můžeme se sejít někde cestou.“

Soumar napjatě sledoval probíhající konverzaci. Cítil jak se mu zrychluje tep. Les byl najednou ještě temnější a nebezpečnější místo než předtím. V každém zákoutí se skrývala, bolest, utrpení a smrt. Soumara spalovala bezmoc.

„Tak dobře. Sejdeme se na půl cesty. Pospěš si!“

Soumar rychle zvedl vysílačku: „Seber Matějovského!“

Soumar nečekal, až mu Hoffman potvrdí rozkaz a rozeběhl se k restauraci. Na telefonu měl stále Hynkovou, která se mu snažila něco říct, ale on ji nevnímal. Přerušil hovor, mobil strčil do kapsy a vytáhl pistoli. Ještě zbývalo několik desítek metrů. Světla z restaurace osvětlila cestu před ním. Za okny se míhaly postavy. Ve vysílačce šum.

Soumar vstoupil do restaurace. Zbraň v jeho ruce přivábila několik nevraživých pohledů, ale jinak si ho nikdo nevšímal. Bylo tu moc lidí. Až příliš moc. Soumar postupoval vpřed a hledal Matějovského nebo svého kolegu. Dostal se až do zadní části, když konečně spatřil Hoffmana. Zavalitý detektiv obcházel stůl napravo a mířil k muži sedícímu nad téměř vypitým půl litrem.

Přes cigaretový kouř visící ve vzduchu jako záclona nebylo možné rozeznat detaily. Vousy zakrývaly téměř celý obličej, a kde bylo volné místo, tam se postarala o krytí čepice s kšilem. Muž se napil a dál něco sledoval v mobilu. Nic nepsal. Nikam nespěchal. Soumar chtěl svému kolegovi naznačit, že se mu něco nezdá, ale Hoffman už držel v ruce pistoli a mířil na podezřelého.

„Policie! Dej ruce za hlavu a lehni si na zem!“

Muž sebou trhl a zběsile se začal rozhlížet kolem sebe. Zjevně už tohle někdy slyšel. Soumar se dvěma rychlými kroky dostal až téměř k němu. Muž vyskočil a pokusil se utéct. Chtěl se prosmýknout kolem Hoffmana dozadu, ale policista mu vrazil do cesty koleno. Muž zavravoral. Otočil se, aby se ohnal, ale Hoffman ho zkušeně chytil za ruku a poslal ho k zemi. Pak k němu přiskočil Soumar a klekl si mu na záda. Muž sebou házel, ale nebylo mu to nic platné.

„Skončil jsi, máme celou tvou konverzaci s tou holkou,“ vybalil na něj Hoffman. „Nemá cenu lhát. Jsi v tom až po uši.“

Soumar obrátil muže na záda a konečně si ho mohl prohlédnout. Ty rysy mu byly povědomé. Určitě ho znal. Snažil se odmyslet si vousy, ale ani potom mu zadržený nepřipadal jako Matějovský. Podoba tam byla, ale nebyl to on.

„Pustte mě!!!“ vykřikl muž. „Já znám svoje práva. Pustte mě, vy svině! Tohle je šikana! To je policejní brutalita.“

„Drž hubu!“ okřikl ho Hoffman a prohledával mu kapsy. Našel klíče, doklady a v mikině igelitový sáček s marihuanou. „Co je tohle? Tady je trávy nejmíň pro sto lidí.“

Muž na chvíli zmlkl, zděšeně se podíval na Hoffmana a pak na Soumara. Najednou jako by nabral novou sílu a začal nanovo: „Policejní brutalita! Pustte mě, vy čuráci!“

Soumar do něj strčil a prudce se vztyčil. „To není on. Tohle jsme zvorali. To není on.“

Zapnul vysílačku a ohlásil: „Nemáme ho. Jděte všichni směrem k Roztylům, Matějovský bude někde tam. Nesmí nám uniknout, celý to tam uzavřete!“

Hoffman stál s pytlíkem plným marihuany v ruce a nevěřícně kroutil hlavou. „Byl jsem si jistej. Je mu strašně podobnej. Myslel jsem, že ho mám.“

Soumar věnoval kolegovi zlostný pohled a rychle zamířil ven z restaurace. Jakmile se dostal ze světla, dopadla na něj temnota. Pevně ho chytila a nechtěla pustit. Stahovala se kolem jeho duše jako smyčka kolem krku oběšence. Na mysli mu vytanula jména všech dívek, které nestačili zachránit. Nechtěl, aby Martina byla další.

Rozeběhl se nocí k Roztylům. Dlouhé minuty mu společnost dělal jen měsíc vykukující mezi mraky. Když se zastavil, aby použil vysílačku, ucítil zavibrování telefonu. Volala mu Hynková.

„Musíte najít Matějovského!“ vyhrkla do telefonu.

„To vím taky,“ odsekl Soumar. „Musel nám proklouznout. Máš pozici té holky?“

„Nemám. Odpojila se a já se na její účet nemůžu dostat. Ale už vím proč. Má to taky zašifrovaný a dokonce ještě líp než Matějovský.“

Soumar se zastavil a snažil se pochopit, co to znamená.

„Tohle by těžko zvládla holka, která chodí na základní školu. Tak mi sakra řekni, o co tady jde.“

Soumar se nechal ovívat chladným vzduchem a snažil se uklidnit pohledem na hvězdy problikávající mezi korunami stromů. Moc se mu to nedařilo.

Nakonec popravdě odpověděl: „To by mě taky zajímalo.“

Ze stanice metra Roztyly se vyrojili lidé spěchající domů. Stovky tváří ve slabém světle pouličních lamp. Soumar šel proti nim a hledal zatím jediného známého v tomto případě. Tep měl zrychlený během a hlasitě oddychoval. Pravou ruku na pažbě pistole.

„Nevidíme ho,“ hlásil policista, který stál s kolegou na druhé straně stanice metra u autobusů.

Soumar na tom byl stejně. Lidé se prodrali okolo něj a pokračovali k sídlišti. Matějovský mezi nimi nebyl. Soumarovi přišla na mobil nová zpráva.

„Pojď za mnou zlato, znám jedno hezký místo.“

„Já už nikam nechci, jsem tady u Obi. Nehraj si se mnou, to nemám rád.“

A holky mají rády, když ty si hraješ s nimi? Chtělo se říct Soumarovi. Místo toho rychle proběhl vestibulem metra a na druhé straně se podíval směrem k obchodnímu domu Obi. Několik postav tam viděl, ale detaily nedokázal rozeznat.

„Ale já si chci hrát. Musíš mě dohonit. Tady za Obi je průchod pod silnicí, najdeš mě na druhé straně.“

Soumar nečekal, co Matějovský odpoví a vyrazil přes autobusové nádraží. Cestou pokynul, aby ho ostatní policisté následovali. Když byl na polovině cesty, spatřil muže, který mohl být Matějovský. Postava spěchala do malého tunelu, který vedl pod silnicí. Soumar si matně vybavoval, že na druhé straně je obytná čtvrť. Rozeběhl se, ale věděl, že to nestihne. Matějovský mu zmizel z dohledu, jakmile se dostal k Obi.

Společně s dvěma policisty prošli průchodem a ocitli se v ulici, kterou lemovaly nízké obytné domy. Matějovský byl daleko před nimi a právě zatočil doleva. Soumar ho s policisty pronásledoval a spěšně hlásil do vysílačky polohu. Snažil se neztratit cíl z dohledu. Jakmile se však dostali na křižovatku, Matějovského nikde neviděli. Rychlou chůzí šli ulicí vpřed.

„Musel zatočit do některé z ulic,“ konstatoval jeden z kolegů.

„Rozdělíme se,“ rozhodl Soumar. „Vy půjdete rovně, vy ulicí doleva a já vpravo.“ Pak do vysílačky požádal o uzavření celé oblasti. Během několika vteřin se mu začali ozývat další policisté a hlásit, že jedou sem. Smyčka se začala utahovat. Soumar cítil, že jsou blízko.

Jen stále nevěděl, co je čeká.

Pomalou postupoval ulicí a bedlivě si prohlížel každý dům a každé zaparkované auto. Matějovský je mohl zahlédnout a pokusit se někde skrýt. Došel na další křižovatku a rozhlédl se na všechny strany. Nikoho neviděl. Vzadu projelo auto, ale žádný osamocený chodec tam nebyl.

„U mě čisto,“ nahlásil do vysílačky.

„U mě taky nic,“ ozval se kolega.

„Stejně tak u mě.“

Tak kudy šel? Soumar se obrátil dozadu a znovu studoval trasu, kterou se sem dostal. Znovu si vybavoval domy, které minul. Vyndal z kapsy mobil a vytočil číslo Hynkové.

„Máte ho?“ vyhrkla místo pozdravu.

„Ne, někde tady zmizel. Nenapsala mu Martina... nebo spíš ten, kdo se za ni vydává?“

„To druhé bude správně. Znovu jsem se dívala na facebookový profil Martiny. Je tam toho strašně málo. Nejdřív jsem si myslela, že ta holka má víc profilů, ale teď to vypadá, že se za ni někdo vydává. Celá její identita je smyšlená.“

„A dokážeš zjistit kdo za tím je?“

Soumar hlasitě vydechl a čekal na odpověď. Od úst mu stoupala pára a mizela v chladivém vzduchu. Stejně tak jako mizela Martina.

„Vím jen, že je to někdo velmi dobrý,“ oznámila mu Hynková. „Vyzná se v počítačích a dokáže dokonale zakrýt svou stopu. Nalákal Matějovského sem a pak se odpojil. Už nenapsal ani slovo.“ Hynková se na chvíli odmlčela a pak položila zásadní otázku: „Proč to ale dělá?“

„Zkusíme to zjistit,“ odvětil Soumar a začal se vracet ulicí. Tentokrát se u každého domu zastavil a

četl si jména na zvoncích. Třeba budu mít štěstí, říkal si.

Kučera, Pavelka, Holub, Soumar... u posledního jména mu zatrnulo. Dlouhé vteřiny pozoroval třípatrový dům, kde se v prvním podlaží svítilo. Na žádnou spojitost se sebou ale nepřišel, a tak pokračoval dál. Kdyby nic nenašel, může se sem vždycky vrátit, říkal si v duchu.

Daněk, Novotný, Černý... nic mu ta jména neříkala. Přešel na druhou stranu, kde byly nižší domy a pokračoval v pátrání.

Malý, Kotrba, Horský, Brandl... na chvíli se zarazil. Otočil se a pomalu se vrátil k předchozímu domu a prohlížel si ho. Nízká stavba vypadala mírně zanedbaně a nikde se nesvítilo, na příjezdové cestě stála modrá Škoda Octavia se znakem společnosti v podobě satelitu a nápisem Horský electronics. To logo mu bylo povědomé. Vídal ho kdysi často. A hlavně muže, který za ním jezdil. To nemohla být náhoda.

Soumar zkusil branku, ale byla zavřená. Do vysílačky nahlásil svou polohu a dál si prohlížel dům. K Horskému mu vůbec nesesedl. Muž, kterého znal, bydlel v novém obytném domě ve Stodůlkách, neměl spojitost s touto částí Prahy. Ale to logo mluvilo za vše.

Chtěl zavolat Hynkové, když zaslechl slabý přidušený zvuk. Výkřik. Bolest se vydrala z něčích úst, ale byla ihned utlumená. Přesto visela ve vzduchu a Soumar jako by ji neustále slyšel dokola. Jako by pořád drásala jeho duši. Musel na ni reagovat. Podíval se na obě strany ulice, ale ostatní policisté byli ještě daleko. Do vysílačky oznámil, že jde dovnitř a přešel plot.

Vytáhl pistoli, odjistil ji a zkusil vstupní dveře. Prohnuly se, ale zůstaly na místě. Už je chtěl vykopnout, když si všiml vrat u garáže. Už na první pohled držely jen na čestné slovo. Trochu se do nich opřel a během chvíle povolily. Soumara udeřil do nosu zápach benzínu a zatuchliny. V matném světle venkovní lampy viděl jen obrysy místnosti. Oči si ale rychle přivykaly temnotě. Postupně identifikoval skříně po stranách a malý stůl. A také dveře vzhodu.

Dolehl k němu další přidušený výkřik. Ozvěna bolesti.

Soumar se dostal do krátké chodby, která vedla do před síně. Všude panovala tma. Opatrně vešel do kuchyně a kontroloval prostor. Topení hrálo. Někde v domě se ozval šramot, ale nepoznal, odkud přišel. Z obývacího pokoje problikávalo světlo. Krátké modré záblesky.

Soumar se snažil vybavit tvář Horského. Jeho jméno měl včera před sebou a myslel na něj. Snad to není tak, jak se domníval.

Vtrhl do obývacího pokoje. Rychle přejížděl hlavní pistole po místnosti. Napravo blikaly kontrolky počítače, ale židle před monitorem zela prázdnotou. Soumar prohlédl zbytek pokoje a pak se vrátil k počítači. Jemně se dotkl myši a obrazovka ožila. Martina se na něj usmívala na jedné z odvážnějších fotek. Někdo byl na tomto účtu přihlášen, konverzace s Matějovským zůstala otevřená.

Ozvaly se tlumené rány. Podlaha se mírně otřásla.

Další výkřiky bolesti.

A pak zase ticho.

Soumar se vrátil do kuchyně a naslouchal. Byl blízko a určitě to nepřicházelo ze shora. Vrátil se zpět na chodbu, kde zvuky zesílily. Dva údery a pak ticho. Soumar obešel schody a našel dveře do sklepa. Připravil si zbraň a opatrně je otevřel. Zalilo ho slabé světlo z žárovky trčící ze zdi. Staré kamenné schody vedly dolů. Směrem k bolesti.

Další výkřik. Tentokrát mnohem jasnější.

Soumar sestupoval po schodech a mířil před sebe. Modlil se, aby sem už vtrhli i jeho kolegové. Došel dolů a otočil se ke dveřím nalevo. Než je však otevřel, zastavilo ho slabé hučení vycházející z temnoty mimo dosah žárovky. Soumar vytáhl baterku a posvítil do zahalené části sklepa. Zatajil dech a položil prst na spoušť.

U zdi ležel dlouhý mrazicí box a tiše vrněl. Soumar k němu přešel a jediným rázným pohybem otevřel víko. Posvítil dovnitř a ihned uskočil. Zasáhlo ho to plnou silou. Snažil se uklidnit, ale moc se mu to nedařilo. Navíc se znovu ozvaly výkřiky bolesti. A pak ještě něco dalšího. Zoufalého.

„Tak kde je? Kde je!!?“

Soumar se podíval zpět do mrazicího boxu. Tělo bylo ve strašném stavu. Prsty rozdrčené, stehna rozbodaná stejně jako břicho a hrud', zuby vymláčené, genitálie zohavené. Přesto ale tu tvář poznal. Dubský. Pedofil, který jim zmizel z dohledu před měsícem.

„Kde je?“ otázku následovala prudká rána a potom další výkřik bolesti.

Ozval se vzlykot. „Já nevím. Já ji nemám. Prosím...“

Další rána proměnila nářek v nový výkřik bolesti

Soumar se obrátil ke dveřím do další místnosti ve sklepě a prudce je otevřel.

„Policie!“ vykřikl, vtrhl dovnitř a namířil před sebe.

Oba muži sebou trhli. V očích jednoho se objevila úleva, v očích druhého překvapení. Horský stál vedle Matějovského, který byl přivázan na židli a krvácel z několika ran na hrudi a obličeji. Dva prsty na levé ruce mu chyběly a z ran crčela krev na špinavou zem. Horský svíral dlouhý nůž a jeho čepel držel svému vězni u krku.

„Policie!“ vykřikl znovu Soumar. „Odhodte zbraň a vzdejte se!“

„Má mou dceru!“ zařval Horský a nůž ještě víc přitiskl ke krku Matějovského. „Ten hajzl má mou Janu. Chci ji zpět!!!“

Soumar Horského téměř nepoznával. Když bylo vyšetřování zmizení jeho dcery v plném proudu, Horský nosil ustupující vlasy ostříhané nakrátko a alespoň jednou týdně se holil. Teď mu rozcuchané zbytky vlasů trčely na všechny strany a tvář halil několika měsíční plnovous. Největší změnu, ale viděl v očích. Rozvážnost a lítost zmizely, místo toho je nahradilo zoufalství, které se přetavilo v šílenství.

„Já tvou dceru nemám,“ zavyl Matějovský.

„Máš!!!“ vykřikl Horský. „Máš ji! Kde je?“

„Mlčte,“ nařídil Soumar Matějovskému. Pak se podíval na Horského. „Pustte ho a můžeme to vyřešit bez násilí. Prověříme to.“

„Vy prověříte leda hovno,“ odfrkl Horský. „Přes půl roku jste pátrali po Janě a nezjistili jste nic. Vůbec nic.“

„To je pravda,“ přiznal Soumar, „i přes naši snahu jsme se nikam neposunuli. Ale pátrání neskončilo. Zapojili jsme i Interpol. Pořád ji hledáme.“

„Už je ale pryč příliš dlouho,“ řekl Horský a oči se mu zalily slzami. Ruka s nožem mírně poklesla. „Celý ty měsíce ji někde zneužívají. Moji dceru, můj poklad. Nemůžu tady jen tak sedět a nic nedělat. Musím ji najít. A jeden z těch hajzlů ji má. A já z nich tu pravdu dostanu. Jsou to zrůdy. Zrůdy!!!“

„Když budete pokračovat, skončíte stejně jako oni.“

Horský sebou trhl. Jeho výraz v obličeji na chvíli zamrzl. Na krátký okamžik se jeho mysl vyjasnila a on si uvědomil, co ze sebe udělal. Pak ho však znovu ovládla hořkost a zmar. Už neměl sílu vrátit se.

„On to ví!“ křičel. „Dobře ví, kde Jana je. Musíš mi to říct. Musíš mi to...“

Horský zvedl ruku s nožem. Napřáhl k úderu. Výstřel byl v malé místnosti ohlušující. Kulka zasáhla Horského do ramene. Ještě než spadl, Soumar byl u něho a z bezvládné ruky mu vyrval nůž. Pak mu na zemi nasadil pouta.

Horský hlasitě oddychoval, jako kdyby si bolest vůbec neuvědomoval. Jeho oči přetékající nenávistí sledovaly Matějovského. Potom se pomalu otočily na Soumara.

„Měl jste mě to nechat dokončit, já bych to z něj dostal. Jsme na stejné straně.“

Soumar zavrtěl hlavou. „Ne, to nejsme. Vy už jste dávno překročil hranici. Zašel jste příliš daleko a to vás zničilo.“

Během dalších minut už Horský nepromluvil. Díval se do země a tiše oddychoval. Jeho tělo bylo tady v chladném sklepě, ale duše dál pátrala po dceři. Utápěla se ve zmaru.

Pak přišli další policisté, zvedli ho na nohy a odvedli do policejního auta.

Déšť ustal a vysvitlo slunce. Hřejivé paprsky posilovaly v Soumarovi naději, že svět není tak zlý, jak na první pohled vypadá. Vzal z nástěnky fotografii Jany Horské a dlouho si ji prohlížel. Kdyby ji našel,

zločiny otce by se nikdy nestaly. Jedna událost vede k druhé. Jsme víc ovlivnitelní, než si připouštíme. Do jaké míry rozhodujeme o svých životech? Jak bych se zachoval já na jeho místě? To byly myšlenky a otázky, které mu vířily hlavou.

„Všechno zlé je pro něco dobré,“ pravila Hynková.

Soumar se k ní obrátil. Kolegyně zapnula počítač Horského a právě se zájmem prohlížela jeho obsah. Oči měla doslova přilepené k monitoru.

„Musel být na internetu v jednom kuse a pořád jen hledal fóra, kde se spolu baví pedofilové.“

„A narazil na nějakou stopu?“ zeptal se Soumar.

„Po své dceři bohužel ne, ale objevil minimálně tři skupiny, o kterých nevíme. Tohle bude Interpol zajímat.“

„A co pedofilové? Kolik jich vylákal a zabil?“

„Vypadá to, že jen Dubského a Matějovského. Vydával se za mladou holku všude možně, ale jen tyhle dva se chytili.“ Hynková najednou přestala prohlížet obsah počítače, zamyslela se a obrátila na Soumara. „Musela to být strašná zoufalost.“

Soumar se podíval na fotku Jany. Hleděl do jejích očí, které v době pořízení snímku nepoznaly zlo. Pak několikrát přikývl.

Přepadení

Na služebnu přiběhla udýchaná stará paní: „Pane majore, pane majore, pomoc, pomoc, přepadení, okradli mě!!!“

Nemohla popadnout dech, byla rozcuchaná, špinavá, v jedné ruce držela igelitku a druhá ruka jí nějak bezvládně visela.

„Posadte se a v klidu mi všechno řekněte“, vlídně a konejšivým hlasem se kapitán Veselovský snažil uklidnit rozčilenou a zjevně otřesenou ženu. Ani jí nevymlouval toho „majora“, natož aby vysvětloval, že vběhla v rozrušení omylem do Bartolomějské na oddělení vražd, kam krádeže nepřísluší. Něco mu říkalo, že tato stará paní potřebuje pomoc, a když na služebně byl teď stejně klid, mohl jí vyslechnout.

Bylo slunné páteční odpoledne, ostatní se kdesi posilovali na pozdním obědě a kapitán Veselovský si zrovna pochutnával na výborném salátě od své přítelkyně Helenky. Stará paní se posadila a rozplakala se:

„Nevím, co budu dělat, nic nemám, všechny doklady, klíče i mobil byly v té kabelce. Nikoho tu neznám... ten rošťák, vytrhl mi kabelku, shodil mě a utekl! Kdoví kde je mu konec. Volala jsem o pomoc, ale ulice byla liduprázdná, nikdo ani nevykoukl z okna!“

„A dokážete mi ho trochu popsat? Byl malý, velký, tlustý nebo hubený, blondatý či černovlasý? Nevšimla jste si nějaké zvláštnosti, třeba pihy nebo tetování? Pamatujete si třeba, co měl na sobě?“

„Byl menší a hubený, takový špinavý blondák. V tom zmatku jsem si moc ničeho nevšimla, ale jak jsem nechtěla pustit tu kabelku, nějak divně se na mě zašklebil či zasmál, no a vepředu dole mu chyběl jeden zub. Kalhoty měl černé, takové ošoupané džíny a nějaké tmavé tričko. Víc nevím. Neměl by za ním někdo běžet?“

„Toho už teď asi nechytíme. Ale třeba ho někde v okolí zachytí kamerový systém, když utíkal. Tak mi v klidu nejdříve řekněte, jak se jmenujete a kde bydlíte a kde se to stalo?“

„Jmenuju se Marie Koutná a bydlím ve vedlejší ulici Karolíny Světlé číslo 12. Dnes jsem se přistěhovala a vyběhla jsem si jen nakoupit a na poštu. Stalo se mi to před domem, když jsem se vracela. A co chudák Bertík, je tam sám!“ Znovu se rozplakala a bolestí zkřivila tvář.

Kapitán Veselovský vzal do dlaně opatrně její ruku, která byla nějak divně zkroucená.

„Víte co, nejprve asi zavoláme záchranku, potřebujete ošetřit. A zavoláme Bertíkovi a řekneme mu, že se zpozdíte.“ Snažil se ji uklidnit.

Paní na něj udiveně koukla: „Bertík nemůže vzít telefon a já stejně neznám číslo z paměti, mobil byl v té kabelce.“

„Bertík je nemohoucí?“

„I kdepak, to je čertík, je to můj pejsek a bude už pěkně nervózní, že je tam tak dlouho sám.“

„Tak zavoláme někomu z rodiny.“

Paní se znovu rozplakala. Vyšlo najevo, že všechna telefonní čísla má v mobilu a žádné z nich si nepamatuje. Navíc, jak je tu nová, nikoho ze sousedů ještě nezná. Kapitán Veselovský zavolal záchranku a rozhodl se, že paní Koutnou doprovodí k lékaři.

„To jste moc hodný, pane majore, víte, syn je teď už asi na chalupě a dcera bydlí mimo Prahu. A já si stejně ty čísla nepamatuju.“

„A kolik jste tam měla peněz?“

„Asi dva tisíce a taky banko kartu.“ Honem ještě před odjezdem vyřídili zablokování karty a kapitán Veselovský nechal vzkaz pro kolegy s popisem pachatele a instrukcemi na stole v kanceláři.

Seděli v sanitce a paní, teď již ošetřená, mu konečně při cestě do nemocnice vyprávěla, co se vlastně stalo. Jak jí před domem nějaký mladý kluk chytil za kabelku, a protože ji nechtěla pustit, vláčel ji chvíli po zemi.

„Víte, paní Koutná, zdraví je přednější, měla jste ji pustit,“ domlouval jí.

„Když já tam měla všechny doklady od starého i nového bytu, také klíče od obou bytů, občanku,

tramvajenku, prostě všechno, kdyby na poště nějaký ten doklad potřebovali! A ještě i ten mobil.“

„A třeba nějaký notýsek s poznamenanými čísli, to nemáte?“

„Mám!“

„No vidíte!“

„Jenže ten je taky v té kabelce.“ řekla smutně žena.

Mezi tím dojeli do nemocnice a paní převzali na ošetřovnu. Kapitán Veselovský zavolal na služebnu a pověřil kolegu Antonína Syblíka, mladého a snaživého, čerstvě jmenovaného kapitána, co teprve u nich v týmu začínal, aby zjistil, co se dá:

„Vím, že nám ten případ asi nepřísluší, ale paní je zraněná, má možná i otřes mozku a my stejně teď nemáme do čeho píchnout. Koukni se, Tondo, po okolních objektech, zda tam někdo nemá zapojený kamerový systém. Popis podezřelého jsem ti nechal na svém stole. Při troše štěstí bude někde záznam, jak utíká. Ta kabelka byla prý dosti velká, s velkými držadly a zlatou přezkou na zapínání. Měla hnědou barvu. A Tondo, pošli někoho z druhého obvodu, ať postaví strážníky jednoho před původní byt té paní, a pak ještě druhého před její nový byt. Mají tam vše složeno a sbaleno ke stěhování, to by měli zloději o práci míň, v té kabelce jsou od obou bytů klíče i doklady.“

Než to vše vyřídil a vypil kafe, paní už vycházela z ordinace se sádkou na ruce. Otřes mozku se našťěstí nepotvrdil. Doktor slíbil poslat zprávu o zdravotním stavu i na služebnu.

„Co teď budu dělat? Kde budu spát, už se stmívá?“ smutně se ptala.

„Na ulici vás nenechám, nebojte. Pojdte, něco vymyslíme.“

Zavolal Heleně, aby ji připravil na nenadálého nocležníka. Ani se moc nedivila, byla to opravdu žena do nepohody, pomyslel si kapitán Veselovský v duchu.

Doma, už po večeři, společně přemýšleli, jak předat někomu z rodiny paní Marie zprávu o tom, co se stalo. Helena už plánovala, zda spojit jejich plánovaný sobotní výlet s odvozem přepadené paní za synem na chalupu.

„Přemýšlejte, znáte nějaké telefonní číslo z paměti, třeba i na kamarádku?“ Paní se zamyslela. Mezitím zazvonil telefon:

„Tak pane kapitáne, byl jsem úspěšný!“ chlubil se zjevně spokojeným hlasem Tonda a pokračoval: „Měl jste pravdu s tím kamerovým systémem, na rohu Konviktské a Karoliny Světlé je totiž kostel Svatého Kříže.“

„No a co má být“, nechápal kapitán Veselovský.

„No, a oni tam mají kameru kvůli krádežím, takže jsme měli štěstí, ten zloděj je tam vidět, jak utíká i s tou taškou směrem k Vltavě k Divadelní ulici. Další záznam jsem zkusil z Novotného lávky, tam byl taky a nakonec jsem ho viděl na záznamu metra Staroměstská. Pak už to bylo jednoduché, prošel jsem kamery několika okolních stanic a zachytil jsem podezřelého, jak vystupuje z metra Hradčanská.“

A musím se pochválit, napadlo mne se kouknout do kamer na nádraží Dejvice. Co myslíte, že jsem našel? Je tam taková hospůdka, jmenuje se to Restaurace Dejvické nádraží, a teď v tom pěkném počasí mají venku i zahrádku. Když jsem na té kameře na nádraží podezřelého uviděl, vypravil jsem se tam a popovídal si s hospodským. Představte si, hned ho podle toho zubu poznal. Ten zloděj si tam objednal jednu zelenou a na stole si tu tašku prohlížel. Je tam štamgast, hostinský ho zná, prý bydlí někde v okolí.“ Z hlasu Syblíka bylo slyšet, že se dme pýchou. Očekával zaslouženou pochvalu.

„No, měl jsi prostě štěstí,“ zchladil ho kapitán Veselovský, ale v duchu si říkal, že z toho kluka jednou něco bude.

„Ještě řekni, že znáš i jeho jméno a bydliště podezřelého,“ dobíral si ho.

„Znám,“ zaraženě odpověděl Tonda zklamaný hlasem. „Dotyčný je totiž v okolí známá firma, se záznamem jsem zašel na místní služebnu policie, kde ho bezpečně poznali.“

Teď už se ale pochvaly dočkal: „Tondo, to je skutečně výtečná práce. Předej jim to, ať ho seberou. Paní ho určitě pozná, důkazů je dosti.“

„Já už jim to předal, ale ono se nám to asi zase vrátí.“

„Jak to, vrátí?“

„Když ho totiž chlapi z Dejvic přišli sebrat, našli v jeho bytě už jen jeho mrtvolu. Podezřelý, teď už oběť, byl ubodán asi jedenácti bodnými ranami na krku a do obličeje. Jmenuje se Josef Malý a bydlí Na Hutích 7.“

„Tondo, tak to je síla.“ pošli tam kluky a „výjezdovku“. Já tam hned přijedu.“

Kapitán Veselovský položil telefon a zamyslel se. Rychlost Božích mlýnů ho překvapila. Ani si nevšiml, jak na něj udiveně obě ženy hledí a sedl si, až to žuchlo. V průběhu hovoru se Helena bavila nejprve s paní Marií, uklidnila ji, a dokonce už přišly na to, jak její situaci vyřeší. Nyní ale ztichly, a v předtuše něčeho senzačního čekaly, co se dozvědí.

„Tak už našly toho lumpa, co vás okradl.“

Paní Marie se pousmála: „To jsem ráda, snad se i najde něco z mojí kabelky.“

„Bohužel je mrtvý a víc vám nemohu říci. Na co jste přišly vy, řekněte, než odejdu, jak jste to vyřešily?“

„Ty musíš odejít?“ hlas Heleny zněl zklamaně. „Paní Marie si vzpomněla na telefonní číslo své jedné kamarádky, které její syn opravoval pračku, a ta má na něj od té doby telefon. Zkusíme jí zavolat.“

„Tak to jsem rád,“ odpověděl, ale bylo poznat, že už je duchem nepřítomný a myslí na případ. „Paní Koutná, přijďte, prosím, zítra ke mně na služebnu, potřeboval bych identifikovat toho pachatele. Také vám řeknu, zda se našlo něco, z vašich věcí. A musíme to sepsat.“

„Slávku, paní má zlomenou ruku, pokud se dostane k synovi, asi ji nikam nepustí, bude lepší, když ji někdo z tvých chlapců navštíví,“ jemně mu připomněla Helena.

„Máš pravdu, omlouvám se, jsem už duchem zase v práci.“

„Nemáte se za co omlouvat, to já vám mám co děkovat, moc jste mi pomohl a já jsem si tu s vaší paní moc krásně popovídala. Jste oba moc hodní. Já si na vás vezmu telefon a zavolám, abychom si domluvili schůzku u mne doma. A pozdravujte toho vašeho šikovného kolegu, že mu upeču koláč, až se uzdravím.“ A paní Koutná se zase rozplakala, ale teď už to byly jen slzy radosti.

V Dejvicích v ulici Na Hutích bylo na páteční večer nezvykle rušno. Poblíž stály blikající policejní vozy a technici z Pražské mordparty již kolem domu umísťovaly policejní zátarasy a pásky. To přilákalo spoustu lidí, kteří teď zvědavě postávali okolo a dychtivě čekali, jaká že to senzace se z tohoto mumraje vyklube. Štamgasti Kavárny Nahoře vyšli na ulici a dokonce i zpoza rohu přicházeli poslední zákazníci arabské restaurace U Cedru, která měla tak hodinu před zavíračkou.

Byly dvě hodiny před půlnocí a mord parta byla v plné práci. Major Pacička vyšel zadýchán před dům a ptal se mladého kapitána Syblíka:

„Tak kde je ten Slávek, sakra, potřebuju už jít domů, žena má sbaleno, už jsme dávno měli frčet na chalupu. Pěkně to kvůli němu schytám.“

Major pouštěl hrůzu, ale ve skutečnosti to byl dobrák od kosti. Měl svá léta a těšil se již na zasloužený odpočinek. Nejraději by celou partu předal Slávkovi a skončil. Cítil se unaven, ale nechtěl odejít bez ujištění, že mord parta bude i nadále v dobrých rukou, nejlépe Slávkových, jak doufal. Však již nahoru psal žádost o jeho povýšení i jmenování. Rezignaci už měl také připravenou v šuplíku. Nechápal, kde to vázne.

„Pane majore, nezlobte se, kapitán Veselovský byl s tou zraněnou přepadenou paní v nemocnici a pak ji vezl k nim domů. Neměla kde přespat. Jak jí vše ukradli, tak byla bez klíčů.“ vysvětloval celou situaci Tonda.

„Copak jsme tu nějaká Charita, či co?“ naoko se ještě zlobil major Pacička, ale to už u chodníku zastavilo auto a z něj vystupoval Slávek Veselovský:

„Omlouvám se, Josefe. To mi nebudeš věřit, kde jsem dnes všude byl?“

„Už jsem slyšel, že rozjíždíš noclehárnu, aby sis přivydělal,“ zabručel si ještě pod vousy major, ale pak již rychle předal velení Slávkovi a už ujížděl autem za rozhněvanou manželkou. Snad společně dorazí na chalupu ještě do půlnoci.

„Ten se má! To já budu muset ještě Helence vysvětlit, proč se zase ruší náš zítřejší a dlouho plánovaný výlet. Tak chlapi, co jste tu našli?“

Kapitán Veselovský vstoupil do bytu v prvním patře. Kolegové se činili, skoro vše již bylo hotovo, čekali jen, až se kapitán koukne po place a na oběť. Když dotyčnému zloději kabelek odkryli tvář, i otrlému Slávkovi se udělalo mdlo. Oběť ležela v kuchyni v tratolišti krve a byla poseta množstvím bodných ran hlavně na hlavě a na hrudi. Obličej byl velmi znetvořen a z tohoto šklebu trčely zažloutlé zuby od cigaret, kde v dolní čelisti chyběl v řadě jeden zub. Kapitán Veselovský odvrátil zrak. Tonda mu už podával sklenici s vodou.

„Nic si z toho nedělejte, pane kapitáne, mně se taky nejdřív udělalo šoufl!“ konejšil ho Tonda.

Doktor Jan Bareš ukončil ohledávání mrtvého:

„Jak vidíš, Slávku, sám, je to masakr. Byl tu použit dlouhý kuchyňský nůž, ležel tady na tom dřevěném prkýnku mezi hromadou drobečků od chleba. On si snad tady ten pachatel ještě posvačil, či co! Ruce oběti jsou poseté množstvím řezných ran, jak se asi bránil. To musela být tedy nenávist, bodal ho do hlavy jako smyslů zbavený, až mu vyrazil i zub. Pak se trefil rovnou do srdce, a tím to trápení ukončil. Ten zub jsme mimochodem nenašli!“

„Ten zub jste ani nemohli najít, už ho měl vyražený“ poznamenal Slávek.

Honza Bareš na něj udiveně kouknul. Jak to může vědět?

„To koukáš, co? Mám své informátory! Nenašla se tady hnědá kabelka s velkými uchy?“ rozhlédl se kolem a tázavě pohleděl na kolegu.

„Myslíte tu tašku té nebohé paní? Bohužel, asi bude zklamaná, ta taška tady není. Ale něco přece, je tu na stole takový modrý záznamníček, je celý od krve, ale myslím, že ta paní říkala, že si psala telefonní čísla do něčeho takového, ne?“ Tonda podával záznamník, již zajištěný v průsvitném sáčku, kapitánovi.

Najednou kapitán Veselovský ožil a začal mluvit velmi silným hlasem, až skoro křičel:

„Chlapi, rychle, dva z vás se seberte a jedte do ulice Karoliny Světlé, kde bydlí ta přepadená paní. Doufám, že to tam už někdo hlídá, a taky ten její starý byt, zařídil jsi to doufám, Tondo?“

„Nebojte, kapitáne, vše je zařízeno!“ pyšně prohlásil Syblík.

Kapitán Veselovský pokračoval:

„Nejspíš ten zloděj měl komplice a pohádali se. Skončilo to takto, a ten druhý pak prohlédl kabelu a možná šel loupit. Když budeme mít štěstí, kluci ho tam nachytají.“

Kapitán Antonín Syblík zívnuł. Nedostatek spánku se projevil. To byl včera ale rušný a dlouhý den!

Seděl ve vlaku a jel za přepadenou paní Marií Koutnou na chalupu jejího syna kvůli sepsání výpovědi. To bude zase den, pomyslel si! Neměl náladu a obával se starých a upovídaných žen. Než se člověk dobře nějakého faktu, musí obvykle vyslechnout celou rodinnou historii, pochválit vnoučata na fotografiích, sníst spoustu koláčů, poplakat si a projevit účast..., no prostě to bude asi výlet na celý den a Tonda by teď nejraději seděl u snídaně se svojí krásnou novomanželkou. Měli krátce po svatbě. Přepadly ho obavy, že Janička jeho neustálé absence o víkendech nerozdýchá.

Naštěstí to nebylo daleko. Vystoupil v zastávce Senohraby a dal se na cestu podle návodu paní Koutné. Když se blížil k místu určení, již z dále mu vyběhl naproti malý, roztomilý pejsek, včera osvobozený ze zamčeného bytu. Nevypadal, že by utrpěl nějakou újmu. Za chvíli už seděl na terase rozkošné chaloupky, před ním stálo voňavé, čerstvě namleté kafe a sušenky. Přepadená paní byla velmi milá a se žádným rodinným albem se nevytasila. Dokonce Tondovi trochu připomínala jeho

milovanou babičku. Tonda se trochu zastyděl, jak jí ve vlaku křivdil svým unáhleným úsudkem.

„Pane kapitáne, berte si! To víte, můj koláč to není, ještě tou rukou nevládnou, ale nebojte se, máte ho u mne!“ Usmála se a podrbala Bertíka za uchem. Netrvalo dlouho a záznam výpovědi měl v kapse. Na fotografii paní Koutná poznala pachatele přepadení. Sice si chvíli nebyla jistá, ale doktor na patologii odvedl skutečně skvělou práci a navrátil podezřelému téměř jeho skutečnou podobu.

„To je hrozné, co se mu stalo?“ zděsila se.

„Děkuji, paní Koutná. Bohužel vám toho moc nemohu říci, ale asi se se svým kumpánem popral o lup. A ten nalezený zápisník vám ještě nemohu předat. Naši chlapci z technického oddělení ho ještě potřebují kvůli otiskům.“

„Mám strach o ty byty, aby se tam někdo nevloupal, ještě jsme nestihli vyměnit zámek.“

Kapitán Syblík ji ujistil, že kolegové oba budou hlídat a raději se ani nezmínil, jaké dobrodružství při zajišťování jednoho z dotyčných bytů, včera zažili.

Docela nerad odmítl pozvání na oběd a rozloučil se. Nemohl si dovolit výlet protahovat, když i jeho nadřízený musel ten svůj dneska také zrušit.

Včera to byl ale totální průšvih, ani na to nechtěl myslet!

Kapitán Veselovský seděl v kanceláři a z hlavy se mu málem kouřilo. Když chlapci z mordparty pospíchali ještě v noci zajistit byty paní Koutné, bohužel nepočítali, že bude mít vrah před nimi tak velký náskok. Ta vrahova výkonnost ho až děsila. Jako by byl nepolapitelný a stále krok před nimi. A málem se jim ta skutečnost stala osudnou.

Původní byt přepadené paní byl na adrese Karlovo náměstí číslo 33 v centru Prahy. Horší místo si kapitán Veselovský už asi nedovedl představit. Podezřelý vrah využil všechny výhody dané lokality. Když chlapci na místo dorazili a našli už dveře vypáčené, bohužel příliš zbrkle se pustili do akce. Překvapení nečekanou situací o ní neinformovali nadřízeného a sami se pokusili podezřelého zatknout.

„Vy ješitní pitomci,“ neudržel se pak jejich velitel, i když se mu to nestávalo často. V tu chvíli ale měl právo na rozhořčení, když stál nad zraněným kolegou v obavách o jeho život a volal mu záchranku.

Uvnitř bytu prý bylo nejprve ticho, jak vysvětloval rozrušený kapitán Syblík, pak ale jeden policista zaslechl šelest a dozadu šeptnul na kolegy, že jde do akce. Než se ostatní dva nadáli, vtrhnul dovnitř a křičel na podezřelého, aby se vzdal. Ten však to ani náhodou nemínil udělat, vrhnul se dopředu a bodal a bodal a pak najednou utekl kolem zkoprnělých detektivů, kteří se ani nepokusili ho zadržet, protože v tu chvíli museli honem zachraňovat kolegu, aby nevykrvácel. Když pak přece jen kapitán Syblík vyběhl ven, zahlédl už jen běžící stín v parku na Karláku. Rozběhl se za ním, ale místo pachatele to byl jen jeden notně napitý bezdomovec.

Kapitán Veselovský pak na místě plísnil Syblíka, který se jen nesměle hájil, že ze své pozice nováčka v týmu těžko mohl nějak protestovat, i když se mu to vůbec nezamlouvalo, jak zdůraznil. Nemohl se ale veliteli divit, věděl, že i on nazítří dostane nakládačku od majora, který se jistě i na chatě doslechne o té nešťastné události.

Což se stalo skutkem před chvílí. Major Pacička byl velice rozladěn, neboť tušil, že bude muset své ženě znovu vysvětlovat, proč se zase vrací z chalupy dříve domů. Věděl, že si vyslechne již po několikáté upozornění na svůj dávný slib odchodu do důchodu. Jeho žena se již těšila na zasloužený klid po tolika letech prožitých s policistou z mordparty.

„Pohněte s tím, Slávku, nebo se nedočkáš povýšení a moje žena zase mého důchodu!“

Kapitánu Veselovskému bylo nějaké povýšení ukradené. Myslel na zraněného kolegu, který teď v nemocnici bojuje o život a myslel na to idividuum s noži, který bezmyšlenkovitě zabíjí, a je mu asi celkem jedno, zda zloděje, či policisty.

Zvedl telefon a volal kolegům technikům do laboratoře:

„Hoši, už víte něco o otiscích?“

„Máte štěstí, pane kapitáne, něco se tu rýsuje.“

„Tak sem s tím!“

„Tak na místě činu, tedy v tom bytě bylo otisků spousta, ale ty patří nejspíš majitelům, protože vrah měl rukavice.“ Zeširoka se do vysvětlování pustil kolega daktyloskop.

„Proboha, nenapínej mě, bylo tam i něco jiného? A kde vzal vrah další nůž?“

„No vypadá to“ nenechal se z míry vyvést policista, „že dotyčný „magor“ jedná velmi impulzivně.“

„Prosím tě, šetři mou trpělivost, jak jsi na tohle zase přišel?“

„Ono to totiž vypadá, že ta zbraň v tom bytě už byla. Ležela asi v kuchyni na stole. A nebyl to nůž, byly to nůžky, mluvil jsem s doktorem ze soudního, zranění odpovídá spíše nůžkám, než noži. V bytě byli nějaké bedny a provázky, které asi majitelé stříhali těmi nůžkami, když balili krabice. Stěhovali se přece, ne?“ vítězoslavně dodal policista. „Ale zpět k těm otiskům, jeden bychom asi měli.“

„Jaký asi? Mluv jasně.“ Kapitán Veselovský byl už u konce s trpělivostí.

„Klídek, šéfe! Ten otisk nebyl uvnitř v bytě, ale venku na zábradlí. A je ho jenom půlka. Nejspíš se vrah také sám zranil a protrhnul si rukavici.“

Kapitán Veselovský si povzdechl. S půlkou otisku si moc nepomůžou.

„Ale šéfe, zapomněl jsem vám říct, že jak se zranil, tak mu tekla krev.“

Z telefonu se ozval pobavený smích, jak kapitán Veselovský zafuněl. A kdyby se dalo vraždit přes telefon, byla by v tomto zamotaném případě další oběť.

„Koukej zjistit pachatele podle DNA a nehraj mi už na nervy!“ a práskl telefonem.

Rozmýšlel, co dál. Zjistit DNA bude nějaký čas trvat. Něco se mu na tom nezdálo. Jak to, že pachatel kolegům tak rychle zmizel? Musel to tam velmi dobře znát. Musíme se dát tímto směrem.

Rozhodl se, že pověří kolegu Syblíka, aby zjistil, zda v okolí nebydlí dle jejich databáze nějaká známá firma, či zda někdo nebyl zrovna propuštěn z výkonu trestu, kdo má nějaký vztah na danou lokalitu. A rovnou ho pošle do těch hospod v okolí u Dejvického bytu. Snad tam něco zjistí. Kapitán Veselovský Tondovi věřil a trochu ho mrzelo, že tak na něj včera vyjel. Nerad by si odradil svého nadějného mladého policistu.

Běžel, co mu síly stačily. Celý zadýchaný doběhl ke kostelu.

„Ignác je v Ječný,“ říkala mu jeho babička. Kde té byl ale konec. Ta by koukala, jak dopadl její milovaný vnuk.

Otřel si zpoceně čelo a uchechtl se. Vzal za kliku, ale bylo zamčeno. Zatracený flandáci! Naštvaně si ulevil, musejí zamykat! Kostel je přece útočiště pro každého!

Otočil se a snažil se na dálku poznat, zda za ním někdo běží. Nikoho ale neviděl. Ten bezdomovec se mu hodil, ještě, že ho napadlo na něj zavolat. Vylezl z pelechu a doufal v nějakou almužnu. Dokonale toho mladého policistu zmátl.

Něco ho začalo studit na čele. Znovu si utřel zpoceně čelo a pohleděl na ruku. Najednou mu ale už moc do smíchu nebylo. Na ruce měl krev, protrhl si o ty ztracené nůžky rukavici. Jak se to mohlo stát, byl vždy tak opatrný. Věděl, že je to průšvih. Dnes už mají policajti jinačí metody, i z kapky krve tě dostanou! Bez toho by se ho nahledali, nikdy totiž neseděl. Ale jeden záznam měl, když ho napadl ten zatracený blázen v léčebně. Dodnes byl naštvaný, byla to smůla, kdo mohl tušit, že tak nešťastně upadne a jemu vezmou při vyšetřování policajti DNA pro podezření pro ublížení na zdraví.

Zamířil od kostela do parku, znal ještě jedno místo, kde se může schovat, a tam si v klidu rozmyslí, co udělá.

Mladý policista byl zklamán. V okolí Karlova náměstí podle jejich záznamů nebydlela žádná známá firma, která by byla zrovna na svobodě, či čerstvě propuštěna z výkonu trestu. A šetření v okolí místa činu v obou dejvických hospodách se ukázalo být také slepou uličkou. Žádného z pachatelů tam neznali. Bodejť by jo, pomyslel si. Na to asi neměli peníze.

Otočil se a zamířil si to do Restaurace Dejvické nádraží. Ten hostinský byl celkem sympatický, tak snad se od něj ještě něco dozví.

Byla celkem teplá neděle, tak mu osvěžení přišlo vhod. Popíjel limonádu a čekal, až bude mít pan hostinský čas. Měl napilno, v tom dnešním horku si žádalo občerstvení asi půlka obyvatel Dejvic.

„Máte pravdu, v poslední době tu občas byl s nějakým kumpánem, ale ten byl takový divný. Nějak se mi k němu nehodil, víte, Pepa byl takový malý grázlík, občas někde něco votočil, říkalo se, ale byl usměvavý, a celkem přátelské povahy.“

„Pěkné povahy, vždyť zranil tu starou paní, zloděj jeden!“ rozhořčil se kapitán.

„No to mi právě k němu vůbec nesedí. Ale posledně, minulý týden, tu zase oba seděli a o něčem se dohadovali. Dokonce to vypadalo, že se pohádali a Pepa se už chystal platit. Jenže pak si zase sedl a zamračeně poslouchal, jak ten druhý do něj hučí!“

„Potřeboval bych popis toho druhého kumpána. Jak vypadal?“ hostinský musel zase odběhnout. Za chvíli se vrátil s pivem a posadil se:

„Nepijte tu vodu, dejte si naše pivo, to máte lepší! Řekl jsem kolegyni, ať to za mě na chvíli vezme.“

„Jsem ve službě, bohužel,“ kapitán Syblík závistivě koukal na hospodského, jak se s chutí napil přineseného piva.

„No, byl o něco větší, než Pepa. A taky robustnější. Měl černé vlasy, byl takový opak, Pepa světlý a on dosti tmavý. A moc divně se tvářil.“

„Jak divně, šklebil se, nebo měl nějakou vadu?“ Snažil se mu pomoci policista.

„Ne, to ne, ale nějak s tou hlavou divně škubal, taky se furt vrtěl, proto jsem si toho všiml. On prostě neposeděl. Jo a pořád si okusoval nehty. No prostě blázen!“ Ukončil to hostinský, dopil pivo a zase odběhl.

Kapitán Antonín Syblík si to vše pečlivě zapsal a spěchal se na služebnu s hlášením. Oba jeho velitelé budou určitě již netrpělivě čekat na další zprávy.

Major Pacička seděl v kanceláři kapitána Veselovského a o něčem vzrušeně vykládal, když vešel Tonda Syblík. Kapitánu Veselovskému se ulevilo.

„Tak konečně, Tondo, kde jsi tak dlouho?“

„Omlouvám se, veliteli, ale napadlo mě, když jsem nic nezjistil v těch okolních restauracích, zajít ještě do té hospůdky u dejvického nádraží. A byl jsem úspěšný,“ dmul se pýchou mladý policista.

Z toho kluka opravdu něco bude, zaradoval se kapitán Veselovský, že se v něm nezklamal. Konečně bude major spokojený, že mají nějakou seriózní informaci.

„Tak máme konečně popis toho podezřelého vraha,“ pokračoval Tonda, „hospodský je tam oba viděl minulý týden, jak se na něčem domlouvají. Ten jeho kumpán byl prý nějaký divný, jako blázen.“

„Slávku, to je jasné, nikdo jiný, než blázen, by se takto nechoval. Počkej si na potvrzení DNA a s tím popisem už budeš mít dost důkazů k zadržení.“ Major Pacička se uklidnil, viděl, že vše běží správným směrem a odešel za svojí rozezlenou manželkou. Snad ji ještě ukonejší, když ji stihne večer vyvést někam za kulturu.

V kanceláři kapitána Veselovského vytrhl z přemýšlení ostrý zvuk telefonu. Policista zrovna přemýšlel o zvláštní povaze pachatele. Způsob provedení jeho útoku mu dělal starosti. Ukazovalo to na narušenou osobnost. Nechal proto vzkaz v ordinaci svého dávného kamaráda z gymnázia, dnes již úspěšného psychiatra a soudního znalce ve svém oboru doktora Vážného. Jiří byl primářem na psychiatrické klinice v Bohnicích, jistě mu pomůže s profilem pachatele.

Zvedl telefon:

„To jsi ty Slávku?“ ozval se veselý hlas, který mu připomněl léta gymnaziálních studií. Kamarád psychiatr měl stále dobrou náladu. To Slávek oceňoval. Náročné povolání na jeho veselé povaze nezanechávalo žádné viditelné stopy a setkání s ním Slávka vždy potěšilo.

„To jsem rád, že voláš, Jirko, našel jsi můj vzkaz?“

„Našel, no, to je dost, že se taky ozveš, měli bychom spolu zase zajít na jedno a zavzpomínat na naše lumpárny, co říkáš?“

„To víš, mám stále frmol, pachatelé na moje zdraví nějak neberou ohled!“ zasmál se kapitán Veselovský. „Ale přece jen si ho teď udělám, co kdybychom si spolu vyrazili na pracovní oběd? Potřeboval bych se s tebou poradit.“

„Koukám, že kdyby lidi nevraždili, ani bychom se nesešli! No, nic, já to tak nemyslím, jasně, že si udělám čas. Těším se na tebe!

Celý rozlámaný se ráno probudil pod pavlačí na dvoře u těch psychoušů. Ještě že si tenkrát udělal kopii klíče od vchodu. Jak se člověku hodí, hrát si občas na hodného pacienta! Nic mu nedokázali, měli jen podezření. A když pak pěkně sehrál svoje divadýlko o rozdvojené osobnosti, poslali ho jen na léčení. A ten důvěřivý doktůrek z Bohnic mu ještě poskytl útočiště ve své soukromé klinice na Karláku. Klíč, co si potají obtisknul, se mu teď hodil, měl alespoň v klidu kde přespát...

Dávná rodinná událost mu najednou vytanula na mysli:

Dědek jeden, myslel si, že ho bude beztretně mlátit! Jak se těšil, až dospěje, a přeroste ho, jak se připravoval na tu chvíli, kdy mu dá pořádně do těla. Za všechny ty roky trápení se v něm nahromadil ohromný vztek a nenávisť. Však si ani neškrtnul, pár ran stačilo a poroučel se k zemi. Ne nadarmo mu kamarádi dali přezdívku Gorila. To pro tu jeho velkou sílu. Však z něj všichni měli respekt. A kdo mohl tušit, že tam bude na cestě ten blbej kámen. Alespoň to měl brzo za sebou.

To jediné ho trochu mrzelo, že si to dědek víc „neužil“. Zasloužil by si to. Vždyť trápil i babičku, jediného člověka na světě, kterého měl skutečně rád. Matka zemřela na předávkování Heroinem, když byl ještě malý, a kdo je jeho otec, se vlastně nevědělo. Nejspíš taky nějaký feťák. Tak ho vychovávala babička.

Jediné, co ho mrzelo, že pak tak plakala. Nedokázal pochopit, že mohla litovat smrti toho tyrana. A tak podivně se na něj dívala, až ho zamrazilo, jako vždycky, když něco provedl. Takovým tím vědoucím pohledem. Ale mlčela. Vůbec nepromluvila, jen se tak smutně koukala. Tu neoblafnul. No, co! Vždyť jí bude bez dědka taky líp, myslel si tenkrát...

Vzpomínky zmizely. Teď vymyslet, co dál. Musí někde sehnat prachy. Má ještě ty doklady z loupeže, co Pepa tak pokazil.

Blbec jeden, ulevil si. Proč se s ním pral o tu tašku. Neměl ho tak navztekát, to se mu pak objeví mžitky před očima a co popadne, tím kolem sebe tluče. Kdo za to mohl, že tam ležel nůž? Má si uklízet, stejně tam měl furt bordel. To nemohl vystát, měl rád věci na svém místě, jak ho to naučila babička.

A že se tak furt divně usmíval, musel mu ten úsměv z toho ksichtu dostat, tak bodal a bodal... a ty jeho voči, brr... zahnal vzpomínku.

Podle těch dokladů by se mohl kouknout do toho druhého bytu, když to v tom prvním nevyšlo. Ten policajt si to taky pěkně odnesl, ještě, že tam ta babka nechala ležet nůžky, jinak by se ani neměl čím bránit. A ty doklady prodá, alespoň bude mít na cestu. Musí se někam na čas uklidit. Do blázince to už asi nepůjde, tak musí vymyslet něco jiného. Teď v neděli to asi neprodá, až zítra, tak se zatím koukne na ten byteček...

Kamarádi z gymnázia seděli u oběda a vzpomínali na svá mladá léta. Na chvíli i zapomněli, co je trápí a práci nechali stranou. Až po obědě Slávek povzdechl a začal svému kamarádovi vyprávět o svém novém případě, který začal obyčejnou krádeží jednoho malého zlodějíčka.

Doktor Vážný se zamyslel:

„Jak mi to tu popisuješ, Slávku, připomíná mi to jednu událost z nedávné doby, která se stala u nás na oddělení. Jeden pacient s poruchou osobnosti, co byl hospitalizován pro napadení svého dědečka, se projevoval dosti nestandardně. Mě připadalo, že je to jen divadýlko. Ale jeho babička nevznesla obvinění, přestože ten dědeček pak na následky zranění zemřel. Byla jediný svědek a popřela, že by k útoku došlo schválně. Ukončilo se to jako nešťastná náhoda. Jenže ten chlap, hrál svoje divadýlko dál, a to moc dobře, takže jsem si ho pro jistotu nechal na oddělení, abych něco nezanedbal. Zprvu to vypadalo na rozdvojenou osobnost. Ale pak se dostal do konfliktu s jedním pacientem a mně už došla trpělivost a vyloučil jsem ho z léčení. Nařízenou léčbu neměl. Provokoval neustále nějaké incidenty, jako by ho to bavilo. Pacienti z něj měli strach, byl velmi statný, takový hromotluk. Kamarádi mu prý přezdívali Gorila a byl na to dokonce i pyšný. Dělalo mu dobře, že se ho ostatní bojí.“

„No, to se stává. A ty myslíš, že to je náš člověk?“

„Vím, že takových lidí je spousta, zvláštní ale bylo, jak reagoval při těch incidentech. Slovo neadekvátní je příliš slabé. Ty reakce byly silné, velmi agresivní, dostával se při nich do zvláštního transu, jakoby ani při tom nebyl při smyslech. Při zmíněném incidentu málem toho pacienta zabil, tloukl ho hlava nehlava. Zpacifikovali ho až naši dva silní zřízenci, ale i oni s ním měli co dělat. Přitom ten pacient do něj na chodbě jen omylem strčil a byl to takový drobný člověk. Náš hromotluk sice tvrdil, že byl napaden, ale chodba byla plná lidí, co to viděli, a ti mluvili jinak!“

„A co se s ním stalo dál?“

„Chtěl jsem mu nějak pomoci, tihle lidé v sobě mají uvnitř ukrytý vztek, který byl způsoben většinou nějakou křivdou v dětství, nebo nějakým traumatem. Někdy stačí, když se vypovídají a dostanou to ze sebe. Nabídl jsem mu na své soukromé klinice terapie a on to přijal. Docházel za mnou nějaký čas.“

Vyprávěl mi, jak nenávidí svoji matku a vždy, když se dostane s někým do konfliktu, tak si na ni vzpomene a tluče vlastně ty druhé za ni, za to, co mu udělala. Ta matka se o něj vůbec nestarala, střídali se tam chlapi, kteří kluka tloukli, byla feťacka a nakonec se předávkovala. Dítě si pak vzali prarodiče, ale ten dědeček byl taky hrozný násilník, proto asi jeho žena vnuka chránila a nevyprávěla.

Babička v té rodině byla jediná, ke komu on přilnul. Jenže výchova se jim nepovedla, to násilí od dědy a partnerů matky se na něm podepsalo. V pubertě vyrostl do ohromného hromotluka, až získal tu přezdívku Gorila. Tenhle člověk by tvému profilu pachatele asi odpovídal. Jak jsem ho poslouchal, přehodnotil jsem svůj názor na něj. Potřeboval léčbu, jen povídání a terapie by mu nepomohly. Víš, jak vypadal, máte jeho popis?“

„Nějaký popis máme. Byl černovlasý, velký hromotluk, jak říkáš. Seženu si pro tebe povolení, aby vše bylo O.K. a dáš mi na něj kontakt a bližší informace.“

„Myslím, že je k dispozici i jeho DNA. Snad to máte v databázi, ne?“

„Jak to? To by bylo úžasné, my máme taky stopy krve podezřelého. On napadl při jednom pokaženém zásahu policistu, mého kolegu a ten teď bojuje v nemocnici o život. A použil k tomu nůžky, co našel na místě činu na stole! Zranil se o ně, tak máme jeho krev.“

„To by na něj sedělo, ta impulzivita. Tehdy rodina napadeného pacienta podala trestní oznámení a vyšetřovalo se to a při něm se odebral i vzorek DNA. K trestnímu stíhání nakonec nedošlo, ale vzorek asi budou tví kolegové mít, ne?“

„Jirko, moc jsi mi pomohl! A nevíš, kde se teď vyskytuje? Chodí k tobě ještě?“

„Bohužel ne, najednou přestal chodit. Myslím, že ani léky nejspíš nebere, což asi způsobilo ty návraty záchvatů, pokud je to on.“

Byla neděle, zvonili zrovna poledne, když do Kapitána Veselovského, jako když střelí. Kolegové zpozorněli, věděli, co tato reakce znamená. Přišel nápad. Z klimbajícího policisty se stal rázem ohař na stopě.

„Chlapi, je neděle!“

Všichni se zasmáli tomu objevu.

„A co má být?“ zeptal se mladý policista Syblík.

„No, dejte si dvě a dvě dohromady. Co udělá ten vrah na útěku? Nemá peníze, potřebuje se schovat a má klíče od bytu té paní..., no a kdy že se to ona má vlastně vrátit z té chaty? Takže jedem, honem! A všichni!!!“

Klidná nedělní atmosféra byla rázem ta tam. Nasedli do vozu, neměli to daleko. Ve vozu Slávek nahlas uvažoval:

„Zítra bychom už měli mít výsledky z laborky. Včera večer jsem mluvil s kamarádem doktorem z Bohnic. Vzpomněl si na jeden nedávný případ. Gorila se tomu chlapovi říkalo, léčil se u něj. Prý zabil svého dědu, vlastně ho utloukl. Byla to ale jen domněnka. Nebyli svědci a ani důkazy. Jediný svědek, babička toho mladíka, mlčela. Kamarád prý dlouho v nikom necítil tolik zloby, jako v tomto pacientovi. Byl úplně bez zábran. Prostě magor. Ten půjde za svým bez zábran. Ale má záznam, tak třeba se nám bude shodovat s výsledky z laborky. Zajistil jsem povolení a dostal jeho materiál. Je to nějaký Robert Huml.“

Dojeli na místo. Vyběhli do patra a zastavili se na povel na chodbě. Dveře bytu byly otevřené...

Paní Marie už neměla stání. Musí se vrátit domů a vyměnit zámeček. Přemluvila syna, aby se zabalili už v neděli ráno a cestou se stavili nějaký nový koupit. Syn je šikovný, může to rovnou vyměnit.

„Nemůžeme riskovat, že by nás ti zloději vykradli,“ uvažovala nahlas.

Syn maminku vysadil před domem a jel hledat místo k zaparkování.

„Nechám ti tu Bertíka, ať se po cestě trochu proběhne,“ zavolala ještě na syna paní Marie a už pomalu stoupala po schodech do prvního patra.

Držela se zábradlí zdravou rukou, a jak stoupala, všimla si, že nahoře před jejím bytem jsou kovové tyčky zábradlí na některých místech uvolněné a jedna tyč dokonce chyběla. Ta byla opřena na odpočívadle před jejím bytem. Co je to za pořádek, pomyslela si, vždyť by tady mohlo nějaké dítě propadnout!

Dveře bytu byly otevřené. Zarazila se. Že by ti policisté, kteří zde měli držet hlídku, hlídali uvnitř?

V chodbě zahlédla mihnout se nějaký ohromný stín a ucítila v závanu vzduchu pach plísně. Vzala tyč mimoděk do ruky. V tom uslyšela třesk rozbíjejícího se nádobí...

Několikanásobný vrah a násilník Robert Huml, zvaný Gorila, se ráno probudil, a znovu mu před očima vyvstal obraz pobodaného kumpána Josefa. A tak nadějně to jejich partáctví začalo...

Když Gorilu nedávno po tom incidentu v Bohnicích vyšoupli pryč, přemýšlel, kde složí hlavu a zabloudil až do Dejvic na nádraží. Pár nocí tam přečkal a za poslední peníze v Restauraci Dejvické nádraží popíjel pivo.

Pojednou se tam objevil takový týpek, veselá kopa, a zeptal se, zda si k němu může přisednout. Obvykle se s takovými nýmandy nebaví, ale dnes věděl, že musí slevit ze svých nároků, aby zase další noc nemusel trávit na tvrdé pryčně na nádraží. Stejně riskoval, že si ho někdo všimne a upozorní strážníka.

Mladík se chvástal, co všechno už kde „čórnul“ a jak mu skvěle jdou kšefty. Robert pochopil, že má před sebou takového malého chvastouna, který se živí drobnými krádežemi. Nejprve ho moc neposlouchal, ale zpozorněl, když z něj vypadlo, že má kousek odtud byt. Hned začal přizvukovat, a pochlebovat mu, no prostě vetřel se mu za chvíli do přízně svými velkolepými plány na nějakou velkou akci, kterou spolu oni dva naplánují a podniknou.

Tak se u Pepy ubytoval a obtočil si ho okolo prstu. Domluvili se, že se budou dělit na půl a plánovali tu velkou akci. Pepa občas někde něco „udělal“, ale Robert, zvaný Gorila se moc nesnažil. Co by, pomyslel si, byl přece mozek těch akcí. Po právu mu půlka náleží! Na ty protivné terapie přestal chodit, jen v něm vyvolávaly nepříjemné vzpomínky. A ty léky taky přestal brát, šlo mu to po nich pak špatně s holkama...

Po čase se Pepa začal cukat a ztrácel trpělivost. Přestal poslouchat a začal dělat akce na vlastní pěst. Dokonce si i dovolil je zatajovat, a o „vejvar“ z těchto akcí už se nechtěl dělit. Dával svému spolubydlícímu okatě najevo, že by měl vypadnout.

Po jedné takové akci se už Gorila neudržel a dal mu, co proto...

Vstal, zahnal nepříjemnou vzpomínku a vydal se na cestu směrem k Národní třídě.

V ulici Karoliny Světlé chvíli vyčkával, a pak využil příležitosti a vklouzl do domu číslo 12, tiše, nezpozorován, za jedním návštěvníkem, který zvonil na přátele, a bylo mu otevřeno. Stihl to potichu ještě dříve, než se venkovní dveře zavřely. Rychle se schoval do sklepa a čekal, až chodba oněmí.

Přemýšlel, kde ta přepadená babča asi bydlí? Ve kterém patře to asi je? Pak ho napadlo, že když se zrovna nastěhovala, asi nebude mít ještě vizitku.

Vylezl ze sklepa a zkoumal schránky. Jméno paní Koutné tam skutečně chybělo. Ale pouze jedna schránka nebyla označená, na ostatních jmenovky byly. Podle čísla na schránce našel byt a použil klíče, které jeho kumpán Pepa ukradl.

Mám štěstí, pomyslel si, je zamčeno, nikdo není doma! Tiše vlezl do bytu a opatrně ho prozkoumával. V jedné místnosti našel několik zabalených krabic a začal jednu po druhé rozbalovat. Snad se tu najde něco cenného, pomyslel si, staří lidé by mohli mít třeba vzácné staré nádobí, které by se dalo zpeněžit ve starožitnictví.

Pojednou za sebou zaslechl nějaký šelest. Zpozorněl, otočil se a opatrně nahlédl do chodby. V tom zavadil nohou o motouz z krabice válející se na zemi a zakopl. Při tom upustil jednu misku, a ta se s velkým hlukem rozbila. Příšerně se lekl. Così švihlo vzduchem...

„Dobrý den, pane kapitáne!“ hlasitě pozdravil před domem syn paní Koutné mladého policistu Syblíka. „Hlídáte tu mamčin byt? Ta bude mít radost, až vás uvidí.“ Bertík vesele poskakoval okolo, ale najednou zavrčel a jako blesk vběhl do domu.

„A kde je paní Koutná?“ zeptal se kapitán Veselovský zvučným hlasem dříve, než stačil Tonda něco

odpovědět a společně se divili, co to toho psa popadlo.

„Šla napřed, já musel nejdřív zaparkovat.“

„Chlapi, rychle! Doufám, že hlídka místní policie je na místě!“

Všichni běželi nahoru po schodech jako o závod za Bertíkem. Hlídka strážníků nikde.

„Roztrhnu je jako hady, jestli šli na pivo!“ rozčiloval se kapitán Veselovský v běhu.

Jak se blížili k bytu, uslyšeli slabounké volání o pomoc. Takové vyděšené vzdychání. Kapitán Veselovský měl pocit, že stoupá na nejvyšší horu světa. Zdálo se mu, že ty schody nikdy neskončí. To si nikdy neodpustí, jestli se té milé paní něco stalo!

Vběhl do bytu a zkoprněl. Za ním doběhl Tonda a přišlo mu divné, že velitel stojí na prahu bytu a že tu starou paní nezachraňuje. Očekával minimálně pěknou přestřelku. Jak byl rozběhnutý, vrazil do kapitána, a ten se rozplácl na zem, a sklouzl po nějaké kaluži, až se zarazil o něco velkého a tmavého. Tondovi se naskytl neskutečný pohled. Byla to scéna, jak z nějaké grotesky:

Na zemi ležel chlap jako hora, smrděl po plísni, pod ním bylo tratoliště krve, a v té se koupal jeho velitel a u něj seděla vyděšená paní Marie, ruce i sádku měla od krve a plakala. Vedle ní se klepal Bertík, chlupy zježené, a pošťkával na ležícího vetřelce.

„Pomoc, pomoc,“ volala slabým hlasem, „já ho asi zabila!“

U ní ležela na zemi nějaká kovová tyč a v hlavě toho hromotluka vězela pěkně ošklivá a hluboká rána.

„Já ho nechtěla zabít, ale když on mi rozbil sváteční servis po mamince!“ vyděšeně vysvětlovala. „Jak jsem vstoupila do bytu, upadla mu jedna miska na zem, strašně to třísklo a mně vám popadl takový vztek. Celé generace jsme ho uchovávali jako památku a on si to tu klidně pustí na zem, Holomek! Tak jsem mu jednu flákla tou tyčí. Pak mi ho ale přišlo líto a chtěla jsem mu zastavit to krvácení,“ vysvětlovala paní Marie.

Na služebně bylo rušno a veselo. To tu ještě nebylo, aby stará paní s jednou rukou v sádře přeprala takového hromotluka. Kapitán Veselovský vařil kafe, i když by si nejraději dal něco ostřejšího, po tom strachu by si to zasloužil. Jen vedle na místní služebně měli strážníci trochu více dusno. To odskočení na jedno nedělní pivo jim přijde draho, to si strážníci pěkně odskáčou, zlobil se.

„Vy jste mi dala, já se z toho leknutí hned tak neproberu. Jak jsem běžel nahoru, myslel jsem si, že vám už odzvonila poslední hodinka, a zatím nám tam knokautujete největšího hromotluka mezi vrahy z republiky! A ještě mu dáváte první pomoc! Ten tu ostudu v lapáku nepřežije. Chytila ho stará babka! A ještě jednoruká a zraněná! Takového chytráka, co si myslel, že je nepolapitelný.“

„Copak on to přežil? Takovou ránu jsem mu dala, to mě taky zavrou, ne?“ strachovala se stará paní. Všichni se pobaveně zasmáli.

„Ten má pěkně tuhý kořínek. Nebojte, trestu neujde, utrpěl jenom otřes mozku a pár stehů k tomu dostal pro parádu!“ uklidňoval paní Koutnou kapitán Syblík. „Přece jen má asi velkou a tvrdou palici. A vám navrhneme metál, za dopadení nebezpečného vraha!“

Paní Marie se začervenala:

„To neříkejte, já teď nebudu spát. Začaly se mi podlamovat kolena strachem. Najednou mi došlo, že to taky mohla být jeho poslední hodinka!“

„No to mně podržte! Vy jste se snad bála víc o jeho život, než o ten svůj!“ Kapitán Veselovský nevěřícně kroutil hlavou.

„Ale půjde vůbec před soud? Má přece nějakou poruchu, ne?“ vyslovil obavu všech okolo kapitán Syblík.

„Myslím, že můj kamarád z gymplu říkal, že své poruchy jen mistrně předstíral. Nacvičil si to podle nějaké knížky. Je to psychopat jak vyšitý, ale to není důvod ke zbavení odpovědnosti. Moc dobře věděl, co dělá. Jirka taky našel nějaké stopy na dvoře té jeho kliniky, musíme tam zajet. Asi zde

náš pachatel v poslední době nocoval, proto ti tak beze stop zmizel, Tondo, je to na Karláku. Když chodil na terapie k doktoru Vážnému, nějak se mu podařilo získat klíče od venkovních dveří.“

Kapitán Veselovský byl rád, že to tak dobře dopadlo. I jejich nůžkami zraněný kolega se již začal zotavovat.

A paní Marie odcházela a loučila se se všemi: „Milí chlapci, až mi sundají sádku, přinesu vám sem na služebnu můj skvělý jahodový koláč. A kapitán Toníček dostane dvojitou porci!“

Všichni na služebně se smáli a kapitán Syblík se naoko durdil za toho Toníčka. Měl obavy, že už mu to oslovení zůstane...

Všimla si jich už před chvílí, a nyní zase.

Ale no tak, chlapi, přece se tu s vámi nebudu předhánět, koukejte si najít jinou zábavu, pomyslela si Kateřina Krásová, krátce pohlédla přes pootevřené boční okno vozu a snad se dokonce i usmála. Reakce těch, jichž se to týkalo, se rozpoznat nedala. Dva mužští, pravděpodobně to tedy byli mužští, na zabláčené motorce, helmy, brýle, šátek přes ústa, lepší maskování si snad ani nelze představit. Drželi se těsně za levou zadní částí její audiny, chvílemi jí ve středně hustém městském provozu nechali několikametrový náskok, ale brzy poté se znovu objevili těsně, velmi těsně, skoro na dotek za ní a posléze i rovnou vedle ní. Už ji to přestávalo bavit. Hergot, mám zrovna spoustu jiných starostí, než abych tu s vámi takhle blbla. Být to na volné silnici, šlápla by na plyn a bylo by hotovo, ale tady, kde se jízda podobá trapnému poskakování od křižovatky ke křižovatce, musela jen doufat, že to ty blbouny, kteří se zřejmě nudí, přestane bavit. Jenomže to bylo jinak: nešlo o to, zda je to přestane či nepřestane bavit, zřejmě jen čekali na vhodnou chvíli.

Další semafor a na něm červená.

Chlapi na motorce znovu dojeli až k boku Kateřinina auta, ale tentokrát se jen s tím nespokojili. Muž ze zadní sedačky seskočil, několika kroky se přiblížil k audině, na její přední sklo rychlým pohybem přilepil list papíru, pak se hned vrátil na své místo.

Červená ze semaforu zmizela.

Motocykl letmo vyrazil kupředu a vzápětí odbočil doprava.

Kateřině se na rozdíl od nich tak rychlý start nepodařil, spíš tomu bylo naopak, a její otálení trestalo podrážděné troubení neurotiků z aut, jimž bránila v rozjezdu. Konečně se jí podařilo uvést auto do pohybu a trhavě projela křižovatkou. Ani na okamžik však při té jízdě, jež se jízdě skoro ani nepodobala, nedokázala odtrhnout oči od papíru, který nejenže jí znesnadňoval výhled, ale také ji velkými písmeny, těmi největšími z počítačové tiskárny, cosi sděloval. Vlastně ani ne tak sděloval, spíš se slovy nevybíravými ptal:

"KRÁSOVÁ, TY MRCHO!

KAM JSI ZAHABALA SVÝHO MANŽELA?? !"

Otázka jasná jak výstřel z pušky.

A ještě k tomu rovnou se dvěma otazníky a vykřičníkem navíc.

"Panebože!" vydechla a pohltil ji nával vzteku i strachu, pěstí udeřila do volantu, z očí se jí začaly hrnout slzy. Ale i přes pocitovou vypjatost té chvíle vcelku rozumně usoudila, že dalšího ovládání vozu prostě není schopna. Zamířila k chodníku, zastavila a byly jí v té chvíli lhostejné všechny zákazy a příkazy, jimiž byl prostor označen. Zakryla si obličej dlaněmi a stiskem čela se snažila potlačit atak úporné migrénové bolesti.

Potřebná chvíle klidu jí však nebyla dopřána.

Stává se to: když se člověku přilepí na jeden prst smůla, brzy to postihne i prsty ostatní. Dva policisté s hodnostmi ještě o frčku menšími než malými, kteří tudy odněkud někam kráčeli, si nemohli zvláštního počínání ženy v audině nepovšimnout a nabídla se jim příležitost k činu. Mladší z nich obešel auto a oslovil Kateřinu Krásovou větami obvyklými pro tyto chvíle:

"Paní řidičko, jak si to představujete? Tady přece nemůžete stát. Copak nevidíte ty značky?!"

Vzhledla k němu nevnímavým pohledem a dost nedobře zvolila slova: "Co chcete? Nechte mě na pokoji!"

Její vyjádření se policistovi nelíbilo.

"Vystupte si!" zavelel - a pak musel svůj pokyn ještě jednou opakovat.

Konečně se k tomu, co po ní chtěl, odhodlala, ale když se jí snažil pomoci a dotknul se při tom jejího ramene, neudržela na uzdě nervy. "Běžte do hajzlu!" zaječela a dokonce tu jeho ruku od sebe odstrčila.

Policistovi ztvrdly rysy a pohybem hlavy přivolal kolegu.

"Promiňte," špitla, protože si uvědomila, že ke všem strastem, jimž zrovna čelila, jí právě přibýly další. Z mužů zákona čísel pobouřená přísnost.

"Víte, čeho jste se dopustila...?! To je... to je napadení úřední osoby," halasně ji seznamovali s jejím zločinem. Vzápětí je však zaujalo i něco jiného. "A co to máte támhle? Co to znamená?" ptali se a ukazovali na list papíru, který stále zůstával přilepený na předním sklu auta.

List papíru, ale ne jen tak ledajaký.

Byla tam přece velkými písmeny vytištěna ta otázka a přidány k ní hned dva otazníky a vykřičník.

o o o

Smolný den Kateřiny Krásové, bylo pro někoho šťastné, pro jiného nešťastné úterý, pokračoval dalším dějstvím. Ve stroze zařízené a jen portrétem zahloubaného pana prezidenta vyzdobené služební úřadovně, kam ji odvedli, když se předtím postarali o umístění jejího vozu na placené parkoviště, se to pak podobalo dialogu hluchých. Policista s vyšší hodností, který záležitost převzal, se řádně představil, uvedl, že se jmenuje Karel Miller a má hodnost kapitána, pak se zaujetím badatele prostudoval osobní dokumenty, které mu Kateřina na vyzvání předložila, načež se jal elegantně oblečené, za jiných okolností jistě velmi sebevědomé, ale nyní utrápeně působící pětáctýřicetileté ženě klást otázky.

"Můžete mi k tomu, co se stalo, podat nějaké vysvětlení?"

Pokrčila rameny. "Jaké vysvětlení? Špatně jsem zaparkovala, takže..."

"Paní Krásová," zarazil ji a zvolil strohý úřední tón. "Nemarněme, prosím, čas, ani jeden z nás ho nemá nazbyt. Jistě chápete, že vaším dopravním přestupkem se zabývat nemíním, to s radostí přenechám jiným, tady jste na kriminálce, takže mě zajímá něco zcela jiného. Na tomhle papíru, který vám kdosi přilepil na přední sklo auta," ukázal, "je cosi napsáno o vašem manželovi. Zatím jsem si nikde nic nezjišťoval, takže se vás rovnou zeptám. Z papírů k vozidlu, jímž jste dnes jela, jsem vyrozuměl, že vaším chotěm je inženýr Viktor Krása. Je to tak?"

"Ano."

"Víte, kde se pan Krása v této době nachází?"

"Nevím," stručně odpověděla.

"Víc mi neřeknete?"

"Víc nevím, takže nemám co říkat."

Odkašlal si. "Obávám se, že mi tato vaše vyjádření nestačí. Promiňte mi možná dost nevhodnou otázku, ale on... on vás opustil?"

"Opustil...?" zopakovala po něm, jako kdyby významu slova nerozuměla, a pokusila se o nepřiliš přehledné vysvětlení: "Nevím, zda se to dá takhle vyjádřit. On... on prostě odešel."

"Jak - odešel?"

Nervózně se pohnula se na erární židli a znovu pokrčila rameny. "V sobotu dopoledne opustil náš byt s tím, že si jede něco narychlo zařídit, a zatím se domů nevrátil. To je vše."

"A vás to neznepokojilo?"

Třetí pokrčení rameny si již nedovolila. "Ani ne," řekla nejistě. "Není v to nic ostatně neobvyklého. Manžel podobným způsobem občas odchází a zase se..."

"Vrací?" napověděl jí kapitán.

"Ano."

"Ale zatím se nevrátil."

"Nevrátil," přikývla a pak dodala zvláštní větu: "Vždyť je teprve úterý."

"Aha," dodal k tomu Miller a začal mít pocit, že se tu v debatě s touhle dámou pohybují v pomyslném a už i trochu směšném kruhu.

Musím to zkusit jinak, rozhodl se.

Do bloku, který měl před sebou, cosi načrtl, pak list z bločku vytrhl, popošel ke dveřím do sousední kanceláře, otevřel je a papírek tam s tiše proneseným povelům předal jednomu ze svých podřízených.

Vrátil se nazpět.

"Nedáte si kávu, paní Krásová?" zeptal se, jako by si až nyní kajícíně uvědomil své hostitelské povinnosti.

o o o

Na vypití kávy jí zůstalo slušných deset minut.

Pak se vše skoro naráz změnilo: už jí nikdo nic nenabízel, do místnosti vstoupilo několik vážně se tvářících mužů, dokonce i jednu ženu s nimi mezi nimi zahlédla, a vzduch jako kdyby zhoustl až k nedýchání. "Paní Krásová," ujal se slova kapitán Miller a pokusil se kostrbaté a odtažitě znějící věty úředního sdělení podat co nejpříjemněji, „jsem nucen vám sdělit, že jsme si kolem vás a vašeho manžela zjistili některé skutečnosti a nevyhlíží to pro vás... no, nijak příznivě. Je tu řada podezřelých okolností, která nám budete muset vysvětlit, a jeden člověk z prostředí podnikatelských aktivit vašeho chotě se dokonce vyjádřil v tom smyslu, že o zmizení inženýra Krásy, který se nehlásí ani nikomu ze svých blízkých spolupracovníků, jste se mohla nějak postarat vy sama - a že v tom případě jde možná panu Krásovi o život, protože by bylo ve vašem zájmu, aby...“

„Co... co to říkáte?!“ přerušila ho. „To nemůžete myslet vážně!“ vykřikla a zvedla se ze židle.

„Zůstaňte sedět!“ vykřikl - a nyní už to znělo jako rozkaz.

Zalekla se toho jeho náhle změněného tónu, poslechla a zvedla k Millerovi oči, v nichž se zaleskly slzy. „Přece mě nemůžete takhle obviňovat.“

„Neobviňuji vás, ale je třeba všechno ověřit. A to potrvá nějaký čas.“

Přikývla. „No jistě, to chápu, je to vaše práce a sama budu ráda, když... když k něčemu dojdete. Ale já – já snad mohu nyní odejít, ne? Můžete si mne kdykoli předvolat, nebo za mnou přijít domů, ale v téhle chvíli jsem... jak jistě chápete... hrozně unavena a potřebovala bych si odpočinout. Smím tedy odejít?“

Odkašlal si. „Ne, paní Krásová, nemůžete odejít. Před okamžikem jsme podali návrh státnímu zástupci...“

Pochopila, kam svými slovy míří, a zprudka vyjekla: „Vy mě chcete zatknout?!“

„Zadržet, prosím,“ opravil ji.

Vstala - a tentokrát jí v tom nikdo nebránil.

„Co to má znamenat?!“ začala křičet. „Posbírali jste nějaké drby od závistivců a podle toho mě chcete soudit? Copak není jasné, že za tím vším je něco úplně jiného? Krása... tedy můj manžel měl spory se svými společníky i s konkurencí, s kdekým, na koho si vzpomenete, ve firmě mu to všelijak haprovalo, točily se tam desítky, možná stovky milionů sem a tam, řešil všechno jako posedlý ranař, na to byl ostatně zvyklý, ale taky mu den co den chodily výhrůžné maily, kde mu hrozili smrtí – a najednou to mám být já, jediné já, kdo mu možná ublížil.“ Nadechla se, protože ji příval slov skoro už dusil. „Možná je mrtev, a vy si to asi myslíte. Ale třeba mu vůbec nikdo neublížil. Zašil se někde, někde hodně daleko, a kdyby mohl vidět, jak mě tady kvůli němu dusíte, náramně by ho to potěšilo, protože... protože...“

„Paní Krásová,“ vsunul se kapitán Miller do další její dechové pauzy. „Můžete nám říci, jaký byl váš manželský vztah?“

Prudce se k němu otočila. „No ano, takovou otázku jsem čekala! Co chcete slyšet?! Už vám jistě leckdo něco napovídal. Takže na rovinu - špatný to byl vztah, velmi špatný, hádali jsme se, chvílemi už jsem svého manžela dokonce i nenáviděla, směřovalo to k rozvodu, ale neudělala jsem nic, čím bych se vůči němu provinila.“ Hystericky se zasmála. „No, provinila... Snad jen občasnou manželskou nevěrou, ale kvůli postelovým hrátkám mě snad stíhat nebudete. Stačí vám to takhle? Více upřímná už ani být nemohu, to bych se tu musela jediné tak svlíknout do naha. Je to tedy jasné? Půjdu teď domů a vy musíte kolem Krásy hledat někoho jiného, kdo...“

Vykročila ke dveřím, ale již po prvním kroku se zapotácela..

Postávalo kolem dost lidí, ale jen jediná žena z přítomných si povšimla, že té rozhořčené dámě se podlomila kolena, a stačila k ní přiskočit a zachytit ji dřív, než by se úplně sesunula na nepříliš čistou

erární podlahu.

„Hergot, pomůže mi s ní někdo?!“ vykřikla policistka – a to bylo poslední, co Kateřina Krásová jakž takž vnímala, vše ostatní zmizelo v úlevné mlhovině bezvědomí.

o o o

Procitla na lůžku v místnosti, která jí nebyla ničím povědomá.

A nenacházela se tu sama, což ji potěšilo i nepotěšilo.

„Neumřela jsem náhodou?“ zeptala se.

„Nikoli, paní Krásová,“ odpověděla jí ze židle vedle lůžka forenzní psychologka PhDr. Judita Svárová, a dokonce se navzdory okolnostem nedokázala ubránit úsměvu. „Nejste v nebi - a já se ani trochu necítím na roli anděla,“ řekla a její kuřácky chraplavý alt to potvrzoval. „Jak je vám?“

„Nic moc. Omdlela jsem?“

„Ano, ztratila jste vědomí. Ale už vás doktoři dali o pořádku.“

„Jsem tedy ve špitále?“

„Dá se to tak říct.“

„V Krči?“

Svárová ztišila hlas a zvolila velmi zmírněný popis skutečnosti. „Ne, paní Krásová, nejste v krčské Thomayerově nemocnici, ale v justiční ošetrovně na Pankráci.“

„Na Pankráci...? Takže mě přece jenom zavřeli?!“ vykřikla a podvědomě pohlédla k oknu, na kterém byly mříže.

„Uklidněte se, prosím, to bylo v dané chvíli jen dočasné řešení. Vše se teprve projednává. Kapitán Miller je slušný chlap a nepokusí se vás podrazit nějakou křivárnou, natolik už ho znám. Pojdme se ale bavit o něčem jiném. Vzpomínáte si na něco z toho, co se dělo před tím, než jste ztratila vědomí?“

„Jen velmi matně, rozčílila jsem se, protože... Proč vlastně?! A kdo jste vy? Taky policistka?“

„Ne, jsem psychologka, ale s kriminálkou spolupracuji,“ řekla a představila se celým jménem i titulem.

Krásová pohodila hlavou na polštáři. „Takže i vy mě budete vyslýchat?“

„Ne, chci si s vámi jen tak povídat.“

„Povídat si nebo vyslýchat – jaký je v tom rozdíl?“

„Podle mě značný. Ráda bych vám ve vaší situaci pomohla.“

„Tím povídáním?“

„Třeba i tím.“

„A o čem si chcete povídat? Porady u psychologa znám jen z amerických filmů.“

„Filmy nechme bokem. A povídat si můžeme o čemkoli. Jsme obě zhruba stejně staré, takže témata snadno najdeme. O životě jako takovém, o manželství...“

„A hlavně o Krásovi, ne?“

Přikývla. „Také. Proč ne?“

„Jsem povinná s vámi mluvit, paní doktorko?“

„Nejste. Budete-li si to přát, mohu okamžitě odejít.“

„A přijde místo vás nějaký policajt?“

„Nelze to vyloučit.“

„Tak jo. Beru vás jako lepší možnost. Co chcete vědět? Počítejte ale s tím, že nějakou velkou idylu vám naservírovat nemohu.“

„Na to jsem zvyklá. Málokdo se nám chodí pochlubit s idylou. Co kdybych k tomu našemu povídání přinesla něco k pití?“

„Třeba koňak?“

„Obávám se, že s tím bych tu asi neuspěla. Kdybych ale tušila tohle vaše přání, obstarala bych si již předem nějakou decentní lahvinku do kabelky. Třeba by se mi podařilo ji sem propašovat, trochu mě tu už znají.“

Obě se tomu zasmály, což bylo pro nejbližší chvíle dobré znamení.

Celou hodinu, poctivých pětapadesát minut, trvalo potom to, co nazývaly povídáním.

Na konci cítily únavu.

Obě, a to značnou.

Měly zapocená čela a dýchaly tak zprudka, jako kdyby právě protrhly cílovou pásku běhu maratónského. Forenzní psycholožka zkušeně splnila svůj úkol a řečeno jejich odborným žargonem se jí podařilo paní Krásovou hlubinně rozpovídat. No, rozpovídat.. spíš probudila k životu gejzír. Slova, věty, výkřiky zlobné, lítostivé i vyhroceně nenávistné, taková i onaká gesta, dokonce i slzy přišly na řadu.

Zpověď jak na smrtelné posteli.

Bilance nejen zmařeného vztahu a značné části života, ale také nepříliš nadějných a hlavně velmi složitých vyhlídek.

„Nevím, co se mnou teď bude, a nejhorší je, že mi to začíná být jedno,“ vzlykala Krásová ve vrcholné části svého vyznání. „Už je to prostě prohraná bitva a ať to dopadne jakkoli, zůstanu poznamenaná. Navenek i uvnitř. Mám výtvarnou školu, chtěla jsem se věnovat bytovému designu, ale to všechno je v háji. Žárlivec Krása mi podnikání zatrhł a každou mou ambici zadumal do země s tím, že prachy vydělávat nepotřebuji. Nesnesl by třeba, abych někde jednala se zákazníky. Jak v kleci jsem zejména v poslední době byla.“ Pak už přímo křičela. „Věřit mi to nemusíte, a třeba to i někdo použije proti mně, ale je to tak, že jsem nezavraždila svého muže, ani jsem si na toho nikoho nenajala, jak si to asi policajti myslí, ale když... když se to u nás doma pořád zhoršovalo... a když jsem se navíc dozvídala, jak se Krása i jinde chová a jak bezcitně jedná s kýmkoliv, kdo se mu připleče do cesty, častokrát jsem si přála, aby byl mrtev. Nebo aspoň někam do daleka navždy odtáhnul. A stejně tak jsem na tom i dnes. Pokud se Krásovi, tedy Viktorovi, opravdu něco zlého stalo, brečet kvůli němu nehodlám. A možná by moc nebrečela ani naše dcera, kterou nesnášel od chvíle, kdy si dovolila mít vlastní názor a odchýlit se od jeho dogmat. Teď jí raději platí praštěně drahou ekologickou školu poblíž nějakého sopečného kopce na Islandu, aby od ní měl pokoj a byla od něho co nejdál. Takhle.. takhle to u nás dopadlo. Zpočátku, úplně na začátku, jsem si myslela, že když si divokého, ctižádostivého a už jednou rozvedeného inženýra, který tehdy ještě vůbec nebyl bohatý, vezmu manželsky do parády, povede se mi ho změnit k lepšímu a udělat z něho aspoň trochu normálního člověka, ale pak jsem pochopila, že to nepůjde. U nás na vsi, kde jsem vyrostla, se tomu říkalo bičování mrtvého koně. Tedy snažit se o to, co nejde a nemůže se dařit. Takže jsem bičovala zbytečně, žádná změna k lepšímu, spíš on nás, mou dceru i mne, změnil – změnil k horšímu. Staly jsme se cynickými, lhostejnými, snažily jsme se v zájmu pohodlí, klidu a kvůli penězům, které Krása opravdu začal ve velkém nosit domů, přetrpět i to, co by jiné ženské – třeba jako vy, když se tak na vás dívám – prostě nesnesly. Krása mě dokonce i před tou mou holkou začal ponižujícím způsobem bít...”

V té chvíli už se Judita Svárová neudržela: „On vás opravdu bil?“

Křečovitě se zasmála: „Ano, ano! Dost často mu ruka ujela. Ne že by mě snad chtěl umlátit, to ne, spíš mě každou tou fackou pocitově srážel na kolena, a moc dobře si toho byl vědom. I na to jsem si ale zvykla. Hrozné, že jo? Ale je to tak, stalo se to pro mě do značné míry snesitelnou částí mého života.“

Snesitelná lehkost bití, napadlo Juditu, ale nebyla si jistá, zda je unavená dáma na lůžku zrovna nyní naladěna na slovní hrátky s názvem Kunderovy slavné knihy. „Chcete si odpočinout?“ navrhla místo toho.

„Nevím,“ odpověděla Kateřina Krásová, a vskutku to nevěděla. „Co se bude dít dál?“

„Nevím,“ řekla totéž PhDr. Svárová, a vskutku to nevěděla. „Předpokládám, že probíhá další šetření kolem inženýra Krásy. Rozhodně si nemyslete, že se nějak posedle zaměřili pouze na vás.“

„Jen aby, bylo by to pro ně nejpohodlnější,“ ušklíbla se pochybovačně. „Týraná bohatá ženská, která se třese na dědictví a objednává si nájemného vraha – mockrát už to tu přece bylo. Radostná chvíle pro bulvár.“

Svárová se usmála. „Vaši skepsi umím pochopit, i když je mou povinností ji zmírňovat. Ale ještě vás

o něco požádám, ale můžete mě samozřejmě odmítnout. Zmínila jste se před chvílí o tom, že by pan inženýr Krása,“ krátce pohlédla do svých poznámek, „navždy odtáhnul někam do daleka, mohu-li vás přímo citovat. Napadá vás v tom směru nějaké konkrétní místo? Víím, že jste s manželem ještě donedávna hodně cestovali do zahraničí, takže...”

Krásová jí pohledla přímo do očí: „To se teď, doktorko, ptáte sama za sebe, nebo tím chce posloužit kriminálce?“

Judita jí stiskla dlaní rameno. „Ale no tak, paní Kateřino, hlavně vám bych chtěla posloužit. Pokud by se zjistilo, kam váš manžel odtáhl, abych znovu použila vašeho slova, a všechno ostatní na vás bylo záměrně nastraženo, ta zvláštní svědectví proti vám a třeba i ta cedulka přilepené na sklo auta, mnohé by se tím ve váš prospěch vysvětlilo, ne?“

„Máte pravdu. Promiňte.“

„Takže...?“

„No,“ pohnula se na lůžku a čelo jí přetála vráska, „je pár míst ve světě, kde se mu obzvlášť líbilo a získal tam i nějaké osobní kontakty. Musela bych o tom přemýšlet.“

„Přemýšlejte tedy,“ přikývla Svárová. „Ale být vámi, zkusila bych to co nejrychleji. Čas není teď vaším kamarádem. A pan Krása může všelijak kličkovat.“

o o o

Kličkovat zatím nemínil.

Byl sám se sebou spokojen a domníval se, že při promyšleném útěku od rodiny, o kterou už nestál, a především od společníků, partnerů a věřitelů, jimž důkladně vybilil účty a ponechal jim k řešení jen starosti kolem záporných položek, dobře zvolil trasu. Tak trochu krejčířovsky. Vybral si Praslin, druhý největší z jedenačtyřiceti ostrovů Seychelského souostroví, a prostřednictvím vídeňské realitní agentury si anonymně najal nenápadnou vilku poblíž národního parku Vallée de Mai.

Parádní řešení, myslel si Vilém Krása: z jedné vody načisto.

Kličkovali však v té době jiní.

Třeba takový právě se rozvádějící, finančně tudíž velmi potřebný a okolnostmi ke zdi přitlačený policista-technik, který se po krátkém váhání rozhodl, že si nápis na jejich služebních autech trochu poopraví. Že pomůže hlavně sám sobě a ochrání především své zájmy. Byl to navíc šikula. Z firemního počítače inženýra Krásy, který mu byl svěřen k hlubšímu prozkoumání a na němž se jeho uživatel v poslední době věnoval hlavně komplexnímu mazání textů, se mu podařilo vylovit pozapomenutou a na pohled zcela nenápadnou zmínku o jakémsi jednání s vídeňskou realitkou. Nahrubo mu byly známy okolnosti tohoto případu, a tak mu také došlo, koho by zrovna tohle mohlo zajímat – a kdo by byl za skromné upozornění asi ochoten už ne tak zcela skromně zaplatit.

Nabídl tedy, poskytl, přijal.

A netušil, pravděpodobně tedy netušil, a zřejmě ani nechtěl tušit, jak rychle se dění může dát do pohybu.

Ale stalo se.

O čtyřadvacet hodin později střelili inženýra Viktora Krásu cestou od vilky u Vallée de Mai do gurmánsky zaměřeného hotelu Village Du Pecheur. Jel na večeři, najal si k té nedlouhé cestě taxíka a pohodlně v něm usazen se zaměstnával úvahami o tom, jakou zdejší specialitu si tentokrát objedná. Zasáhla ho jedna jediná smrtící kulka: profesionál jich obvykle víc nepotřebuje.

o o o

Týden, no – skoro už deset dnů poté se mobil v kabelce Judity Svárové rozdrnčel v té nejmíň vhodné chvíli: ve frontě u pokladny marketu.

Poodstoupila stranou, přijala hovor a ozval se rázný hlas Kateřiny Krásové: „Dobrý den, paní doktorko. Nevolám nevhod?“

„Ani ne. Jsem v obchodě, ale klidně mluvte.“

„Vezmu to tedy stručně. Zvu vás na návštěvu.“

„Ale copak? Někaké potíže?“

„Jaké copak?! Jaké potíže? Zvu vás prostě na ten koňak, který jsme si nemohly dopřát v tom pitomém zamřížovaném špitále, kde jsme se poprvé setkaly.“

„Aha. Tak to je jiná. Kdy by se vám hodilo?“

„Nemám ráda odklady. Co třeba dnes? Mou adresu jistě znáte ze spisu a počasí k podvečernímu posezení je přímo ideální. Přijdete tedy?“

Judita si prohnala hlavou výčet dosavadních záměrů s nejbližšími hodinami, ale pak usoudila, že nic není prioritní ve srovnání s posezením se ženskou, která má ze sebou a asi i před sebou nelehké období.

„Přijdu ráda. Třeba v šest?“ řekla tedy.

„Ano, to se hodí,“ odpověděla Krásová. „Děkuji, moc děkuji,“ dodala k tomu s radostí v hlase, leč dalo se poznat, že chce ještě něco vyslovit. A také vyslovila: „Mám ale prosbu. Nebudete se ke mně chovat jako psycholožka k osudem postižené čerstvé vdově, ano? Takže žádné kondolence, moc prosím. A také se pokud možno vyhneme rýpání v mé minulosti. Navrhuji jako téma docela obyčejné ženské věci. Nebude to pro vás příliš velká nuda?“

„Naopak, bude to příjemná změna. Takže nashle.“

Hovor ukončila, ale myšlenky, které se tím odlehčeným povídáním probudily k životu, se tak snadno odehnat nedaly. Jako kdyby jí Kateřina Krásová se všemi jejími problémy náhle naskočila před oči. Ženská, která šla do manželství s úmyslem změnit chlapa, ale po čase poznala, že se to podobá bičování mrtvého koně. A jak to pak všechno šlo sešupem dolů dokonce až do pocitu, že i bití od životního druha může mít snesitelnou podobu. A dost! zavelela si. Tohle všechno jsme si přece s Krásovou řekly, a když to skončilo tragédií, kterou nezavinila, není už třeba cokoli rozebírat. A dost! zopakovala v duchu - a šla se do oddělení lahůdek poohlédnout po něčem, co by se hodilo jako zakousnutí ke slibovanému koňaku.

Zítra mám jednání u soudu, napadlo ji ještě, nemohu se příliš namazat.

Ale pak i nad touhle poněkud přízemní úvahou uvolněně mávla rukou.

„Koně točí do závěrečné šestistovky. Od startu je ve vedení Lopez s Barborou Slavíkovou v sedle a má náskok zhruba dvou délek, ale za ním už se dotahuje další sled. Čtyři sta metrů do cíle. Lopez už zdá se nestačí a dopředu jde Pelé a za ním Fialka. Bude to Pelé nebo Fialka? Ale pozor, Lopez se nevzdává a snaží se bojovat! Je to nádherný souboj tří koní! Pelé, Fialka nebo Lopez? A nakonec přece jen o krk vítězí Lopez v tréninku Milady Fischerové...“

Milada stála u plotu podél dráhy, nakláněla se přes něj a z přílivu adrenalinu jí hučelo v uších. V závěru dostihu řvala: „Lopi! Lopi! Pojd' domů!“ a teď ji z toho bolelo v krku.

Těžko říct, jestli kůň v té vřavě její hlas slyšel, ale každopádně chytil druhý dech a dokázal zvítězit. Podceňovaný kůň podceňované trenérky. Milada věděla, co se o ní říká. Prý je na tuhle práci moc mladá... nemá dost zkušeností... a proč proboha posadila v takhle důležitém dostihu do sedla ženskou? Ježdění velkých dostihů je přece práce pro chlapy! Žokejky jsou dobré nanejvýš na mizerné herky do handicapů čtvrté kategorie. Nebo se hodí, když dobrý kůň dlouho neběhal a díky tomu může v dostihu nést tak nízkou váhu, že by ji chlap nenavážil, ani kdyby měsíc nejedl. Ale do důležitých závodů ženy nepatří. Nemají potřebnou sílu a razanci, nedokáží koně pořádně vyjet...

Tyhle argumenty Milada slýchala často. A povídaly se o ní i horší věci. Prý spí se všemi majiteli, kteří u ní mají v tréninku své koně. Jinak by si přece našli renomovanějšího a rozumnějšího trenéra než naivní třicetiletou holku... Milada navzdory všem těmhle řečem posílala do všech dostihů svoji dobrou kamarádku Báru Slavíkovou a další žokejky. Chlapi si u ní škrtli jedině jako náhradníci. Chtěla dávat šance ženám, protože věřila, že nedostatek síly v sedle nahrazují jinými přednostmi: intuicí, vnímavostí k potřebám zvířete, citlivým vedením...

A dnes s Bárou všem pochybovačům vytrřely zrak. A co teprve za tři týdny, až Lopez poběží Derby – nejdůležitější rovinový dostih sezony! Milada svému koni věřila. Doufala, že po sérii neúspěchů, rozvodu a finančních problémech se její život konečně začíná obracet k lepšímu...

„Dokázaly jste to!“

Při zvuku známého hlasu se otočila a padla svému příteli do náruče. Pevně ji k sobě přitiskl. „Moc jsem ti to přál,“ pošeptal jí do ucha.

Na chvíli zavřela oči. Se Zdeňkem žila teprve tři měsíce, ale cítila, že ji podporuje. Ne jako bývalý manžel, rovněž dostihový trenér, u kterého se nemohla zbavit dojmu, že by ji nejraději viděl v domácnosti, aby mu náhodou nepřerostla přes hlavu...

Mezitím se okolo nich shlukli další gratulanti. Obrátila se k nim.

„Bára ho odjela přímo ukázkově!“ hlaholil její soused pan Jirák, fanatický dostihový fanoušek, kterého potkávala na závodistiích každý víkend. „Udělala si dostih pro sebe.“

„Jsem dojatá!“ smála se přes slzy učnice Kristýna, která jí občas chodila pomáhat do stájí. „Bára to zvládla i s tím naraženým ramenem!“

Z davu se vyloupala další známá tvář. Nedivila by se, kdyby ji bývalý manžel ignoroval, vždyť porazila i jeho koně, ale místo toho jí přišel podat ruku. „Vyhráli ti lepší,“ uznal porážku.

„Bude to favorit Derby!“ volal na ni z dálky Luděk, jeden z žokejů, jež Milada občas využívala jako náhradníky. Zdálo se, že jí úspěch upřímně přeje.

Milada je všechny postupně objala. Byl to jeden z těch okamžiků, kdy věříte, že se váš život ubírá správným směrem a možná se přece jen splní všechno, co jste si pro sebe vysnili.

*

O tři týdny později stála před otevřeným Lopezovým boxem a dívala se na výjev, který její mozek odmítal zpracovat.

Na podlaze boxu ležela na podestýlce z pilin učnice Kristýna. Nevidoucíma očima zírala do stropu. Nad ní se skláněli policisté, které před chvílí Milada zavolala. Vypadá to na vraždu, řekli jí. Dívka podle

všeho prudce narazila hlavou na roh žlabu a prorazila si lebku. A nespadla jen tak sama od sebe - na předloktích má totiž podlitiny od toho, jak ji někdo pevně sevřel a odhodil. Kriminálka už je na cestě. Bylo jasné, že na Derby se nejede. Miladě připadalo, že se ocitla ve snu nebo snad ve filmové scéně. Neplakala, nekřičela, nehroutila se. Jednala jako stroj. Někdo ji objal kolem ramen a odvedl ji do společenské místnosti. Dostala prášek na uklidnění a vodu. O chvíli později si naproti ní sedl šedesátník v košili – kriminalista, který měl vyšetřování na povel. Představil se jí jako Josef Bergman. Chtěl, aby mu znovu převyprávěla všechno, co řekla policejní hlídce.

„Měly jsme dnes odjíždět na dostihy do Prahy – já, žokejka Bára a tady... Kristýna... ta měla koně vodit. Byly jsme domluvené, že vyrazíme v pět ráno, abychom ujely většinu cesty, než začne vedro. Kristýna měla dorazit na kole jako první, odemknout stáje a nachystat koně. Já cestou nabrala do auta Báru, obě bydlíme asi deset minut autem odsud. Přijely jsme sem krátce po půl páté. Vrata stájí byla dokožán. Lopez byl venku... stál vedle stájí a třásl se... úplně sám a bez ohlávky... Šla jsem k němu a viděla, že je na pleci odřený a v ráně má kusy štěrk. Nejspíš utekl ze stájí a jak měl radost z volnosti, venku na štěrk podklouzl a upadl... Hned mi došlo, že se Kristě něco muselo stát.“

„Co jste si myslela, že se stalo?“

„Bála jsem se, že ji Lopez nějak zle pokopal, utekl z boxu a pak ven ze stájí. Ačkoli je hodný a něco takového se mu nepodobá.“

„A co jste tedy udělala?“

„Bára vzala ze sedlovny uzdečku a vodítko a chytila koně. Je to její miláček, měla o něj větší strach než o Kristýnu. No a já se šla podívat po Kristě. Našla jsem ji tam... kde leží.“

„Podezíráte někoho?“

„Ne! Všichni ji měli rádi!“

„A vás? Vás taky mají všichni rádi?“

Zvláštní otázka. „Nevím,“ odpověděla po pravdě. „Ale vyložené nepřátele snad nemám.“

„Kdyby vás něco napadlo, zavolejte mi.“ Zvedl se od stolu a než odešel, zeptal se: „Všiml jsem si kamery u stropu ve stájích. Máte tu kamerový systém?“

Zalitovala, že nebyla důslednější. „Dřív jsme ho měli, ale každou chvíli nefungoval... a připadal mi zbytečný. Ta kamera je vypnutá.“

*

Při pitvě vyšlo najevo, že příčinou Kristýniny smrti bylo fatální zranění hlavy. Navíc měla na stehně čerstvý vpich a v těle benzodiazepin a ketamin, který jí ovšem někdo do svalu píchl až po smrti a stříkačka se nenašla. Tahle kombinace látek se často používá jako anestetikum pro koně, jenže v Miladině stáji v poslední době veterinář žádného koně neuspával. Kriminalisté jí vysvětlili, že ketamin se ve formě bílého prášku nebo kapaliny v ampulkách také zneužívá jako taneční droga. Způsobuje zpomalení vnímání, pocit odcizení svému tělu, halucinace. Neví Milada, jestli Kristýna brala drogy? Pokud ano, mohla se třeba ve stájích setkat s nějakým svým dodavatelem?

„Musel to udělat někdo, kdo se vyzná,“ vysvětlil jí Bergman. „Věděl, že se ketamin aplikuje výhradně do svalu, ne do žíly.“

Bylo to čím dál záhadnější. Kristýna rozhodně netrávila noci v klubech, tím si byla Milada jistá. Taneční droga k účinci opravdu nesesedla. Určitě nebyla její – do stájí ji musel přinést vrah. Ale proč ji Kristýně vpíchl až po její smrti? Snažil se tím snad něco zamaskovat, svést policii ze správné stopy? Milada si s tím lámala hlavu celé noci. Ačkoli kriminalisté vyslechli veškeré osazenstvo stájí, Kristýniny blízké i obyvatele sousedních domů, nic nenasvědčovalo tomu, že by vyšetřování pokračovalo.

V den, kdy se dozvěděla o ketaminu, Milada ve stájích chystala krmení pro koně. Vyrušil ji hluk, Bářiny výkřiky a bušení kopyt do dřeva. Běžela se podívat, co se děje. Bára stála před Lopezovým boxem a se zkřiveným obličejem se držela za bok. Kůň měl uši dozadu a divoce házel hlavou.

„Jsi v pořádku?“

„Snad jo... sakra. Co je to s ním? Dneska na sebe nenechá sáhnout. Vykopal mě z boxu... Tohle si ke mně ještě nikdy nedovolil.“

Milada opatrně vstoupila ke koni. Tiše na něj mluvila. Uklidnil se. Nechal se pohladit. Zase to byl starý známý klidás Lopez. Jenže když se k němu pootevřenými vraty boxu znovu protáhla Bára, zacouval, znovu sklopil uši a začal divoce koulet očima.

Milada se k ní otočila. „Jako by se tě bál.“ Přimhouřila oči. „Proč se tě bojí?“

„Jak to mám sakra vědět?“ jezdce trhl ramenem. „Třeba ho štve ta kaťová masť... strašně smrdí. Dneska jsem si ji koupila na to bolavý rameno, víš? Půjdu ji ze sebe smýt.“

Milada si Báru dlouze měřila. Proč se jí najednou bojí kůň, který ji dřív miloval? Může to mít něco společného s vraždou v jeho boxu? Bára těžko mohla učnici ublížit, přijela přece do stájí až s Miladou. Jenže co dělala předtím, než ji Milada nabrala do auta? Co když už jednou ve stájích byla a... Ne! Nemůže přece podezírat svoji přítelkyni z vraždy! Vždyť jaký by Bára mohla mít motiv? Rychle se kolem ní protáhla z boxu a chtěla odejít. Vzápětí se zarazila. Ten pach... ostrý pach kaťové masti... Necítila ho v poslední době ještě někde jinde? Na něco si vzpomněla.

„Poslyš, vyzkoušíme, jestli ho vážně děsí ta masť,“ rozhodla. „Máš ji tady? Fajn. Natru si ji na ruce a půjdu k němu.“

Experiment dopadl podle očekávání. Lopez se bál pachu kafru. Nemuselo to vůbec nic znamenat, ale...

Miladu z toho rozbolela hlava. Kdyby vás něco napadlo, zavolejte mi, požádal ji kriminalista Josef Bergman. Věděla, že ji čeká těžké rozhodnutí.

*

Kůň má vynikající čich a jakmile si nějaký pach spojí s nepříjemným zážitkem, navždycky si ho uloží do paměti a bude se ho po zbytek života bát. Tohle Milada vysvětlila Bergmanovi a pak mu pověděla, na koho by se podle ní měl zaměřit. Ten člověk v poslední době používal kaťovou masť, silně ji z něj cítila, když ji nedávno na dostizích objal, aby jí pogrataloval. A jakmile pak o něm začala přemýšlet, napadlo ji, co se mohlo stát... Bergman informaci přijal s nevěřicným pobavením. Vytipovala podezřelého jenom na základě divného chování koně?

„Vlastně ano,“ připustila. „Jsem zvyklá řídit se intuicí.“

Ve sluchátku se ozvalo odfrknutí a Milada si byla téměř jistá, že policie za člověkem, na kterého ukázala, ani nezajde.

Zmýlila se.

Druhý den se na internetu dočetla, že policie má podezřelého z vraždy ve stájích, který navíc čelí obvinění z provozování nelegální sázkové kanceláře.

Pozdě odpoledne jí zavolał Bergman, aby jí oznámil, že Miladin soused, fanatický dostihový fanoušek Jiráček se přiznal.

„Šli jsme za ním s tím, co jste mi poradila. Řekl jsem mu, že se o něm proslýchá, že nabírá černé sázky na dostihy, a zatímco se vykrucoval a zapíral, kolegové se mu porozhlédli po domě. Objevili sešity, do kterých si zapisoval, co si u něj kdo vsadil... a na záchodě našli v nádržíce na vodu ampule s benzodiazepinem a ketaminem a injekční stříkačku. Nevěřila byste, jak často lidi schovávají důkazní předměty právě do nádržíky, místo aby je prostě hodili do řeky nebo do kanálu.“

„A pak se přiznal?“

„Sesypal se. Přesně jak jste se domnívala, nešel k vám vraždit. Chtěl píchnout vašemu koni nízkou dávku anestetika, aby negativně ovlivnil jeho výkon v dostihu – přesně jak jste soudila. Nabral na něj do Derby vysoké sázky a hodilo by se mu, kdyby váš Lopez prohrál. Uspávací si sehnal od své známé veterinářky.“

„Proklouzl do stájí, když tam ráno byla Kristýna sama...“

„Ano, vešel dovnitř, když na dvoře nakládala seno do přepravníku. Jenže se venku zdržela kratší dobu,

než předpokládal, a přistihla ho u koně se stříkačkou v ruce. Začala křičet, že ho práskne, a chystala se ho vyfotit mobilem. Odstrčil ji, jenže upadla hlavou na roh žlabu a zůstala bezvládně ležet. A tak místo koni píchl ketamin jí, aby to vypadalo, že upadla, protože byla zfetovaná... Nenapadlo ho, že poznáme, že se droga dostala do těla až po smrti. Uslyšel vaše auto, a tak sebral její mobil a utekl zadním vchodem. Pak měl výčitky. Myslím, že je skoro rád, že jsme na něj přišli.“

Milada zavěsila a pohlédla z okna. Geniální detektiv Lopez stál ve výběhu a vyhříval se v podvečerním slunci.

Intuice jí napovídala, že teď už zlé časy opravdu skončily. Bude líp.